

บทที่ 4

แนวคิดขององค์การระหว่างประเทศเกี่ยวกับ

ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

เนื่องจากปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศได้เกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย และเป็นผลให้มีประชาชนพลเมืองผู้บริสุทธิ์ต้องถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก บางคนก็ต้องสูญเสียแขน ขา หรือพิการ ไปผลจากการกระทำของผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศนี้ จึงทำให้ประชาคมระหว่างประเทศไม่มีสันติสุข ไม่มีความปลอดภัย และยากที่จะแก้ไขปัญหานี้ได้โดยลำพัง ดังนั้น ประชาคมระหว่างประเทศจึงได้ร่วมมือแนวคิดร่วมกันที่จะแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างรีบด่วน โดยใช้องค์การระหว่างประเทศเป็นที่ประชุมเพื่อหาหนทางแก้ไขปัญหานี้ ซึ่งที่ประชุมจะมีแนวคิดร่วมกันออกมาในรูปของข้อมติต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งข้อมติขององค์การสหประชาชาติ องค์การในเครือขายขององค์การสหประชาชาติ และองค์การในระดับส่วนภูมิภาค แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงแนวคิดขององค์การระหว่างประเทศเกี่ยวกับปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาแนวคิดการก่อตั้ง และสถานะบุคคลขององค์การระหว่างประเทศ ซึ่งจะเห็นหนทางนำไปสู่การวิเคราะห์แนวคิดขององค์การระหว่างประเทศเกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศได้ถูกต้อง

4.1 ประเภทขององค์การระหว่างประเทศ

สังคมนระหว่างประเทศประกอบไปด้วยรัฐที่มีขนาด อำนาจทางการเมือง ทางเศรษฐกิจและทางการทหารที่แตกต่างกันออกไป แต่ในทรรศนะของกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐย่อมมีอำนาจอธิปไตยและวิวัฒนาการสมภาคกันอยู่เสมอ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวทำให้รัฐมีความเป็นอิสระอย่างเต็มที่ ในการให้อำนาจอธิปไตยกับดินแดนและเหนือประชากรของตน โดยไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจบังคับของรัฐอื่นใด เหตุที่โครงสร้างสังคมนระหว่างประเทศขาดองค์การกลาง เมื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างรัฐของสังคมนภายใน ทำให้สังคมนระหว่างประเทศมีลักษณะกึ่งอนาธิปไตย กล่าวคือ รัฐเป็นผู้สร้างกฎหมายเอง โดยอาศัยการยอมรับว่า กฎเกณฑ์ใดจะมีผลผูกพันตน โดยผ่านกระบวนการนิติบัญญัติทางจารีตประเพณีหรือทางสภิติสัญญา เป็นสำคัญ รัฐเป็นผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย และรัฐเป็นผู้

บังคับให้ปฏิบัติตามกฎหมาย กฎหมายระหว่างประเทศจึงมีรากฐานมาจากอำนาจอธิปไตยของรัฐ ในขณะที่เดียวกันอำนาจอธิปไตยของรัฐก็ เ็นอุปสรรคในการพัฒนาสังคมนระหว่างประเทศไม่ให้มี โครงสร้างสมบูรณ์เหมือน โครงสร้างภายในของรัฐ ปัญหาที่สำคัญก็คือ ทำอย่างไรจึงสามารถลด ความยุ่งเหยิงของสังคมนระหว่างประเทศได้ โดยมีผลกระทบถึงอำนาจอธิปไตยของรัฐน้อยที่สุด ทนทางแก้ไขก็คือการสร้างองค์กรกลางระหว่างรัฐต่าง ๆ ในสังคมนระหว่างประเทศ โดยรัฐต่าง ๆ ยอมจำกัดอำนาจอธิปไตยของตนเอง (AUTOLIMITATION) เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายหรือผล ประโยชน์ร่วมกันขององค์กรกลางดังกล่าว¹

ความคิดในการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศเริ่มสัมฤทธิ์ผลในต้นศตวรรษที่ 19² หลังจากสงคราม โปเลียน ยุโรปได้ประสบกับภัยแห่งสงครามอย่างมาก ผู้นำของประเทศยุโรป อันได้แก่ อังกฤษ รัสเซีย ปรัสเซีย ออสเตรีย ได้มาร่วมประชุมกันที่กรุงเวียนนา ค.ศ. 1818 เพื่อวางมาตรการร่วมกัน ในการที่จะรักษาไว้ซึ่งความสงบและความมั่นคงของยุโรป หากมีภัย ความยุ่งยากเกิดขึ้นจากฝ่ายฝรั่งเศสซึ่งเป็นประเทศแพ้สงคราม มาตรการร่วมกันดังกล่าวหมายถึง การประชุมเป็นครั้งเป็นคราวในระดับผู้นำ โดยพิจารณาถึงปัญหาเกี่ยวกับผลประโยชน์ร่วมกัน วาง มาตรการที่จำเป็นเพื่อความไพบูรณ์และความสงบสุขของประชาชนยุโรป เห็นที่ว่าสิ่งเกดว่า การ ประชุมของประเทศต่าง ๆ ในยุโรปครั้งนี้ออกมาในรูปของการประชุมระหว่างประเทศ แต่มีใช้

¹Theodore A. Coulombis. Yames H. Walfe, Introduction to International Relations : Power and Justice. Chapter 15 "The Great Experiment in Global Organization." (Englewood Chiffs. New Yusey : Prentive - Hall. Inc. 1978). pp.253

ศุภพร ใจจุสานนท์. เลกสารการสนหุติหากฎหมายระหว่างประเทศ (สุโขทัย- ธรรมมาธิราช. มหาวิทยาลัยสาขานิติศาสตร์. 2528) หน้า 107-128.

Noyes E. Leech, Coverr T. Oliver, and Joseph Modeste Sweeney, Case and Materials on the International Legal system (New York : The Foundation press, 1973) pp. 872-882.

²ศุภพร ใจจุสานนท์. เรื่องเดียวกัน

เป็นการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศได้อย่างไร แต่ถึงกระนั้นก็นับเป็นก้าวแรกของความร่วมมือระหว่างรัฐที่จะนำไปสู่การก่อกำเนิดองค์การระหว่างประเทศ

สำหรับองค์การระหว่างประเทศที่แท้จริง³ หมายความว่า องค์การที่มีสถานะบุคคลเป็นอิสระแยกต่างหากจากรัฐสมาชิกและมีอำนาจหน้าที่เฉพาะของตน ได้ก่อกำเนิดขึ้นในกลางศตวรรษที่ 19. องค์การระหว่างประเทศเหล่านั้นมีลักษณะเป็นองค์การระหว่างประเทศทางด้านเทคนิคกัน ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเมืองแต่ประการใด รัฐจึงยอมรับโดยง่ายที่จะเข้าเป็นสมาชิก และจำกัดอำนาจลทธิโดยสองตนเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน เช่น สหภาพไปรษณีย์สากล (UNIVERSAL POSTAL UNION) ซึ่งก่อตั้งใน ค.ศ. 1875 สหพันธ์รถไฟตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1890 ต่อมาภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ได้มีการจัดตั้งองค์การสันนิบาตขึ้น ซึ่งเป็นองค์การระหว่างประเทศองค์การแรกที่มีลักษณะทางการเมือง ในปี ค.ศ. 1920 โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญในการรักษานาและคงไว้ซึ่งสันติภาพของโลกภายใต้กรอบเขตแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ และเป็นองค์การที่มีลักษณะสากล กล่าวคือทุกประเทศในโลกสามารถที่จะมาเข้าสมาชิกได้ แต่ถึงกระนั้นสันนิบาตก็ไม่สามารถให้การบรรลุได้ตามเป้าหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการป้องกันมิให้เกิดสงครามทั้งในเอเชีย เช่น กรณีที่ญี่ปุ่นรุกรานจีนใน ค.ศ. 1932 ในแอฟริกา เช่น กรณีที่อิตาลีรุกรานเอธิโอเปียใน ค.ศ. 1936 กรณีเยอรมันละเมิดสนธิสัญญาสันติภาพใน ค.ศ. 1935 ค.ศ. 1936 โดยส่งกองทัพเข้ารุกรานในประเทศต่าง ๆ ในยุโรปและยึดครองแดนซีก ซึ่งอยู่ภายใต้การคุ้มครองของสันนิบาตชาติ โดยสันนิบาตชาติมิได้ดำเนินมาตรการตอบโต้แต่ประการใด

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ได้เกิดองค์การสหประชาชาติขึ้นใน ค.ศ. 1945⁴ โดยมีจุดมุ่งหมายหลักในการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพของโลก ให้นานทางเศรษฐกิจ สังคมระหว่างประเทศนำสังเกตุว่ายุคหลังสงครามโลกครั้งที่สองนี้ ได้มีองค์การระหว่างประเทศเกิดขึ้นอย่างมาก และมักจะเป็นองค์การระหว่างประเทศส่วนภูมิภาค (REGIONAL INTERNATIONAL ORGANIZATION)

สาเหตุที่ทำให้้องค์การระหว่างประเทศเกิดขึ้นอย่างมากภายหลังสงครามโลก

³ เรื่องเดียวกัน.

⁴ William L. Tung. International Organization under the United Nations System. (New York : Thomas Y. Cronell Company, 1969). p. 26.

ครั้งที่สองคือ ความจำเป็นที่จะต้องมีความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างรัฐต่าง ๆ ในสังคมนระหว่างประเทศ เทคโนโลยีของโลกได้มีการวิวัฒนาการอย่างก้าวหน้ามากกว่าแต่ก่อน การคมนาคมสะดวกมากขึ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมโลกก็มีเพิ่มมากขึ้น และไม่สามารถที่จะแก้ไขได้โดยรัฐใดรัฐหนึ่ง หรือสองสามรัฐตั้งแต่ก่อน หากแต่รัฐต่าง ๆ ในสังคมนระหว่างประเทศต้องหันหน้าเข้าหากันเพื่อร่วมมือกันแสดงความคิดเห็น และร่วมมือปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาระหว่างประเทศ

แต่เป็นที่น่าแปลกอยู่ไม่น้อยว่า การเพิ่มจำนวนขององค์การระหว่างประเทศมิได้เกิดมาจากความร่วมมือกันแก้ไขปัญหาระหว่างประเทศแต่อย่างเดียว หากเกิดจากการที่โลกมีการขัดแย้งกันทางลัทธิการเมืองระหว่างประเทศสังคมนิยมกับประเทศทุนนิยมอีกด้วย ประเทศทุนนิยมเองก็ต้องการสร้างความสามัคคีในกลุ่มประเทศทุนนิยมด้วยกัน เช่น การก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจยุโรป ในขณะที่เดียวกันกลุ่มประเทศสังคมนิยมก็สร้าง COUNCIL FOR MUTUAL ECONOMIC CO-OPERATION หรือ COMECON ซึ่งเป็นคณะมนตรีเพื่อความร่วมมือซึ่งกันและกัน ในทางเศรษฐกิจขึ้นเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจในระหว่างกลุ่มประเทศสังคมนิยมด้วยตนเอง

นอกจากนี้ยังมีองค์การระหว่างประเทศส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อการป้องกันร่วมกัน อันได้แก่ องค์การป้องกันสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ (NATO) ในปี ค.ศ. 1949 สำหรับกลุ่มประเทศยุโรปตะวันออกได้มีองค์การกติกาสัญญาวอร์ซอร์ ตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1955 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตอบโต้การตั้งนาโต

กล่าวโดยสรุป นอกเหนือจากความร่วมมือของรัฐอันเป็นองค์ประกอบสำคัญในการก่อให้เกิดองค์การระหว่างประเทศแล้ว การแข่งขันระหว่างซีกโลกตะวันตกและซีกโลกตะวันออกที่รู้จักกันในนามของ "สงครามเย็น" ก็มีผลสำคัญในการก่อให้เกิดองค์การระหว่างประเทศ⁵

สาเหตุอันที่ทำให้เกิดองค์การระหว่างประเทศอย่างมากมายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ก็ได้แก่ การประกาศเอกราชของประเทศอาณานิคมต่าง ๆ ประเทศอาณานิคมซึ่งเคย

⁵Wolfgang G. Friedmann, Oliver J. Lissitzyn, and Richard Crawford Pugh, Cases and Materials on International Law (St. Paul, Minn : West Publishing, 1969) pp. 1008-1044.

E. Lauterpacht, International Law (London : Cambridge University, 1978) pp. 461-504.

เป็นเมืองขึ้นมาก่อน ย่อมมีความรู้สึกทวงแค้นต่ออำนาจอธิปไตยของตน และพยายามที่จะร่วมมือกัน เพื่อต่อต้านกระแสความคิดทางเศรษฐกิจและการเมืองจากประเทศมหาอำนาจตะวันตก ไม่ว่าจะ เป็นฝ่ายประเทศทุนนิยม หรือฝ่ายประเทศสังคมนิยมก็ตาม จึงร่วมกันก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ ขึ้นอีกอย่างหนึ่ง การรวมตัวกันในรูปองค์การระหว่างประเทศส่วนภูมิภาคทำให้เกิดพลังในการ เจริญระหว่างประเทศกับประเทศ หรือกลุ่มประเทศที่สาม องค์การระหว่างประเทศ เช่น ว่าเป็น ได้แก่ อาเซียน ซึ่งประกอบด้วย ไทย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ ตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1967 และในปี ค.ศ. 1984 ประเทศรูโนก็เข้าร่วมเป็นสมาชิกของอาเซียน

มีคำหลายคำที่แทนคำว่า "องค์การระหว่างประเทศ"⁶ เช่นคำว่า ประชาคม (COMMUNITY) เช่น ประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (EUROPEAN ECONOMIC COMMUNITY) สหภาพ (UNION) เช่น สหภาพไปรษณีย์สากล (UNIVERSAL POSTAL UNION) สมาคม (ASSOCIATION) เช่น สมาคมการค้าเสรีแห่งยุโรป (EUROPEAN FREE TRADE ASSOCIATION) ซึ่งล้วนแล้วแต่ หมายความว่า การรวมกลุ่มของรัฐเพื่อกระทำการร่วมกันอย่างใดอย่างหนึ่ง อะไรคือคำจำกัดความ ทางกฎหมายขององค์การระหว่างประเทศ

สนธิสัญญาก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศได้ให้คำจำกัดความขององค์การระหว่าง ประเทศไว้ได้อย่างไร หรือไม่

ในคำนำของกฎบัตรสหประชาชาติ ได้มีข้อความพาดพิงถึงองค์การระหว่าง ประเทศว่า "โดยนัยนี้รัฐบาลของเรา...จึงสถาปนาองค์การระหว่างประเทศขึ้น โดยเรียกชื่อ ว่า สหประชาชาติ"⁷

มาตรา 71 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติได้กล่าวว่า

"คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม อาจทำข้อตกลงที่เห็นสมควรเพื่อการปรึกษาหารือ กับองค์การที่มีใช้รัฐบาล ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกันเรื่องอันอยู่ภายในของอำนาจของตนเอง เหล่านี้..."

จากการอ่านมาตรา 71 ประกอบกับคำนำของกฎบัตรสหประชาชาติ ทำให้เห็นว่า

⁶ Ibid.

⁷ ได้มีการกล่าวถึงคำว่า องค์การระหว่างประเทศในมาตรา 238 ของสนธิสัญญา กรุงโรม 1957 และมาตรา 66. 67 ของพระธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ

องค์การระหว่างประเทศมีอยู่ 2 แบบ คือ องค์การระหว่างประเทศที่เป็นของรัฐบาล (INTERGOVERNMENTAL INTERNATIONAL ORGANIZATION) กับองค์การที่มีชื่อของรัฐบาล (NON GOVERNMENTAL ORGANIZATION)

ในปี ค.ศ. 1958 คณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศ (INTERNATIONAL LAW COMMISSION) ได้มีการเตรียมร่างกฎหมายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ และความคุ้มกันทางการทูตของรัฐและขององค์การระหว่างประเทศ จึงจำเป็นที่จะต้องให้คำจำกัดความขององค์การระหว่างประเทศ ให้แน่ชัด เพื่อจะได้ทราบว่าองค์การระหว่างประเทศประเภทใดที่สามารถอุปโลก ความคุ้มกันทางการทูต

ระหว่างการประชุมร่างกฎหมายดังกล่าว ได้มีการถกเถียงเกี่ยวกับคำจำกัดความขององค์การระหว่างประเทศ เอล เอเรียน (EL ERIAN) กรรมการท่านหนึ่งในคณะกรรมการกฎหมายระหว่างประเทศ ได้เสนอข้อคิดว่าคำว่าองค์การระหว่างประเทศ เป็นคำที่มีความหมายเฉพาะในตัวเองแล้ว หมายความว่าองค์การระหว่างรัฐ คำว่า องค์การระหว่างประเทศมิได้หมายความรวมถึงองค์การที่มีชื่อของประเทศหรือของรัฐบาล

เอล เอเรียน (EL ERIAN) ได้ให้คำจำกัดความขององค์การระหว่างประเทศไว้ว่า "คำว่าองค์การระหว่างประเทศ หมายความว่ารัฐสมาชิกซึ่งก่อตั้งโดยสนธิสัญญา มีกฎข้อบังคับและองค์กรร่วมกัน มีสภาพบุคคลเป็นของตนเอง แตกต่างไปจากรัฐสมาชิก"

จากคำจำกัดความของ เอล เอเรียน ลักษณะขององค์การระหว่างประเทศคือ⁶

1. องค์การระหว่างประเทศ คือ การรวมกลุ่มของรัฐ แต่รัฐสมาชิกยังต้องการสงวนไว้ซึ่งอำนาจอธิปไตยของตน
2. องค์การระหว่างประเทศ คือ การรวมกลุ่มของรัฐที่ก่อตั้งโดยข้อตกลงของรัฐสมาชิกเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายและผลประโยชน์ร่วมกัน
3. องค์การระหว่างประเทศมีขึ้นเพื่อปฏิบัติการให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่วางไว้ รัฐสมาชิกพึงหาแนวทางปฏิบัติร่วมกัน

⁶Bastid "cours de droit international public", Paris 1972 ; pp. 36-62.

4. องค์การระหว่างประเทศได้ก่อตั้งขึ้นโดยไม่จำกัดระยะเวลา
เนื่องจากองค์การระหว่างประเทศมีความหมายกว้างขวาง เพื่อประโยชน์ในการ
ศึกษาอาจจำแนกประเภทขององค์การระหว่างประเทศได้ดังนี้ คือ

1. การแยกประเภทโดยถือเอาขอบข่ายทางภูมิศาสตร์ในการปฏิบัติหน้าที่
2. การแยกประเภทโดยถือเอาจุดมุ่งหมายขององค์การระหว่างประเทศ
3. การแยกประเภทโดยถือเอาขอบข่าย อำนาจขององค์การระหว่างประเทศ
- 4.1.1 การแยกประเภทโดยถือเอาขอบข่ายทางภูมิศาสตร์ในการปฏิบัติหน้าที่

ถ้าถือเอาขอบข่ายทางภูมิศาสตร์ในการปฏิบัติหน้าที่เป็นสำคัญ องค์การ
ระหว่างประเทศก็สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ องค์การระหว่างประเทศแบบสากลกับ
องค์การระหว่างประเทศส่วนท้องถิ่น

1.1 องค์การระหว่างประเทศแบบสากล หมายถึง องค์การระหว่าง
ประเทศที่ประกอบไปด้วยรัฐจำนวนมาก โดยไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ของ
ประเทศที่ประสงค์จะเข้ามาเป็นสมาชิกและมีขอบข่ายการปฏิบัติงานกว้างขวางแผ่ขยายทั่วไป
ทุกรัฐสมาชิก องค์การระหว่างประเทศดังกล่าว ได้แก่ องค์การสหประชาชาติ และทบวงทำนุ
พิเศษต่าง ๆ หมายความว่า องค์การระหว่างประเทศที่ตั้งขึ้นโดยข้อตกลงของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่
ในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและ มีการประสานงานกันกับองค์การ
สหประชาชาติ

1.2 องค์การระหว่างประเทศส่วนถิ่นหรือองค์การระหว่างประเทศ
ส่วนภูมิภาค หมายถึงองค์การระหว่างประเทศที่มีขอบข่ายในการปฏิบัติหน้าที่โดยเฉพาะบางท้องถิ่น
เช่น ประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (E.E.C) ที่มีขอบข่ายการปฏิบัติหน้าที่ภายในอาณาเขตของรัฐ
สมาชิก เป็นต้น น่าสังเกตว่าการรวมตัวกันของรัฐท้องถิ่น ในรูปขององค์การระหว่างประเทศส่วน
ท้องถิ่นนี้ จะรวมตัวกันได้ ในระหว่างรัฐที่มีอุดมคติทางการเมือง ระบบเศรษฐกิจและสังคมที่ไม่
แตกต่างกัน เช่น สภายุโรป องค์การรัฐอเมริกัน และสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
หรืออาเซียน เป็นต้น

4.1.2 การแยกประเภทโดยถือเอาจุดมุ่งหมายขององค์การระหว่างประเทศ¹⁰

ถ้าถือเอาจุดมุ่งหมายขององค์การระหว่างประเทศเป็นสำคัญขององค์การระหว่างประเทศก็สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ องค์การระหว่างประเทศที่มีจุดมุ่งหมายอย่างกว้างขวางหรือทั่วไป กับองค์การระหว่างประเทศที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจง

องค์การระหว่างประเทศที่มีจุดมุ่งหมายอย่างกว้างขวางหรือทั่วไป ได้แก่ องค์การระหว่างประเทศที่มีขอบข่ายงานกว้างขวางหลายสาขา ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม เช่น องค์การสหประชาชาติ ซึ่งรับผิดชอบงานหลายด้าน เช่น ด้านสิทธิมนุษยชน ด้านพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ด้านรวบรวมกฎหมายระหว่างประเทศ และด้านการระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐ (โปรดดูข้อ 1. 11. 13. 15 ของกฎบัตรสหประชาชาติประกอบ)

องค์การระหว่างประเทศที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจง ได้แก่ องค์การระหว่างประเทศที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน โดยพิจารณาได้จากตราสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศจำพวกนี้คือ ทบวงชำนาญพิเศษต่าง ๆ อันมีเป้าหมายเฉพาะด้าน เช่น องค์การยูเนสโก ที่มีจุดมุ่งหมายทางด้านการศึกษาและวัฒนธรรม สหภาพไพรินซ์ส์สากล ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะด้านเทคนิค ไพรินซ์ส์สื่อสารระหว่างประเทศ องค์การอนามัยโลกที่มีจุดมุ่งหมายทางด้านสังคม เป็นต้น

4.1.3 การแยกประเภทโดยถือเอาหลักอำนาจขององค์การระหว่างประเทศ¹¹

ขอบข่ายอำนาจขององค์การระหว่างประเทศแตกต่างออกไปจากรัฐ เพราะ องค์การระหว่างประเทศมีขอบข่ายอำนาจจำกัดเท่าที่ระบุไว้ในตราสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศถ้าถือเอาขอบข่ายอำนาจขององค์การระหว่างประเทศเป็นสำคัญ องค์การระหว่างประเทศก็อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ องค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจเหนือรัฐ กับองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจเหนือรัฐ

องค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจเหนือรัฐ หมายความว่า องค์การ

¹⁰ Ibid

¹¹ Ibid

ระหว่างประเทศที่มีลักษณะพิเศษในเรื่องข้อจำกัด กล่าวคือ ข้อจำกัดบางอย่างขององค์การระหว่างประเทศประเภทนี้ย่อมมีผลเป็นกฎหมายภายในของรัฐสมาชิกทันที และการลงมติดังกล่าวอาจอาศัยเสียงข้างมากซึ่งเท่ากับว่ารัฐสมาชิกต้องปฏิบัติและยอมรับเอาข้อจำกัดขององค์การระหว่างประเทศมาใช้ ทั้ง ๆ ที่ตนอาจไม่เห็นชอบด้วยก็ตาม เช่น ในประชาคมด้านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรป คำตัดสินขององค์กรผู้มีอำนาจสูงสุด ย่อมมีผลผูกพันรัฐสมาชิกทันที (โปรดดูข้อ 14 ของสนธิสัญญาก่อตั้งประชาคมด้านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรป) องค์การระหว่างประเทศประเภทนี้เท่าที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้ ได้แก่ ประชาคมเศรษฐกิจยุโรป ประชาคมด้านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรป

องค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจเหนือรัฐ หมายความว่า องค์การระหว่างประเทศโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งยึดถือหลักความเสมอภาคของรัฐเป็นหลัก องค์การระหว่างประเทศประเภทนี้เป็นศูนย์กลางแห่งความร่วมมือของรัฐ โดยทั่วไปแล้วข้อจำกัดขององค์การระหว่างประเทศ ประเภทนี้เป็นเพียงคำแนะนำมากกว่าคำสั่ง ซึ่งไม่มีผลผูกพันรัฐสมาชิกแต่อย่างใด องค์การระหว่างประเทศประเภทนี้ได้แก่ องค์การสหประชาชาติซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานของความเสมอภาคแห่งรัฐสมาชิกนั่นเอง

4.2 การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ

องค์การระหว่างประเทศเป็นบุคคลในกฎหมายระหว่างประเทศประเภทหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากรัฐ เพราะรัฐก่อกำเนิดขึ้นเมื่อมีองค์ประกอบของความเป็นรัฐครบถ้วน แต่องค์การระหว่างประเทศจะมีขึ้นได้ก็ด้วยความยินยอมของรัฐที่จะตกลงสมัครใจก่อตั้งขึ้น เมื่อองค์การระหว่างประเทศเป็นเสมือนสมาคมของรัฐ การก่อตั้งโดยทั่วไปก็ต้องอาศัยสนธิสัญญาหลายฝ่าย หรือที่เรียกว่าสนธิสัญญานพภาคี ซึ่งเป็นเครื่องมือทางกฎหมายระหว่างประเทศที่จะสร้างข้อผูกพันกำหนดสิทธิและหน้าที่ระหว่างรัฐต่าง ๆ แต่กระนั้นก็มีข้อยกเว้นอยู่บ้างว่า องค์การระหว่างประเทศอาจเกิดจากข้อคิดของที่ประชุมระหว่างประเทศก็ได้ ซึ่งจะขอแยกกล่าวดังต่อไปนี้

4.2.1 การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศโดยสนธิสัญญานพภาคี¹²

โดยปกติแล้ว การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ มักจะทำกันในรูปของ

¹² ชูมนร บัจจุสานนท์, เรื่องเดียวกัน.

ข้อตกลงหลายฝ่ายที่เรียกว่า สนธิสัญญาพหุภาคี ซึ่งมักจะเรียกโดยทั่ว ๆ ไป ทรสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ ทรสารนี้มีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน เช่น กติกา ใช้กับการก่อตั้งสันนิบาตชาติ ซึ่งเรียกรวมกันว่า กติกาสัญญาสันนิบาตชาติ ญัตติการใช้กับการก่อตั้งสหประชาชาติ เรียกรวมกันว่า ญัตติสหประชาชาติ ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่เป็นทรสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศทั้งนั้น เทคนิคในการใช้สนธิสัญญาพหุภาคีในการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศมีมานานแล้ว องค์การระหว่างประเทศในยุคแรก ๆ เช่น คณะกรรมการแม่น้ำนานาชาติก็ได้ถูกสร้างขึ้นโดยสนธิสัญญาพหุภาคี ลงนามโดยประเทศมหาอำนาจของยุโรปใน ค.ศ. 1815

การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศอาจเกิดขึ้นได้จากความคิดริเริ่มของรัฐหลาย ๆ รัฐหรือกลุ่มของรัฐ เช่น ในปี ค.ศ. 1954 ประเทศพันธมิตรทั้งสี่ที่ร่วมกันรบต่อต้านเยอรมนีและญี่ปุ่น ในสงครามโลกครั้งที่สอง อันได้แก่ อังกฤษ อเมริกา สหภาพโซเวียต และจีน ได้ร่วมประชุมกันที่ ซานฟรานซิสโก เพื่อยกร่างญัตติสหประชาชาติขึ้น ในขณะที่เดียวกัน การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศอาจเกิดขึ้นได้จากการริเริ่มของรัฐรัฐเดียว เช่น ฝรั่งเศสได้ริเริ่มในการก่อตั้งประชาคมยุโรปว่าด้วยด้านหินและเหล็กกล้าขึ้น โดยคำประกาศ ชูมาน (SCHUMAN) จากคำประกาศนี้ทำให้เกิดการประชุมของประเทศยุโรปตะวันตกทั้งหมดขึ้น อันได้แก่ เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ลักเซมเบิร์ก เยอรมนี และอิตาลี ซึ่งยังผลให้มีการลงนามในสนธิสัญญาปารีส ในปี ค.ศ. 1951 เพื่อก่อตั้งประชาคมยุโรปว่าด้วยด้านหินและเหล็กกล้า

เนื่องจาก องค์การระหว่างประเทศก่อตั้งโดยสนธิสัญญาพหุภาคี ปัญหาจึงมีอยู่ว่าทรสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งโดยสภาพแล้วเป็นสนธิสัญญาพหุภาคี จะมีข้อแตกต่างจากสนธิสัญญาพหุภาคี โดยทั่วไปหรือไม่

แม้ว่าทรสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศจะอยู่ในรูปของสนธิสัญญาพหุภาคีก็ตาม แต่ก็มีลักษณะที่ผิดจากสนธิสัญญาพหุภาคีอันอยู่บ้าง กล่าวคือ ทรสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศต้องมีส่วนที่ระบุถึงจุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และขอช่วยอำนาจขององค์การระหว่างประเทศที่สร้างขึ้นเสมอ และโดยปกติแล้วจะไม่มีกำหนดระยะเวลาของสนธิสัญญาเอาไว้ โดยถือว่าสนธิสัญญาดังกล่าวมีสภาพที่ต่อเนื่องถาวร การทำข้อสงวนสิทธิ์นั้นจะกระทำโดยกระทบกระเทือนถึงอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ขององค์การระหว่างประเทศไม่ได้ ในทางปฏิบัติแล้วแทบไม่มีข้อสงวนสิทธิ์เลย ในทรสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น ประเทศสวิสมีสภาพภาพของประเทศที่เป็นกลาง ถ้าเข้ามาเป็นสมาชิกของสหประชาชาติก็ต้องทำข้อสงวนสิทธิ์

ใบกฎหมายตราพระราชดำริว่า การปฏิวัติที่ล้มลงบนพื้นฐานประชาธิปไตยจะไม่กระทบถึงความมั่นคงกลาง
 ของตน ซึ่งจะก่อให้เกิดความยุ่งยากทางด้านกฎหมายมาก สวีตจึงตัดสินใจไม่สมัครเข้าเป็นภาคี
 ของสหประชาชาติ นอกจากนั้นแล้วหนังสือเกตุว่าตราสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ มีคำทาง
 กฎหมายเหนือกว่าสนธิสัญญาอื่น โดยที่สร้างขึ้น โดยรัฐสมาชิกอื่น ๆ (โปรดดูมาตรา 103 ของกฎบัตร
 สหประชาชาติและมาตรา 20 ของกติกาสนธิสัญญาสันนิบาตชาติ)

4.2.2 การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ โดยข้อมติที่ประชุมระหว่างประเทศ¹³

การก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ อาจเกิดจากข้อมติของที่ประชุม
 ระหว่างประเทศก็ได้ กล่าวคือที่ประชุมระหว่างประเทศได้ลงมติที่จะก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ
 ขึ้น การลงมติดังกล่าว จะเห็นไปโดยคะแนนเสียงข้างมาก หรือโดยคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์ก็
 ย่อมแล้วแต่กฎหมายที่เกี่ยวกับการลงมติของที่ประชุมอื่น ๆ ทบวงชำนาญพิเศษหลายองค์การ ถูกสร้าง
 ขึ้น โดยมติของที่ประชุมระหว่างประเทศ เช่น องค์การระหว่างประเทศให้คำแนะนําเกี่ยวกับ
 พาณิชยนาวี (IMCO หรือ INTERGOVERNMENTAL MARITIME CONSULTATIVE ORGANIZATION)
 ได้ถูกสร้างขึ้นโดยมติของที่ประชุมสหประชาชาติเกี่ยวกับพาณิชยนาวีแห่งเจนีวา ค.ศ. 1948 หรือ
 องค์การอาหารและการเกษตร FAO หรือ FOOD AND AGRICULTURE ORGANIZATION) ได้ถูก
 สร้างขึ้น โดยมติของที่ประชุมแห่งสหประชาชาติเกี่ยวกับอาหารและการเกษตร เมื่อ ค.ศ. 1943

นอกจากนี้ องค์การระหว่างประเทศบางองค์การที่มีใช้ทบวงชำนาญพิเศษ
 ก็อาจถือกำเนิดได้จากที่ประชุมระหว่างประเทศเช่นกัน ตัวอย่างเช่น องค์การของประเทศผู้ส่ง
 น้ำมันเป็นสินค้าขาออก รู้จักกันในนามของโอเปค (OPEC หรือ ORGANIZATION OF THE
 PETROLEUM EXPORTING COUNTRIES) ได้มีขึ้นจากการประชุมของประเทศผู้ผลิตน้ำมันที่สำคัญ
 5 ประเทศ คือ เวเนซุเอลา อิหร่าน อิรัก คูเวต และซาอุดีอาระเบีย ณ กรุงแบกแดด ค.ศ.
 1971 โดยประเทศผู้ผลิตทั้งห้าได้ออกแถลงการณ์ร่วมของการประชุมนี้ว่า เพื่อก่อตั้งองค์การนี้ไว้
 เพื่อเป็นศูนย์รวมสำหรับการปรึกษาหารือกันเป็นประจำ และเพื่อจะช่วยให้เกิดการประสาน
 สอดคล้องกัน ในนโยบายน้ำมันของประเทศสมาชิก¹⁴

¹³ Ibid.

¹⁴ ธเนศ กองประเสริฐ. "โอเปค" จุลสารธนาคารกรุงเทพ ฉบับเดือนมิถุนายน -

ปัญหาที่สำคัญคือว่า ได้มีองค์การระหว่างประเทศเป็นจำนวนไม่น้อยที่ถูกก่อตั้งขึ้น โดยข้อมติขององค์การระหว่างประเทศที่มีอยู่แล้ว เช่น องค์การพลังงานปรมาณูแห่งยุโรป (ENEA หรือ EUROPEAN NUCLEAR ENERGY AGENCY) ซึ่งก่อตั้งโดยคำตัดสินของคณะกรรมการขององค์การยุโรปว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (OEEC หรือ ORGANIZATION FOR EUROPEAN ECONOMIC Co-OPERATION) เมื่อ ค.ศ. 1957 หรือการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (UNCTAD หรือ UNITED NATIONS CONFERENCE ON TRADE AND DEVELOPMENT) ซึ่งก่อตั้งโดยข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ องค์การเหล่านี้จะมีสภาพหรือฐานะทางกฎหมายเหมือนกับองค์การระหว่างประเทศที่ก่อตั้ง โดยสนธิสัญญา หรือข้อมติของที่ประชุมระหว่างประเทศหรือไม่

องค์การระหว่างประเทศที่ก่อตั้งขึ้น โดยข้อมติขององค์การระหว่างประเทศที่มีมาก่อนแล้วจะเรียกว่าเป็นองค์การระหว่างประเทศไม่ได้ อย่างที่มีการเข้าใจผิดกันอยู่เสมอ ๓ ที่ถูกแล้วมีสภาพทางกฎหมายแต่องค์กรย่อย (SUBSIDIARY ORGAN) โดยมีต่องำนำถึงชื่อขององค์การระหว่างประเทศและอยู่ใต้อาณัติขององค์การระหว่างประเทศที่สร้างขึ้นมาแล้วโดยสรุป องค์การระหว่างประเทศถูกก่อตั้งขึ้นมาได้ก็โดยสนธิสัญญาภาคีที่มักจะเรียกว่า ตราสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศ หรือข้อมติของที่ประชุมระหว่างประเทศเท่านั้น แต่สิ่งที่ถูกก่อตั้งโดยข้อมติขององค์การระหว่างประเทศเป็นองค์กรย่อย¹⁵

ดังนั้นองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมของสหประชาชาติ (UNIDO หรือ UNITED NATIONS INDUSTRIAL DEVELOPMENT ORGANIZATION) ซึ่งก่อตั้งโดยข้อมติของสมัชชาใหญ่ 2089 (XX) เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 1965 ก็ดี หรือองค์การพลังงานปรมาณูแห่งยุโรปก็ดี ก็ล้วนแล้วแต่เป็นองค์กรย่อยทั้งนั้น แม้จะมีชื่อว่าองค์การก็ตาม แต่มิได้มีฐานะตามกฎหมายเป็นองค์การระหว่างประเทศอย่างแท้จริง

4.3 สถานะบุคคลขององค์การระหว่างประเทศในกฎหมายระหว่างประเทศ

เมื่อองค์การระหว่างประเทศได้ก่อตั้งขึ้น โดยความยินยอมร่วมกันของรัฐ ปัญหาที่ชาวสันนิบาตคือว่า สถานะบุคคลขององค์การระหว่างประเทศ สถานะบุคคลหมายถึง สภาวะที่กฎหมาย

¹⁵ Ibid.

ได้รับรองถึงสิทธิและกำหนดหน้าที่ให้ประมุขคตินิติ¹⁶ สถานบุคคลของสังคมภายในรัฐย่อมมีกฎหมายวางขึ้นตอนไว้ค่อนข้างเป็นระเบียบ แต่ในสังคมระหว่างประเทศไม่มีกฎหมายกำหนดแน่นอนถึงสภาพบุคคลขององค์การระหว่างประเทศ เมื่อเปรียบเทียบกฏหมายภายในจะมีก้แต่เพียงกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสภาพบุคคลของรัฐ โดยถือว่ารัฐจะมีสภาพบุคคลเมื่อกมีองค์ประกอบความเป็นรัฐครบถ้วนคือ มีดินแดน มีประชากร มีรัฐบาลที่มีเอกราชและมีเสถียรภาพ ดังนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศจะถือสิ่งใดเป็นหลักในการพิจารณาถึงเรื่องสภาพบุคคลขององค์การระหว่างประเทศ

ถ้าตราสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศได้ระบุถึงสภาพบุคคลขององค์การระหว่างประเทศไว้โดยแจ่มชัดปัญหาเรื่องสภาพบุคคลก็ไม่เกิดขึ้น¹⁷ เช่น ข้อ 39 ของตราสารก่อตั้งองค์การแรงงานสากล ข้อ 210 ของสนธิสัญญาก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจยุโรปหรือข้อ 6 ย่อหน้าที่สองของประชาคมด้านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรป แต่ถ้าหากตราสารก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศมิได้ระบุถึงเรื่องสภาพบุคคลระหว่างประเทศจะถือได้หรือไม่ว่าองค์การดังกล่าวมีสภาพบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศปัญหา¹⁸ นี้ได้มีการถกเถียงกันมาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1945 จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1949 ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศหรือศาลโลกได้มีคำวินิจฉัย ในคดีการชดใช้ค่าเสียหายที่ได้รับเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การสหประชาชาติ

สิ่งที่น่าสนใจในคดีนี้ก็คือ คำวินิจฉัยของศาลเกี่ยวกับสภาพบุคคลระหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติ ศาลได้วินิจฉัยว่า¹⁹

¹⁶J.G. Starke, An Introduction to International Law (London : Butterworths, 1958), pp. 408-430.

Wolfgang G. Friedmann, Oliver J. Lissitzyn, and Richard Crawford Pugh. op. cit., pp. 201-242.

Louis Henkin, Richard Crawford Pugh, Oscar Schachter, and Hans Smit. op. cit., pp. 216-231.

¹⁷Ibid.

¹⁸สมพร ปัจจุบันนท์. เรื่องเดียวกัน.

"ตัวกระทำกรในกฎหมาย (SUBJECT IN LAW) ไม่ว่าในระบอบกฎหมายใด ไม่จำเป็นต้องมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยสภาพ หรือมีสิทธิในทำนองเดียวกัน ทั้งนี้และทั้งนั้นก็ย่อมแล้วแต่ความต้องการของสังคมแต่ละสังคม ถ้าพิจารณาจากประวัติศาสตร์วิวัฒนาการของกฎหมายระหว่างประเทศ ย่อมได้รับอิทธิพลมาจากความต้องการและความจำเป็นต่าง ๆ ของสังคมโลก รวมถึงการรวมกลุ่มของรัฐเพื่อกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ในระดับสังคมโลก การพัฒนาได้ประจักษ์แจ้ง เมื่อมีการสถาปนาองค์การระหว่างประเทศในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1945 ซึ่งจุดประสงค์และหลักการก็ปรากฏอยู่ในกฎบัตรสหประชาชาติ แต่ทว่าที่จะให้องค์การระหว่างประเทศบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ สมานบุคคลระหว่างประเทศถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง (INTERNATIONAL PERSONALITY IS INDISPENSABLE)

กฎบัตรสหประชาชาติมิได้มีจุดมุ่งหมายแต่เพียงสร้างองค์การที่เห็นศูนย์แห่งการประสานงานระหว่างชาติ เพื่อลู่เป้าหมายร่วมกันเท่านั้น (มาตรา 1 ย่อหน้า 4) แต่ได้สร้างองค์การต่าง ๆ ขึ้นมา และกำหนดขอบข่ายอำนาจหน้าที่เอาไว้ อีกทั้งได้กำหนดอย่างแจ่มชัดถึงฐานะของรัฐสมาชิกในความสัมพันธ์กับองค์การระหว่างประเทศ โดยที่รัฐสมาชิกจักต้องให้ความช่วยเหลือทุกประการแก่สหประชาชาติในการกระทำใด ๆ ที่ได้ดำเนินไปตามกฎบัตร (มาตรา 2 ย่อหน้า 5) ยอมรับและปฏิบัติตามคำตัดสินของคณะรัฐมนตรีความมั่นคง และโดยที่กฎบัตรได้บัญญัติให้สมาชิกใหญ่ห้าอำนาจนำแก่รัฐสมาชิก ได้ให้ความสามารถตามกฎหมายตลอดจน เอกสิทธิ์และความคุ้มกันแก่ตนแก่ตนของรัฐสมาชิก อีกทั้งยอมรับถึงความสามารถขององค์การในการทำข้อตกลงกับรัฐสมาชิกต่าง ๆ การปฏิบัติเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำข้อตกลง ในนามขององค์การระหว่างประเทศ ได้เน้นถึงคุณลักษณะขององค์การที่แยกออกอย่างชัดแจ้งชัดจากรัฐสมาชิก และต้องกล่าวเสริมว่า องค์การระหว่างประเทศเป็นสถาบันหนึ่งที่มีความสำคัญ และมีขอบข่ายการปฏิบัติงานอย่างกว้างขวาง เช่น ทางด้านเศรษฐกิจไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคง หนัดหาความสัมพันธ์กับที่มิตรระหว่างประเทศต่าง ๆ กำหนดเป้าหมายต่าง ๆ เพื่อความร่วมมือกันในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและมนุษยธรรม (มาตรา 1) อนุสัญญาว่าด้วยเอกสิทธิ์และความคุ้มกันของสหประชาชาติ ค.ศ. 1948 ได้สร้างสิทธิและหน้าที่ซึ่งคู่ภาคี และองค์การระหว่างประเทศ ฉะนั้นจึงเห็นว่าการกล่าวมาที่เห็นว่าองค์การดังกล่าวจะปฏิบัติหน้าที่โดยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร ถ้าหากว่าเราปราศจากสมานบุคคลระหว่างประเทศ

ในทรรณะของศาล องค์การระหว่างประเทศ ได้ตั้งขึ้นมา โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะปฏิบัติภาระหน้าที่ และมีสิทธิบางประการ ซึ่งสามารถอธิบายได้ในเรื่องของสภาพบุคคล และความสามารถของบุคคลในกิจกรรมระหว่างประเทศ องค์การระหว่างประเทศไม่สามารถจะปฏิบัติกิจงาพได้ตามความต้องการของผู้ก่อตั้ง ถ้าหากขาดสภาพบุคคลระหว่างประเทศ ดังนั้นจึงต้องยอมรับว่า รัฐสมาชิกต่าง ๆ ได้มอบอำนาจในการกระทำการบางอย่างเท่าที่องค์การระหว่างประเทศต้องการเพื่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่"

ดังนั้นองค์การระหว่างประเทศย่อมมีสภาพบุคคลระหว่างประเทศเสมอ ถ้าหากมีจุดมุ่งหมายในการก่อตั้งอย่างแท้จริง และมีองค์กรที่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ สภาพบุคคลระหว่างประเทศนี้ถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งขององค์การระหว่างประเทศ

เนื่องจากแนวคิดขององค์การระหว่างประเทศในการแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศจะออกมาในรูปของกฎหมาย และข้อเท็จจริงจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาข้อมติขององค์การระหว่างประเทศกับผลผูกพันทางกฎหมายเพื่อทำความเข้าใจให้ถูกต้องก่อนที่จะวิเคราะห์ปัญหาและข้อติขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.4 ข้อคิดของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติและขององค์การระหว่างประเทศกับผลผูกพันทางกฎหมาย¹⁹

การที่ข้อคิดของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติไม่มีผลบังคับทางกฎหมายให้รัฐต้องปฏิบัติตาม มิได้หมายความว่าข้อคิดนั้นจะไม่มีผลทางกฎหมายเสียเลย เพราะนอกจากผลบังคับทางการเมืองและทางศีลธรรมดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในบางกรณีข้อคิดของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติก็ยังมีผลทางกฎหมายได้ ในหลาย ๆ ด้าน เช่น ในกรณีที่ข้อคิดนั้นมีลักษณะเป็นการชี้ขาดหรือระบุนัย (STATE) ข้อเท็จจริงหรือสถานะทางกฎหมายบางประการ อันจะเป็นผลให้รัฐที่เกี่ยวข้องมีสิทธิกระทำการหรือให้สิทธิบางอย่างซึ่งจะทำได้ก็ต่อเมื่อทุกอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขของการใช้สิทธินั้นแล้วโดยครบถ้วน อาทิ ในกรณีที่ข้อคิดสมัชชาใหญ่สหประชาชาติถือว่าการกระทำของรัฐใดเป็นการรุกราน²⁰ (AGGRESSION) ผลทางกฎหมายของข้อคิดนั้นจะทำให้รัฐที่ถูกรุกรานใช้สิทธิป้องกันตัว²¹ (SELF-DEFENCE) ด้วยกำลังอาวุธได้โดยชอบด้วยกฎหมายระหว่างประเทศตามมาตรา 51 ของกฎบัตรสหประชาชาติ และยังอาจมีผลเป็นการเสริมและยืนยัน (CONSOLIDATE) สิทธิตามกฎหมายของรัฐ²² คู่พิพาทฝ่ายหนึ่ง ในกรณีที่รัฐสองรัฐพิพาทได้แย่งกรรมสิทธิ์กันอยู่ได้ ยกตัวอย่างเช่น ในกรณี

¹⁹ ไปรตดู วิสุต ติวยานนท์. "กฎหมายอวกาศกับโลกที่สาม". วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 17 ฉ.2 (มิถุนายน 2530). 167-181.

Cf. Paul Reuter. คำสอนกฎหมายระหว่างประเทศภาคมหาดานระดับปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยปารีส 2 ปี ค.ศ. 1978.

Virally. คำสอนระดับปริญญาตรีทางกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยองค์การระหว่างประเทศ ของ Institute des Hautes Etudes du Droit International ปี ค.ศ. 1977.

²⁰ Wolfgang Friedmann, Oliver J. Lissitzyn, and Richard Crawford Pugh, op. cit. pp. 883-898.

²¹ Ibid.

²² Ibid., pp. 102-177.

ที่รัฐคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งครอบครองดินแดนที่พิพาทกรรมสิทธิ์กันอยู่ เมื่อรัฐคู่พิพาทอีกฝ่ายหนึ่ง ให้กำลังทหาร
 ทัพ ไล่ฝ่ายที่ครอบครองดินแดนนั้นออกไป เสียหากสมัชชาใหญ่สหประชาชาติลงมติประณามว่าการ โจมตี
 นั้น เป็น "การรุกราน" ข้อมตินั้นจะมีผลทางกฎหมาย เป็นการ เสริมและยืนยันสิทธิ ในดินแดนที่พิพาทของ
 รัฐคู่พิพาทฝ่ายที่ครอบครองดินแดนนั้นอยู่ เดิมและเป็นเสมือนการ ให้การรับรอง²³ (RECOGNITION)
 โดยปริยายแก่สิทธิและความชอบธรรมในสายตาของชาวโลกของการครอบครองของรัฐคู่พิพาทฝ่าย
 ที่ครอบครองดินแดนนั้นอยู่เดิม ดังนั้น ถึงหากรัฐผู้รุกรานจะสามารถขับไล่รัฐที่มีสิทธิ ในดินแดนนั้นออก
 ไปได้สำเร็จแล้วเข้ายึดครองแทน การยึดครองนั้นย่อมเป็นการยึดครองที่มีชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอาจ
 ไม่ก่อให้เกิดสิทธิใด ๆ แก่รัฐผู้รุกรานนั้นเลยก็ได้ เพราะสมัชชาใหญ่สหประชาชาติมีมติขอให้คณะ
 มนตรีความมั่นคงประกาศว่าการยึดครองของรัฐผู้รุกรานเป็นการยึดครองที่มีชอบด้วยกฎหมายและลง
 มติให้ใช้มาตรการ "ห้ามให้การรับรอง"²⁴ (NON-RECOGNITION) มิให้รัฐสมาชิกให้การรับรอง
 แก่การยึดครองอันมิชอบด้วยกฎหมายนั้นก็ได้ยิ่งกว่านั้น หากรัฐที่รุกราน เว้นฝ่ายนั้นสงครามรัฐผู้
 รุกรานนั้นยังอาจต้องชด ใช้ค่าปฏิกรรมสงครามเพื่อผลเสียหลายอัน เกิดแต่การรุกรานนั้นด้วย
 ก็ได้ เมื่อครั้งที่ญี่ปุ่นบุกเข้ายึดครองประเทศมอง โกลเลียแล้วก่อตั้งเป็นประเทศแมนจู๋วขึ้นมา
 ประชาคมระหว่างประเทศก็เคยประกาศใช้มาตรการ "ห้ามให้การรับรอง" เพราะถือว่าการ
 ยึดครองมอง โกลเลียของญี่ปุ่นเป็นการยึดครองที่มีชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นผลจากการรุกรานซึ่ง
 ไม่อาจก่อให้เกิดสิทธิใด ๆ แก่ญี่ปุ่น ในประเทศมอง โกลเลียได้เลย ญี่ปุ่นจึงต้องเลิกล้มความพยายาม
 นั้น ไปในที่สุด ตัวอย่างของผลทางกฎหมายทำนองเดียวกันนี้ของข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ
 ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี ในวงการนักกฎหมายระหว่างประเทศคือกรณีประเทศนามิเบีย ในกรณีดังกล่าว
 ประเทศแอฟริกาใต้ได้รับฉันทะจากสันนิบาตชาติให้ครอบครองและปกครองดินแดนแอฟริกาตะวันออก
 เฉียงใต้ ในลักษณะที่จะทำให้ดินแดนนั้นสามารถปกครองตนเองได้ เพื่อก่อตั้งขึ้น เป็นรัฐในที่สุด แต่ใน
 ทางปฏิบัติประเทศแอฟริกาใต้กลับผนวกดินแดนดังกล่าว เป็นของตนและปกครองดินแดนนั้นด้วยนโยบาย
 เหยียดผิว สมัชชาใหญ่สหประชาชาติจึงได้มีมติเมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 1966 ซึ่งมีผลทางกฎหมายเป็น
 การยกเลิกฉันทะที่ประเทศแอฟริกาใต้ได้รับจากสันนิบาตชาติเสีย ทำให้ประเทศแอฟริกาใต้หมดสิทธิที่
 จะครอบครองดินแดนแอฟริกาตะวันออกเฉียงใต้ต่อไป แล้วเรียกร้องให้ประเทศแอฟริกาใต้ถอนทหาร

²³ Ibid.

²⁴ Ibid.

ของตนออกจากดินแดนนั้นเสีย เมื่อประเทศแอฟริกาได้ไม่ยอมปฏิบัติตาม ก็ลงมติประกาศว่าการ
 ครอบครองดินแดนแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้ของแอฟริกาใต้เป็นการครอบครองที่มีชอบด้วยกฎหมาย
 แล้วก่อตั้งแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้ขึ้นมาเป็นประเทศนามิเบีย โดยให้อยู่ในความดูแลขององค์การ
 สหประชาชาติ และเมื่อประเทศแอฟริกาได้ยังขัดขืนครอบครองประเทศนามิเบียต่อไปอีก คณะมนตรี
 ความมั่นคงของสหประชาชาติก็ลงมติให้ใช้มาตรการ "ห้ามให้การรับรอง" ซึ่งทำให้ประเทศ
 แอฟริกาใต้ไม่มีทางที่จะได้รับสิทธิใด ๆ ทางกฎหมายจากการครอบครองประเทศนามิเบียเลย กรณีตัวอย่าง
 (PRECEDENT) อีกรายหนึ่งที่มีกฎหมายระหว่างประเทศมักจะยกเป็นตัวอย่างสนับสนุนแนวความ
 คิดที่ว่าข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติอาจก่อให้เกิดผลทางกฎหมายบางประการได้ คือข้อมติ
 ของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติที่ 2636 A (XXV) ฉบับเดือน พฤศจิกายน 1970 ที่ไม่ยอมรับสำลัน
 ตราตั้ง (CREDENTIALS) ของรัฐบาลประเทศแอฟริกาใต้ อันมีผลทางกฎหมายเป็นการตัดสิทธิให้ผู
 แทนประเทศแอฟริกาใต้ไม่มีส่วนร่วมในงานของการประชุมครั้งนั้นของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ²⁵

อีกประการหนึ่ง ผู้พิพากษาศาลโลก 2 ท่าน คือผู้พิพากษา ALVAREZ²⁶ และ
 KLAESTAD²⁷ เคยย้ำหลักการทางกฎหมายเอาไว้ใน 2 คดีว่า ถึงแม้ข้อมติของสมัชชาใหญ่
 สหประชาชาติจะไม่ก่อให้เกิดพันธกรณีทางกฎหมายสำหรับรัฐที่เป็นเป้าหมายของข้อมตินั้น ในอันที่จะ
 ต้องปฏิบัติตาม แต่ข้อมตินั้นก็ยังก่อให้เกิด "พันธกรณีทางกฎหมายสำหรับรัฐนั้น ในอันที่จะต้องรับ

²⁵ รายละเอียดของเรื่องนี้หาได้ใน "Everyman's United Nations", Nov. 1971 ของสหประชาชาติ หน้า 172-176.

Cf. United Nations General Assembly Resolution 2636A (XXV)

²⁶ โปรดดูความเห็นของผู้พิพากษา ALVAREZ ใน "ความเห็นตอบคำทาร์ือ" (Avis consultatif) ฉบับวันที่ 3 มีนาคม 1950 ของศาลโลกในคดี "เขตอำนาจของสมัชชาใหญ่ สหประชาชาติ" ในเรื่องการรับรัฐเข้าเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ (REPERIOIRE DE LA JURISPRUDENCE ET DES AVIS CONSULTATIFS DE LA C.I.J., 1960, P.B.)

²⁷ โปรดดูความเห็นของผู้พิพากษา KLAESTAD ใน "ความเห็นตอบคำทาร์ือ" ของ ศาลโลกฉบับวันที่ 7 มิถุนายน 1955 ในคดี "แอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้" (ประมวลคำพิพากษา และความเห็นตอบคำทาร์ือ ของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ฉบับปี ค.ศ. 1955 หน้า 87).

พิจารณาและคำนึงถึงข้อเท็จจริงเหล่านั้น และกระทำการในเรื่องนั้น ๆ ด้วยความสุจริตใจ (BONA FIDE) นอกจากนั้นข้อเท็จจริงของสมาชิกใหญ่สหประชาชาติก็ยังมีผลบังคับทางกฎหมายที่ผูกพันให้รัฐต้องปฏิบัติตามได้ตามหลักความสุจริตใจ (BONA FIDE) และตามหลักกฎหมายปิดปาก (ESTOPPEL) สำหรับรัฐที่โดยอมรับ (ACCEPT) ข้อติการออกเสียงสนับสนุนในการลงมติถือเอาหรือออก (ADOPT) ข้อติ ไม่ถือว่าเป็นการรับเอา (ACCEPT) ซึ่งอาจทำได้ทั้งโดยแจ้งชัด (EXPLICIT) เช่นด้วยการประกาศรับเอาหรือโดยปริยาย (IMPLICIT) เช่น โดยการยกเอาข้อตินั้นขึ้นเป็นข้อสนับสนุนทำกฎหมายของตน ฯลฯ เป็นต้น นับแต่ผลทางกฎหมายของการยอมรับข้อติฯ เป็นเรื่อง ที่รัฐกันอยู่เป็นอย่างดีโดยทั่วไปอยู่แล้ว จนไม่น่าจะจำเป็นต้องนำมากล่าวซ้ำให้มากกว่านี้ ณ ที่นี้อีก

นอกจากที่กล่าวข้างต้นแล้ว ก็ยังมีความเห็นของศาสตราจารย์ F. BLAINE SLOAN ซึ่ง เป็นที่ยอมรับนับถือกันว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องผลทางกฎหมายของข้อติของสมาชิกใหญ่สหประชาชาติ อีกว่า ข้อติของสมาชิกใหญ่สหประชาชาติมีผลทางการเมืองและทางศีลธรรม ซึ่งอาจก่อให้เกิด "ผลบังคับทางกฎหมายที่กำลังจะเกิดขึ้น" (FORCE JURIDIQUE NAISSANTE) ก็ได้²⁶ แนว ความคิดของผู้เขียนก็ใกล้เคียงกับความคิดของศาสตราจารย์ SLOAN แต่อาจก้าวหน้าไปกว่านั้น เล็กน้อยคือ ในบางกรณีข้อติของสมาชิกใหญ่สหประชาชาติอาจก่อให้เกิดผลผูกพันทางกฎหมายใน รูปของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศก็ได้ ทั้งนี้เพราะว่า ถึงแม้จะไม่มีผู้ใดเคยได้ว่า ข้อติของสมาชิกใหญ่สหประชาชาติ โดยตัวของมันเอง (PER SE) จะไม่มีผลบังคับทางกฎหมาย ให้รัฐต้องปฏิบัติตาม แต่บรรดาแนวทางที่นานาชาติพึงประพฤติปฏิบัติในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (CODE OF CONDUCT) ที่ข้อตินั้นรวบรวมหรือกำหนดขึ้นมาโดยผลการเจรจาต่อรองกัน อาจ กลายเป็นหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศไปได้ ดังนั้น สิ่งที่เราจะต้องวิเคราะห์ กันต่อไปก็คือปัญหาว่า ข้อติสมาชิกใหญ่ฯ จะมีทางก่อให้เกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ ได้อย่างไรและในกรณีใดบ้าง

²⁶ Cf. Pr. Sloan, F. Blaine, The Binding Force of the resolution of the General Assembly of the United Nations. BRITISH YEARBOOK OF INTERNATIONAL LAW., 1948, p.12.

4.4.1 ข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติอาจก่อให้เกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ²⁹

ข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติอาจก่อให้เกิดจารีตประเพณีระหว่างประเทศได้ในหลายกรณี ประการแรกคือ ข้อมติสมัชชาใหญ่ อาจมีลักษณะเป็นการตีความกฎหมายระหว่างประเทศเป็นทางการ ทั้งนี้เพราะสมัชชาใหญ่เป็นศูนย์รวมของประชาชาติทั้งหลายที่มาประชุมพิจารณาและวินิจฉัยปัญหาต่าง ๆ ของโลกร่วมกันในลักษณะเสมือน "กึ่งรัฐสภา" ของประชาคมระหว่างประเทศ ดังนั้นข้อมติอันเป็นผลจากการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการต่อรองกันในสมัชชาใหญ่ ที่มีลักษณะเป็นการตีความกฎหมายระหว่างประเทศ จึงน่าจะถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่า ประชาคมระหว่างประเทศมีแนวโน้มที่จะตีความกฎหมายระหว่างประเทศนั้นว่าอย่างไร เพราะหากรัฐหรือกลุ่มรัฐใดเห็นว่าร่างข้อมติประเภทนี้ข้อใดขัดผลประโยชน์ของตนมากหรือไม่ตรงกับแนวความคิดเห็นในการตีความกฎหมายระหว่างประเทศของตน รัฐหรือกลุ่มรัฐนั้นย่อมต้องโต้แย้งและออกเสียงคัดค้านไม่ให้สมัชชาใหญ่สหประชาชาติรับเอา (ADOPT) ข้อมติดังกล่าว เพราะหากสมัชชาใหญ่สหประชาชาติลงมติ ให้ตีความกฎหมายระหว่างประเทศตามร่างนั้นประเทศที่สนับสนุนหรือได้รับประโยชน์จากข้อมติดังกล่าวก็อาจอ้างได้ว่า ในเมื่อส่วนใหญ่ของประชาคมระหว่างประเทศก็ตีความกฎหมายระหว่างประเทศเช่นนั้น ประเทศอื่น ๆ ก็จะต้องยอมโอนอ่อนผ่อนตาม เพราะในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศการขัดกันของผลประโยชน์ เป็นสิ่งที่ยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ จึงเป็นไปได้ที่ทุก ๆ ประเทศในโลกซึ่งขณะนี้มีอยู่ถึงกว่า 170 ประเทศ จะมีความเห็นนี้เองต้องกันไปเสียหมดทุกเรื่อง ดังนั้นหากจะกำหนดให้ทุกประเทศต้องมีความเห็นตรงกัน เป็นเอกฉันท์จึงจะเกิดเป็นกฎหมายจารีตประเพณีได้ก็จะมีผลเท่ากับยอมให้ทุกประเทศในโลกมีสิทธิยับยั้ง (VETO) ซึ่งจะทำให้ไม่มีทางที่จะเกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศขึ้นมาได้เลย จึงน่าจะถือได้ว่า ข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติที่รู้จักกันในวงการนักกฎหมายระหว่างประเทศว่าเป็นข้อมติที่มีลักษณะ

²⁹ บทความทางกฎหมายระหว่างประเทศที่เขียนไว้ดีมากเกี่ยวกับเรื่องนี้คือบทความของ HIGGINS, (Rosalyn) *The Development of International Law Through the Political Organs of the U.N.*, Oxford University Press, London 1963 กับของ SLOAN, (F.Bliane) *op. cit.* pp. 1-33.

เป็นการตีความ³⁰ (INTERPRETATIVE RESOLUTION) เป็นการตีความกฎหมายระหว่างประเทศ
 อย่างเห็นทางการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออ้อมต้นนั้นได้รับเสียงสนับสนุนจากประเทศสมาชิกส่วนใหญ่
 ของสหประชาชาติอย่างท่วมท้น แต่ในการตีความกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศมักจะมี
 การเนิ่นลิ่งใหม่ ๆ เข้าไปในหลักกฎหมายที่มีอยู่แล้วเสมอ ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายจารีตประเพณีมัก
 จะไม่มีขอบเขตที่แน่นอนและชัดเจน เพราะรวบรวมขึ้นมาจากทางปฏิบัติของนานาชาติ ซึ่งปกติจะ
 สอดคล้องและเป็นไปในแนวเดียวกันเพียงในหลักการใหญ่ ๆ เท่านั้นส่วนรายละเอียดปลีกย่อยมัก
 จะแตกต่างกันอยู่บ้าง ยกตัวอย่างเช่น การกระทำในเชิงพาณิชย์ (ACTA JURE GESTIONIS) ซึ่ง
 ในทางปฏิบัติของนานาชาติถือว่าเป็นข้อยกเว้นของความคุ้มกันทางการทูต บางรัฐก็ถือว่าเพียงเป็นการ
 กระทำที่มีลักษณะ (NATURE) ทางพาณิชย์ก็เข้าข่ายข้อยกเว้นนี้แล้ว แต่บางรัฐก็ถือว่าจะต้องมีการกระทำ
 เพื่อวัตถุประสงค์ (PURPOSE) ที่จะแสวงกำไรในเชิงพาณิชย์ จึงจะเข้าข่ายข้อยกเว้นนี้ กฎหมาย
 จารีตประเพณีระหว่างประเทศจึงมีเพียงหลักการกว้าง ๆ เมื่อนำมาใช้บังคับจริง ๆ ก็ต้อง
 อาศัยการตีความสรุปหาหลักกฎหมายในส่วนปลีกย่อยเอาเองจากหลักกฎหมายจารีตประเพณีทั่วไป
 หรือสร้างหลักกฎหมายย่อย ๆ ขึ้นมาใหม่เพื่ออุดช่องโหว่ของหลักกฎหมายทั่วไปซึ่งในกรณีเช่นนั้น
 การตีความย่อมมีหลักกฎหมายใหม่หรืออย่างน้อยก็มีสิ่งที่ศาสตราจารย์ SLOAN เรียกว่า "ปัจจัยที่จะ
 ก่อให้เกิดเป็นกฎหมาย" (LAW MAKING ELEMENT)³¹ บนอยู่ด้วยเสมอ จึงน่าจะถือได้ว่าการ
 ตีความกฎหมายระหว่างประเทศโดยอ้อมติของสหประชาชาติก็มีส่วนในการสร้างกฎหมายระหว่าง
 ประเทศด้วย

นอกจากนี้ยังอาจกล่าวได้ด้วยว่าอ้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติมักจะสะท้อนให้เห็นคิ
 มทาสระหว่างประเทศหรือการตัดสินใจร่วมกันของประชาคมระหว่างประเทศ ซึ่งใช้องค์การระหว่าง
 ประเทศเป็นเวทีในการแสดงความคิดเห็นของตนว่าจะคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ระหว่าง
 ประเทศให้ดีที่สุดได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะที่มีช่องโหว่ของกฎหมายในเรื่องนั้นหรือ
 ในสภาวะที่อาจก่อให้เกิดการพิพาทระหว่างประเทศขึ้นได้ ดังนั้นจึงมีอยู่เนือง ๆ ที่ประชาคม
 ระหว่างประเทศ ถือเอาอ้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติเป็นประมวลแนวทางที่นานาชาติพึง

³⁰ Ibid.

³¹ Pr. Slone, (Blaine), op. cit. P. 9.

ประเพณีปฏิบัติตาม³² (CODE OF CONDUCT) ในสถานการณ์อันเป็นเป้าหมายของข้อมตินั้น

ถึงแม้ว่าการที่เกิคมืองค์การระหว่างประเทศขึ้นมาในวงการระหว่างประเทศจะเป็นสิ่งที่ค่อนข้างจะใหม่อยู่บ้าง การเข้ามามีบทบาทและมีส่วนร่วมขององค์การระหว่างประเทศในการสร้างและพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศก็มีความสำคัญอย่างยิ่งจนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป และได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้กันอย่างกว้างขวางมาก จนกลายเป็นเรื่องคาดเดาและเป็นของธรรมดาไปอย่างรวดเร็วมาก

ปัจจุบันนี้ทางคณาจารย์รัฐลิกว่าจะเป็นที่ยอมรับกันอย่างเป็นเอกฉันท์แล้วว่าองค์การระหว่างประเทศ สามารถมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการสร้างกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศได้ในหลาย ๆ ด้าน³³ และในฐานะที่เป็นบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ (SUBJECT OF INTERNATIONAL LAW) องค์การระหว่างประเทศได้มีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศด้วย แต่การมีส่วนร่วมในการก่อให้เกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศในฐานะบุคคลตามกฎหมายระหว่างประเทศ ไม่สู้จะมีความสำคัญต่อการศึกษาที่เรากำลังพิจารณา ๓ ที่นี้มากนัก สิ่งที่มีความสำคัญคือ การศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศคือ บทบาทขององค์การระหว่างประเทศในฐานะที่เป็นเวทีระหว่างประเทศ (INTERNATIONAL FORUM) ที่บรรดาประเทศต่าง ๆ ทั้งหลายในโลกแสดงออกซึ่งความเชื่อมั่นของตนว่ากฎหมายที่มีผลบังคับให้ต้องปฏิบัติตาม (OPINIO JURIS SIVE NECESSITATIS) ในเรื่องนั้น ๆ มีอย่างไร หรืออีกนัยหนึ่งคือ มี LEX LATA หมายถึง LAW AS IT IS ว่าอย่างไร หรืออย่างน้อยกฎหมายในเรื่องนั้น ๆ ควรจะมีว่าอย่างไร กล่าวคือมี LEX FERENDA หมายถึง LAW AS IT SHOULD BE ในเรื่องนั้นว่าอย่างไร

ศาสตราจารย์ SLOAN ก็กล่าวเอาไว้ในทำนองเดียวกันว่า ในบางกรณีข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติอาจถือได้ว่าเป็น "การกระทำซึ่งแสดงออกถึงความเชื่อมั่นทางกฎหมายของประชาชาติทั้งหลายในโลก หรืออย่างน้อยก็ของส่วนใหญ่มหาของประชาชาติของโลก"³⁴ ในบางกรณีข้อมติสหประชาชาติก็อาจมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในกระบวนการยุติธรรมและในกระบวนการทางการทูต

³²Higgins, (Rosary) and Sloan, op. cit.

³³ Ibid.

³⁴Sloan, op. cit. p.9.

เพราะข้อมติสหประชาชาติมีคุณสมบัติด้านการชักชวนโน้มน้าว (PERSUASIVE) ต่อการวินิจฉัยว่ากฎหมายในเรื่องนั้น ๆ มีว่าอย่างไร" ตามความเห็นของนักกฎหมายระหว่างประเทศผู้มีชื่อเสียงท่านนี้ "ความเชื่อมั่นทางกฎหมาย (OPINIO JURIS) ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับความเป็นหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศอาจแสดงออกมาในรูปของการออกเสียงลงมติของผู้แทนรัฐสมาชิกในสมัชชาใหญ่สหประชาชาติก็ได้"³⁵

ด้วยเหตุนี้ จึงน่าจะเห็นได้ชัดแล้วว่าข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติอาจมีส่วนในการสร้างกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศได้ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติทุกฉบับจะมีคุณลักษณะทางกฎหมายเช่นนี้ไปเสียทั้งหมด เพราะมีเงื่อนไขหลายประการที่จะทำให้ข้อมติฯ สามารถก่อให้เกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศได้

4.4.2 เงื่อนไขที่จะทำให้ข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติสามารถก่อให้เกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ

เราต้องยอมรับความเป็นจริงอย่างหนึ่งว่าการออกเสียงลงมติของนานาชาติในองค์การระหว่างประเทศ อาจมีเหตุจูงใจที่แตกต่างกันไปได้หลายทางด้วยกัน ซึ่งอาจเป็นเหตุจูงใจด้านเศรษฐกิจ การเมือง หรืออุดมการณ์ ฯลฯ ก็ได้ ดังนั้นคุณค่าทางกฎหมายของข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ จึงไม่เท่าเทียมกันในทุก ๆ กรณีไป และมักจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ

ปัจจัยที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งคือระดับของความไม่เข้าใครออกใคร³⁶ (OBJECTIVE) ข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติใดมีเหตุจูงใจทางการเมือง หรือทางอุดมการณ์เกินไป หรือเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับ "สงครามเย็น" (COLD WAR) ซึ่งทำให้มีการขัดกันของผลประโยชน์เป็นอย่างมากระหว่างกลุ่มประเทศในโลกตะวันออกและในโลกตะวันตก ระดับของภาวะวิสัย หรือที่เรียกว่าการพิจารณาปัญหาตามเนื้อแท้ของความเป็นจริงย่อมต่ำมากหรืออาจไม่มีเสียเลยก็ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผลประโยชน์อันเป็นเดิมพันในเรื่องนั้นเป็นผลประโยชน์ชั้นแตกหัก ซึ่งจะมีผลต่อความอยู่รอดของแต่ละฝ่าย ในทำนองเดียวกันหากข้อมติฯ นั้นเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับความขัดกันของผลประโยชน์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งระหว่างกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วกับกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา

³⁵ Ibid.

³⁶ Ibid.

ซึ่งนิยมเรียกกันว่ากลุ่มประเทศโลกที่สาม ความไม่เข้าใครออกใครและคุณค่าทางกฎหมายของข้อ
 มตินั้น ย่อมต่ำมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบันซึ่งกลุ่มประเทศโลกที่สาม ซึ่งเป็นที่รู้จักกันใน
 นามของ "กลุ่ม 77" ที่เรียกว่า "กลุ่ม 77" ก็เพราะเดิมทีเดียวกลุ่มประเทศเหล่านี้ประกอบด้วย
 ประเทศต่าง ๆ 77 ประเทศ ซึ่งถึงแม้ปัจจุบันจะมีมากกว่าหนึ่งร้อยประเทศ ก็ยังคงเรียกกันว่า
 "กลุ่ม 77" อยู่เช่นเดิม เพราะเป็นชื่อที่เรียกกันจนติดปากแล้วมีเสียงข้างมากอย่างท่วมท้นในองค์
 การสหประชาชาติจนเป็นฝ่ายที่มี "เสียงข้างมากเสมอ" (AUTOMATIC MAJORITY) ในกรณีเช่น
 นี้ย่อมไม่มีทางที่จะอ้าง ได้เลยว่าข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาตินี้เป็นสิ่งที่แสดงออกของ
 OPINIO JURIS SIVE NECESSITATIS ของส่วนรวมหรือแม้แต่มติของส่วนใหญ่ของประเทศต่าง ๆ
 ในโลก ซึ่งทำให้ข้อมติเหล่านั้นไม่มีทางที่จะมีคุณค่าทางกฎหมายในฐานะเป็นบ่อเกิดของกฎหมาย
 จารีตประเพณีระหว่างประเทศได้เลย เพราะข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติจะมีคุณค่าทางกฎหมาย
 เช่นนั้น ได้ก็ต่อเมื่อข้อมตินั้นมีลักษณะเป็นการแสดงออกของ OPINIO JURIS SIVE NECESSITATIS
 ของประเทศต่าง ๆ ของโลกโดยส่วนรวม³⁷

ปัจจัยที่สำคัญมากอีกประการหนึ่งคือลักษณะและระดับของการสนับสนุนที่บรรดาประเทศ
 ต่าง ๆ ในโลกโดยส่วนรวมให้แก่ข้อมตินั้น ๆ ข้อมติใดที่ได้รับเสียงสนับสนุนอย่างท่วมท้นหรือเป็น
 เอกฉันทจากประชาชาติทั้งปวงของโลก ย่อมมีคุณค่าทางกฎหมายในฐานะเป็นบ่อเกิดของกฎหมาย
 จารีตประเพณีระหว่างประเทศสูงมากเป็นของธรรมดา เพราะในกรณีเช่นนั้นย่อมถือได้ว่าข้อมตินั้น
 เป็นการแสดงออกของความเชื่อมั่นทางกฎหมาย (OPINIO JURIS) ของบรรดาประเทศต่าง ๆ
 โดยส่วนรวมว่า หลักกฎหมายที่จะนำมาใช้บังคับแก่สถานการณ์อันเป็นเหตุให้ต้องมีข้อมตินั้นควรจะมี
 หลักการว่าอย่างไร³⁸

นอกจากนี้ยังต้องเสริมอีกด้วยว่า เสียงสนับสนุนจากบรรดาประเทศมหาอำนาจและ
 อภิมหาอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเทศเหล่านั้นมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องโดยตรงในเรื่องนั้น
 ย่อมมีความสำคัญอันยิ่งยวดต่อการวินิจฉัยและประเมินคุณค่าทางกฎหมายของข้อมติของสหประชาชาติ
 ประเภทนี้ ทั้งนี้เพราะในที่สุดประเทศที่มีปัจจัยและหนทางที่มีประสิทธิภาพจริง ๆ ในอันที่จะขัดขึ้น

³⁷Cf. Paul Reuter, Virally, Higgins, and Sloan, op. cit. p.21-24.

³⁸Ibid.

ต่อต้านหรือทำให้ประเทศอื่น ๆ ต้องเคารพและปฏิบัติตามข้อมติโตของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ก็คือบรรดาประเทศมหาอำนาจและอภิมหาอำนาจทั้งหลายนั่นเอง ดังนั้นข้อมติโตของสมัชชาใหญ่ ๆ ที่มีได้รับการสนับสนุนจากประเทศมหาอำนาจ ย่อมยากที่จะมีประโยชน์อย่างจริงจังในทางปฏิบัติได้³⁹ ทั้งนี้ก็เพราะว่า ถึงแม้ประเทศในกลุ่มโลกที่สามจะมีเสียงข้างมากอย่างเด็ดขาดในสหประชาชาติ ประเทศเหล่านี้ก็มีเพียงอำนาจทางด้านจำนวนประเทศเท่านั้น ในขณะที่ตัวอำนาจที่แท้จริงยังคงตกอยู่ในมือประเทศมหาอำนาจอยู่ในภาวะ เช่นนี้คงจะเกินไปได้ยากที่ประเทศในกลุ่มโลกที่สามจะสามารถบังคับให้บรรดาประเทศมหาอำนาจทั้งหลายต้องปฏิบัติตามความประสงค์และเจตจำนงของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาได้ ถึงแม้จะตั้งข้อสมมติฐานไปให้ไกลกว่านั้นอีกว่า ถึงหากประเทศในกลุ่ม 77 จะสามารถรวบรวม "อำนาจต่อรอง" (BARGAINING POWER) ของฝ่ายตนได้มากพอที่จะทำให้ประเทศมหาอำนาจต้องโอนอ่อนผ่อนตามข้อมติขี้บได้ คุณค่าของข้อมติเหล่านี้ ในฐานะที่เป็นบ่อเกิดหรือบ่อเกิดของกฎหมายจารีตประเพณีก็ยังคงมีน้อยอยู่เช่นเอง เพราะว่าข้อมติสมัชชาใหญ่ จะให้คุณค่าทางกฎหมายในฐานะที่เป็นบ่อเกิดหรือบ่อเกิดของกฎหมายจารีตประเพณีได้ ก็คือเมื่อบรรดาประเทศต่าง ๆ ในโลกมีความเชื่อมั่นว่าหลักการทั้งหลายในข้อมตินั้นมีผลบังคับทางกฎหมายให้รัฐต่าง ๆ ต้องปฏิบัติตาม แต่ในกรณีนี้บรรดาประเทศมหาอำนาจทั้งหลายจำเป็นต้องโอนอ่อนผ่อนตามข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติเพราะเหตุที่ถูกลบบังคับชั่วคราวทางเศรษฐกิจ หรือทางการเมืองเท่านั้น มิใช่เพราะสาเหตุที่ประเทศเหล่านี้มีความเชื่อมั่นทางกฎหมาย (OPINIO JURIS) ว่าตนมีพันธกรณีตามกฎหมายที่จะต้องปฏิบัติ คุณค่าของข้อมติของสมัชชาใหญ่ นั้น ในฐานะเป็นบ่อเกิดของกฎหมายจารีตประเพณีจึงมีน้อยมาก⁴⁰

อีกประการหนึ่ง ในกรณีที่เห็นที่เห็น ได้ชัดว่าข้อมตินั้นจะเป็น โทษหรือขัดต่อผลประโยชน์ของกลุ่มประเทศบางกลุ่ม แต่ก็ยังได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มประเทศเหล่านั้นคุณค่าทางกฎหมายของข้อมติขี้บ ในฐานะเป็นข้อพิสูจน์ของ OPINIO JURIS SIVE NECESSITATIS ย่อมต้องสูงมากเป็นพิเศษ เพราะการที่มันแต่ประเทศที่ต้องเสียประโยชน์เพราะข้อมตินั้นก็ยังให้ความสนับสนุน ต่อมาแสดงว่า หลักการในข้อมตินั้นเป็นสิ่งที่จะต้อง สภาสรรรพและน่าจะเห็นคุณค่าต่อผลประโยชน์ส่วน

³⁹ Ibid. Cf. Resolution 31/102, 32/147, 34/145, และ 36/109 จากภาคผนวก ข หน้า 800-811 เป็นต้น.

⁴⁰ Ibid.

รวมของมนุษยชาติในสายตาของประเทศที่ลงมติสนับสนุนย่อมมีแนวโน้มที่จะถือได้ว่าหลักการในข้อ
มตินั้นอย่างน้อยก็มีฐานะเป็น LEX FERENDA¹¹ ได้

ปัจจัยที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าปัจจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คือลักษณะ (NATURE)
ของข้อมตินั้นเอง กล่าวคือประการแรก ข้อมตินั้นจะต้องมีลักษณะที่ล่องให้ เห็น ได้อย่างชัดเจนว่าชาว
โลกทั้งหลายโดยส่วนรวมมีความประสงค์และเจตจำนงที่จะให้ถือว่าข้อมตินั้นเป็นเสมือนประมวลแนว
ทางที่นานาชาติพึงประพฤติปฏิบัติตาม (CODE OF CONDUCT) สำหรับประเทศต่าง ๆ ในความ
สัมพันธ์ระหว่างประเทศ ดังนั้นแล้วลักษณะที่ข้อมตินั้นจะต้องมีลักษณะเป็นการประกาศหลักการหรือ
กฎเกณฑ์ ให้รัฐต่าง ๆ ยึดถือเป็นแนวทางสำหรับการประพฤติและปฏิบัติในเรื่องนั้น ในสังคมนั้นระหว่าง
ประเทศ และมีใช้เป็นเพียงการระบุหรือยืนยัน (STATE) ข้อเท็จจริง หรือเป็นเพียงการแสดง
ความวิตกกังวลเท่านั้น¹²

ประการที่สองเจตจำนงดังกล่าวนี้ จะต้องเป็นเจตจำนงของส่วนรวมแห่งมวลมนุษยชาติ
ของโลกอย่างกว้างขวาง มิใช่ของเพียงบางประเทศ หรือของบางกลุ่มประเทศเท่านั้นและจะต้อง
เป็นเจตจำนงอันแท้จริงด้วย จริงอยู่คำว่าส่วนรวมแห่งมวลมนุษยชาติ มิได้หมายความว่าจะต้อง
เป็นเจตจำนงของทุกประเทศในโลกอย่างเป็นเอกฉันท์ แต่เจตจำนงนั้นจะต้อง ไม่ถูกต่อต้านคัดค้าน
อย่าง ไม่ลดละและต่อเนื่องกันตลอดมาของกลุ่มประเทศที่มีแนวความคิดที่สอดคล้องกันและรวมตัวกัน
เป็นปึกแผ่น หรือของกลุ่มประเทศซึ่งมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แต่ที่สำคัญ
ก็คือเจตจำนงนั้นจะต้อง เป็นเจตจำนงอันแท้จริงที่จะให้ใช้ข้อมตินั้นเป็นประมวลกฎเกณฑ์และข้อพึง
ประพฤติและปฏิบัติสำหรับนานาชาติทั้งหลายในโลก ทั้งนี้ก็เพราะข้อมติของสมัชชาใหญ่แห่งฉบับ
อาจได้รับเสียงสนับสนุนจากประเทศสมาชิกอย่างเป็ เอกฉันท์ โดยมิได้มีเจตจำนงร่วมกันอย่างแท้จริง
ที่จะปฏิบัติตามเลยก็ได้ เพราะรัฐสมาชิกอาจออกเสียงลงมติสนับสนุนข้อมตินั้น โดยเชื่อว่าการ
ออกเสียงลงมติเช่นนั้น ไม่มีความสำคัญอะไรอย่างจริงจังก็ได้ เพราะโดยหลักการทั่วไปแล้ว
ข้อมติไม่มีผลผูกพันทางกฎหมายให้รัฐต้องปฏิบัติตาม หรือเพราะประเทศเหล่านั้นอาจเห็นว่าเนื้อหา
ของข้อมตินั้น ไม่สู้จะวิเศษระคะ ไรมากนักหรืออาจจะเห็นว่าลักษณะที่กำกวมกว้างขวางและเลื่อนลอย

¹¹ Ibid.

¹² Ibid. Cf. Resolution 2625 จากภาคผนวก ข หน้า 764-756 เป็นต้น.

มากพอที่จะทำให้ตนมีอิสระที่จะตีความให้ตนสามารถรักษา สรีภาพของตน ใน เรื่องนั้น ไว้ได้อย่าง
เพียงพอก็ได้^{๓๓}

นอกจากนั้น บางประเทศอาจออกเสียงลงคะแนนสนับสนุนข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ
เพียงเพื่อเอาใจกลุ่มประเทศในกลุ่มด้วยเหตุผลทางการเมืองเท่านั้น หรืออาจกระทำเช่นนั้นเพื่อ
มิให้ประเทศอื่น ๆ เกิดสงสัยหรือระแวงตนในบางเรื่องก็ได้ หรือเพื่อมิให้เรื่องนั้นเกิดลุกลามบาน
ปลายไปยิ่งกว่านั้นอีก หรืออาจทำเพื่อตบตาประเทศอื่น ๆ หรือเพียงแต่ทำตาม ๆ กันไปโดยมิได้
จริงจังอะไรด้วยก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น มีอยู่เบื้อง ๆ ที่กลุ่มประเทศที่ใช้ระบอบเผด็จการหรือ
ประเทศซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงอยู่เป็นประจำ ออกเสียงสนับสนุน
ข้อมติที่สนับสนุนหลักการแบบเสรีนิยม หรือสนับสนุนการเคารพสิทธิมนุษยชน แต่ก็เป็นเพียงการทำ
ตามประเทศอื่น ๆ ไปเท่านั้น โดยมีเจตนาที่จะเคารพและปฏิบัติตามข้อมตินั้นจริง ๆ แต่
อย่างไรก็ตามง่าย ๆ ก็คือบางครั้งรัฐอาจออกเสียงสนับสนุนของมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติด้วย
ลาเหตุและวัตถุประสงค์ที่ไม่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาของข้อมตินั้น ๆ เลยก็ได้ ด้วยเหตุ
การออกเสียงสนับสนุนข้อมตินั้น จึงต้องมีลักษณะเป็นการแสดงออกของความเห็นชอบอย่างแท้จริง
ต่อหลักการหรือกฎเกณฑ์ที่ประกาศโดยข้อมตินั้น โดยมีเจตนาที่จะถือปฏิบัติตามหลักการหรือกฎเกณฑ์
นั้นจริง ๆ ในขณะที่ด้วย "ส่วนปัญหาว่าทำอย่างไรจึงจะทราบได้ว่ารัฐที่ออกเสียงสนับสนุนข้อมติ
นั้น มีความจริงใจและมีเจตนาอย่างจริงจังเพียงไร เป็นปัญหาข้อเท็จจริงที่จะต้องพิจารณากัน
เป็นแต่ละกรณีไปและเป็นเรื่องของกฎหมายลักษณะพยาน ในกระบวนการวิธีพิจารณาซึ่งบรรดานักกฎหมาย
ทุกท่านก็ได้ศึกษากันมาแล้วทั้งนั้น จึงไม่น่าจะต้องนำมากล่าวซ้ำในรายละเอียด ณ ที่นี้

ปัจจัยสำคัญซึ่งจะขาดมิได้อีกประการหนึ่งที่จะทำให้ข้อมติใดสามารถก่อให้เกิดกฎหมาย
จารีตประเพณีระหว่างประเทศได้ คือข้อมตินั้นจะต้องได้รับการปฏิบัติตามจริง ๆ อย่างกว้างขวาง
โดยนานาชาติทั้งหลาย ตลอดจนสมัชชาใหญ่สหประชาชาติเองด้วยเพราะสหประชาชาติ ในฐานะ
บุคคลระหว่างประเทศก็สามารถมีส่วนร่วมในการก่อให้เกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ

^{๓๓}Ibid. Cf. Resolution 40/61 จากภาคผนวก ข หน้า 815-819 เป็นต้น.

^{๓๔}Ibid. Cf. Resolution 3166 (XXVII), 31/103 ของสมัชชาใหญ่องค์การ
สหประชาชาติ เป็นต้น.

ที่กำลังก่อหวอดขึ้นมาได้ โดยการย้ายหรือนำเอาหลักการในข้อคิดของลัทธิชาตินิยมแห่งชาติที่มีลักษณะเป็นการประกาศหลักการที่มุ่งจะให้ใช้เป็นกฎหมาย มารวมไว้ หรืออ้างถึงข้อคิดเหล่านั้นในข้อคิดฉบับต่อ ๆ มา เพื่อเป็นการยืนยันหลักการเหล่านั้นก็ได้ เป็นต้น แต่ที่ล้าคึกที่สุดในเรื่องนี้ สำหรับการศึกษานิติศาสตร์กฎหมายเกี่ยวกับองค์การก่อการร้ายระหว่างประเทศคือ ทางปฏิบัติของนานาชาติที่สอดคล้องกับหลักการในข้อคิดลัทธิชาตินิยมแห่งชาตินั้น ๆ ซึ่งน่าจะถือได้ว่าเป็นการแสดงหรือพิสูจน์ว่านานาชาติเห็นว่าหลักการในข้อคิดนี้มีผลผูกมัดทางกฎหมายที่จะต้องปฏิบัติตาม หรืออย่างน้อยก็แสดงว่า นานาชาติเห็นว่ากฎหมายที่จะนำมาปรับใช้กับสถานการณ์เช่นนั้นควรเป็นไปตามหลักการและระเบียบข้อบังคับเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อข้อคิดฉบับต่อ ๆ มา นั้น เป็นข้อคิดที่ให้ยกเว้นอนุสัญญาอันมีลักษณะเป็นการประมวลหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเจรจาและยกวางกันในองค์การระหว่างประเทศนั้น⁴⁵

การร่างกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ ในยุคปัจจุบันด้วยข้อคิดของลัทธิชาตินิยมแห่งชาติ มีลักษณะและขั้นตอนที่แตกต่างไปจากการเกิดของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศตามรูปแบบเดิมมาก เพราะเมื่อก่อนนี้ การที่จะเกิดกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศขึ้นมาได้ จะต้องเกิดมีกรณีตัวอย่าง (PRECEDENTS) ในทางปฏิบัติระหว่างประเทศที่สอดคล้องกัน และเป็นไปในแนวเดียวกันเป็นจำนวนมากพอที่จะทำให้เห็น ได้ชัดว่าทางปฏิบัติของรัฐ (STATE PRACTICE) ในเรื่องนั้นมีหลักการและเนื้อหาอย่างไร โดยทางปฏิบัติของรัฐดังกล่าวจะยังไม่มียังคงอยู่เป็นเวลานาน จนกระทั่งประชาคมระหว่างประเทศโดยส่วนรวมจะเกิดมี *opinio juris* หรือความเชื่อมั่นว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ควรด้วยกฎหมายหรือกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเช่นนั้น จึงจะถือได้ว่าหลักการในทางปฏิบัติของรัฐนั้น ได้กลายเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศไปแล้ว แต่ในยุคปัจจุบัน ขั้นตอนและกัณฑ์ก่อนหลังของการเกิดปัจจัยอันเป็นองค์ประกอบของความ เป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศได้เคลื่อนไป โดยประเทศทั้งหลายในโลกจะเจรจาคัดรองกัน ในลัทธิชาตินิยมแห่งชาติเพื่อหาข้อยุติว่ากฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องนั้น ๆ ควรจะมีหลักการและเนื้อหาอย่างไรจึงจะเป็นธรรมกับทุก ๆ ฝ่ายและสอดคล้องกับผลประโยชน์ของสังคมนานาชาติโดยส่วนรวม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ *LEX FERENDA* ในเรื่องนั้น ๆ ควรจะมีหลัก

⁴⁵ Ibid.

การและเนื้อหาอย่างไร เมื่อเจรจาข้อยุติในหลักการได้แล้วก็รวบรวมยกกว้างเข้ามาในรูปของร่างมติแล้วพิจารณาลงมติรับเอา (ADOPT) เป็นข้อมติของที่ประชุม เพื่อเสนอให้ประชาคมระหว่างประเทศพิจารณานำไปใช้เป็นหลักกฎหมายต่อไปในอนาคต ซึ่งหากนานาชาติต่างก็ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติตามกันอย่างกว้างขวางและเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ก็ถือได้ว่าหลักกฎหมายต่าง ๆ ที่ประกาศออกมาในรูปของข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ได้กลายเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศไปแล้ว⁴⁶

หลักกฎหมายที่กำหนดขึ้นโดยข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติประเภทนี้ เป็นเสมือนข้อประนีประนอมอันเป็นผลจากการเจรจาต่อรองกัน ซึ่งคำนึงถึงผลประโยชน์ของทุก ๆ ฝ่ายแล้ว โดยทุก ๆ รัฐที่ได้มีส่วนร่วมในการกำหนดและยกร่างข้อมติเหล่านั้นตระหนักดีว่าหลักกฎหมายที่กำหนดขึ้นด้วยวิธีนี้ เป็นเสมือนขอบเขตสูงสุดที่แต่ละรัฐจะยอมผ่อนปรนได้ ซึ่งหากผู้ใดล่วงล้ำเกินขอบเขตนั้น ผลกระทบต่อผลประโยชน์ของรัฐอื่น ๆ จะรุนแรงเกินกว่าที่จะมีรัฐโดยยอมรับได้ และจะต้องใช้มาตรการตอบโต้การกระทำนั้นอย่างแน่นอน จึงถือได้ว่าหลักกฎหมายที่กำหนดขึ้นและประกาศออกมาในข้อมติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติประเภทนี้ เป็นเสมือนขอบเขตจำกัดสูงสุดที่รัฐอื่น ๆ จะยอมผ่อนปรนให้กระทำได้ โดยจะไม่ถูกประท้วงหรือคัดค้านจากชาวโลกทั้งหลาย แต่ละรัฐจึงไม่น่าจะเล็งงการทำการใดอันจะเป็นการขัดต่อข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติประเภทนี้ ซึ่งแม้แต่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ หรือที่เรียกกันว่าศาลโลก ก็อ้างหลักกฎหมายที่กำหนดขึ้นมาและประกาศโดยข้อมติฯ ประเภทนี้ ซึ่งศาลถือเสมือนเป็นความสำนึก (CONSCIENCE) หรือความเชื่อมั่น (CONVICTION) ทางกฎหมายหรือ OPINIO JURIS ของประชาคมระหว่างประเทศว่า หลักกฎหมายที่จะนำมาใช้บังคับในสถานการณ์นั้น ๆ ควรมีหลักการและเนื้อหาอย่างไรหรืออีกนัยหนึ่ง LEX FERENDA ในเรื่องนั้น ๆ ควรมีหลักการและเนื้อหาอย่างไร การที่แม้แต่ศาลโลกซึ่งถือกันว่าเป็นสถาบันทางกฎหมายที่มีความเชี่ยวชาญสูงสุดทางกฎหมายระหว่างประเทศเองก็ยังยอมรับรองและอ้างหลักกฎหมายที่กำหนดโดยข้อมติประเภทนี้ ย่อมน่าจะถือได้ว่าเป็นข้อพิสูจน์ว่าหลักกฎหมายเหล่านั้น ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายระหว่างประเทศไปแล้ว ซึ่งผู้พิพากษา LAUTER PACTH

⁴⁶ ศาสตราจารย์ GIRAUD, Emile ได้เขียนวิเคราะห์ปัญหาไว้อย่างดีมากในบทความเรื่อง La revision de la Charte des Nations Unies, RECEUIL DE COURS DE L'ACADEMIE DU DROIT INTERNATIONAL, 1854, Vol 1, p. 456.

ของศาลโลก เรียกว่าเป็น "CRYSTALLIZATION" ของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ เพราะเมื่อจะพิสูจน์ว่าหลักกฎหมายใดเป็นหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ บรรดารัฐและองค์กรระหว่างประเทศทั้งหลายก็มักจะอ้างว่าแม้แต่ศาลโลกก็อ้างหลักกฎหมายเหล่านั้น ซึ่งในความล้มเหลวระหว่างประเทศ สิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นข้อพิสูจน์ที่มีน้ำหนักมากที่สุดของความเชื่อร่วมกันทางกฎหมาย (OPINIO JURIS) อันเป็นองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้อย่างหนึ่งของหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ⁴⁷

ตามกระบวนการปกติของการเกิดของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศในรูปแบบเดิม ทางปฏิบัติใด ๆ ของรัฐ จะกลายเป็นหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศได้ก็ต่อเมื่อได้มีทางปฏิบัติของรัฐที่ลอคคอลลิ่งและเห็นไปในแนวเดียวกันนั้นอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานานจนกว่าจะเกิดมี OPINIO JURIS ขึ้นมาได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อสมัยก่อนรัฐต่าง ๆ ในโลกมีอยู่เป็นจำนวนน้อยมาก การคมนาคมก็มิสะดวกและยังล่าช้า ทำให้ความล้มเหลวระหว่างประเทศมีจำกัดอยู่ในระดับที่ต่ำมาก กรณีตัวอย่าง (PRECEDENTS) ในทางปฏิบัติของรัฐจึงมีจำกัดไปด้วยตามส่วนในสภาพการณ์เช่นนั้น ย่อมเป็นของธรรมดาที่จะต้องใช้เวลาอย่างมาก กว่าที่จะมีกรณีตัวอย่างในทางปฏิบัติของรัฐมากเพียงพอที่จะก่อให้เกิดความเชื่อร่วมกันทางกฎหมาย OPINIO JURIS ว่าทางปฏิบัติใด ๆ ของรัฐใดกลายเป็นหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศไปแล้ว⁴⁸

แต่ในยุคปัจจุบัน ทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก โดยจำนวนของรัฐทั้งหลายในโลกได้เพิ่มขึ้นมากกว่า 5 เท่าตัวเกิดมีองค์การระหว่างประเทศขึ้นอย่างมากมาย ทำให้มีบุคคลระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้นอีก การคมนาคมก็สะดวกและเจริญมากทำให้มีความล้มเหลวระหว่างประเทศถี่ขึ้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อระบบการสื่อสารเจริญรุ่งเรืองมากจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในมุมใดของโลกจะกลายเป็นที่ทราบกันทั่วโลกได้ในเวลาอันสั้นมาก อีกประการหนึ่ง การที่ประชาคมระหว่างประเทศสามารถแสดง OPINIO JURIS ในองค์การระหว่างประเทศก็ได้ ทำให้กระบวนการของการเกิดของกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศเห็นไปได้รวดเร็วยิ่งขึ้นอีกมาก จนทำให้เกิดสิ่งที่เรียกกันในวงการนักกฎหมายระหว่างประเทศว่า กฎหมายจารีต

⁴⁷ Ibid.

⁴⁸ Ibid.

ประเพณี "ที่ เกิดขึ้น โดยฉับพลัน" ("SPONTANEOUS") นอกจากนั้น ตามความเห็นของศาสตราจารย์ PAUL REUTER⁴⁹ การเพิ่มขึ้นของความถี่ของการเกิดกรณีตัวอย่าง (PRECEDENTS) ในทางปฏิบัติ ของนานาชาติ ที่นักกฎหมายระหว่างประเทศที่มีชื่อเสียงมากผู้หนึ่งเรียกว่า "ความเข้มข้นในช่วง เวลาหนึ่ง" ("EPAISSEUR DANS LE TEMPS") ก็มีผลแรงให้เกิดกฎหมายจารีตประเพณี ระหว่างประเทศได้รวดเร็วยิ่งขึ้นอีกด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เวลาที่ต้องใช้ย่อมลดลงตามสัดส่วน ของจำนวนและความถี่ของการเกิดกรณีตัวอย่างขึ้น ในทางปฏิบัติของนานาชาติในช่วงเวลาสั้น ๆ ยิ่งกว่านั้นบทบาทของศาลโลกดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็มีผลช่วยอย่างมากในการเร่งให้หลัก กฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศที่กำลังก่อตัวขึ้นมากกลายเป็นกฎหมายจารีตประเพณี ได้ โดยรวดเร็วยิ่งขึ้นอีกด้วย⁵⁰

ในบางกรณี ผลทางกฎหมายของข้อคิดขององค์การระหว่างประเทศย่อมขึ้นอยู่กับศาลาร ก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศเป็นลำดับ นั่นก็คือธรรมนูญก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศอาจจะบุ ให้อำนาจแก่ทบวงการชำนัญที่ผลผูกพันต่อรัฐสมาชิก⁵¹ แต่ปกติจะไม่มีระบุไว้และให้ เป็นไปตามหลักกฎหมาย ระหว่างประเทศซึ่งมีหลักการตั้งที่ ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

4.5. ลักษณะความสำคัญในทางกฎหมายระหว่างประเทศของข้อคิดและปัญหา ขององค์การ ระหว่างประเทศ

ข้อคิดขององค์การระหว่างประเทศอาจมีได้หลายระดับด้วยกัน โดยขึ้นอยู่กับความสำคัญ ในลักษณะของทอมิตัน ในด้านเนื้อหา และเจตนารมณ์ของที่ประชุมองค์การระหว่างประเทศเองว่า มุ่งจะให้ใช้ในลักษณะใด⁵²

ปกติสมาชิกขององค์การระหว่างประเทศจะออกมติในรูปของข้อมติ (RESOLUTIONS)

⁴⁹Paul Reuter. op. cit.

⁵⁰Ibid.

⁵¹ไพโรตติพิชัย วิระชาภูมิพิชิต. "มติของ องค์การระหว่างประเทศกับผลทางกฎหมาย". วารสารกฎหมาย ปีที่ 11 ฉ.1 (กันยายน 2529 - มีนาคม 2530): 55-80.

⁵²Virally. op. cit.

ซึ่งอาจจะมีการรับเอา (ADOPTED) โดยฉันทามติหรือโดยการออกเสียงลงคะแนนก็ได้ แต่ปกติในทางปฏิบัติขององค์การระหว่างประเทศมักจะออกข้อมติโดยฉันทามติเป็นเกณฑ์ ในกรณีที่สาระของเนื้อหาของข้อมติเป็นเรื่องที่ล่อแหลมจนยากที่จะหาฉันทามติได้ สมัชชาองค์การระหว่างประเทศก็มักจะออกข้อมติในรูปของข้อเสนอแนะ (RECOMMENDATION) แต่ถ้าตกลงกันได้ไม่ว่าโดยฉันทามติหรือการออกเสียงลงคะแนนก็ตาม ก็มักจะออกข้อมติในรูปของข้อมติธรรมดา⁵³ แต่ในอีกระดับหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่ข้อมติว่าด้วยการประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย ในอันที่จะสร้างกฎหมายเกณฑ์หรือระเบียบข้อบังคับสมัชชาองค์การระหว่างประเทศ จะพยายามออกข้อมติในการรับเอา (ADOPTION) ของอนุสัญญาซึ่งมีลักษณะเป็น LAW MAKING TREATY⁵⁴ แต่ในกรณีที่เห็นได้ชัดว่าโอกาสที่ประเทศสมาชิกทั้งหลายจะยอมรับเอา หลักการเหล่านั้น ในรูปของอนุสัญญาได้ หรือถึงหากจะลงมติรับเอาหลักการนั้นเป็นอนุสัญญา โอกาสที่นานาชาติจะยอมเข้าผูกพันตัวเป็นภาคีในอนุสัญญาเหล่านั้นมีน้อยมากหรือไม่ทางเป็นไปได้เลย ในกรณีเช่นนี้จะเกิดขึ้นเมื่อมีประเทศสมาชิกเป็นส่วนมากยังไม่สามารถรับหลักการบางประการในร่างอนุสัญญานั้นได้ ที่ประชุมก็จะลดระดับความสำคัญลงมาจากระดับของอนุสัญญามาเป็นเพียงปฏิญญา⁵⁵ (DECLARATION) ซึ่งหมายถึงการประกาศหลักการหรือการประกาศหลักกฎหมาย มิใช่หมายถึงการประกาศทั่ว ๆ ไป ยกตัวอย่างเช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ซึ่งเดิมทีเดิยจะออกมาในรูปของอนุสัญญาแต่เมื่อเป็นที่ปรากฏแน่ชัดว่าไม่น่าจะมีทางได้รับฉันทามติ ที่ประชุมจึงลดระดับความสำคัญมาเป็นเพียงปฏิญญาสากลเท่านั้น และในกรณีที่เห็นว่ามันจะออกในรูปของปฏิญญาซึ่งเป็นการประกาศหลักกฎหมาย หรือหลักการก็อาจไม่ได้รับการสนับสนุนที่จะมีฉันทามติได้ ที่ประชุมก็จะออกมาในรูปของข้อมติธรรมดาเท่านั้น

สรุปทั้งข้อมติและปฏิญญาขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศคงที่จะได้กล่าวต่อไป บรรดาข้อมติและปฏิญญาทั้งหลายนอกจากที่จะออกมาในรูปของอนุสัญญา ซึ่งมีผลบังคับใช้แล้วแล้วแต่ยังคงถือว่าอยู่ในระดับหลักกฎหมายที่ให้อำนาจถือว่าควร เป็นเช่นนั้น⁵⁶ (LEX FERENDA หรือ LAW AS IT SHOULD BE) เท่านั้น กล่าวคือเป็นเพียงสิ่งที่สะท้อน

⁵³ Ibid.

⁵⁴ Ibid.

⁵⁵ Ibid.

⁵⁶ โปรดดู วิสูตร ตูยานนท์. Paul reuter, and Virally. op. cit.

ให้เห็นถึงมติมหาสมัชชาสหประชาชาติว่า ในสายตาของชาวโลกทั้งหลาย หลักกฎหมายในเรื่องนี้ควรเป็นเช่นนั้น ล้วนโอกาสที่จะพัฒนาขึ้นมาเป็นหลักกฎหมายเป็นเช่นนี้ (LEX LATA หรือ LAW AS IT IS) หรือกลายเป็นหลักกฎหมายจารีตประเพณีได้นั้น ก็จะต้องเป็นไปตามหลักการดังที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อ ข้อมติของสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติหรือองค์การระหว่างประเทศกับผลผูกพันทางกฎหมาย

เหตุที่ลึกลงไปข้อคิดและปัญหาขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศมากล่าวไว้ในที่นี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า วิวัฒนาการของกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องนี้แนวโน้มไม่ไปในทางใด

เมื่อได้ทราบถึงความสำคัญของปัญหาและข้อมติขององค์การระหว่างประเทศกับผลผูกพันทางกฎหมายแล้ว จากนั้น ผู้เขียนจะได้กล่าวถึงปัญหาหรือข้อมติทั้งหลายขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการก่อการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยจะแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ปัญหาและข้อมติขององค์การสหประชาชาติ องค์การในเครือข่ายขององค์การสหประชาชาติและขององค์การระหว่างประเทศในระดับภูมิภาค

4.6 ปัญหาขององค์การระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

4.6.1 ปฏิญญาว่าด้วยการไม่ใช้กำลังบังคับต่อกัน ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในการประชุมขั้วทหการก่อการร้ายระหว่างประเทศ⁵⁷ (DECLARATION ON NON-USE OF FORCE ADOPTED, VIEWS ON TERRORISM CONFERENCE SOUGHT)

ปฏิญญาว่าด้วยการไม่ใช้กำลังบังคับต่อกัน ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ได้ถูกนำมาใช้ โดยการปราศจากลงคะแนนเสียง ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติสมัยที่ 42 เมื่อ 18 พฤศจิกายน ค.ศ. 1987 โดยจัดทำขึ้นมาจากร่างงานของคณะกรรมการนิคมที่เสนอต่อคณะ

⁵⁷U N Chronicle March 1988. P. 72 และรายละเอียดของปัญญาคึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 698-702.

กรรมการที่ 6 (กฎหมาย) ของลัทธิชาตินิยมประชาธิปไตย

ในที่ประชุมลัทธิชาตินิยมเมื่อปี ค.ศ. 1987 ได้มีการถกเถียงกันในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งมีกฎหมายในแง่ต่าง ๆ และในที่ประชุมก็เห็นว่าจะต้องประณามการกระทำที่เป็นอาชญากรรมทุก ๆ อย่างที่ใช้วิธีการและการปฏิบัติด้วยการก่อการร้ายไม่ว่าจะเกิดขึ้นในที่ใดหรือบุคคลใดเป็นผู้กระทำ รวมทั้งประณามการกระทำที่เป็นภัยอันตรายต่อความสัมพันธ์และความมั่นคงปลอดภัยระหว่างรัฐและเรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐละเว้นจากการรวมกลุ่ม การยุยงส่งเสริมการให้ความช่วยเหลือหรือมีส่วนร่วมในการก่อการร้ายในรัฐอื่น ๆ หรือซึ่งจะลดการเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายที่อยู่ภายในอาณาเขตดินแดน นอกจากนี้ประชาคมโลกจะต้องประณามการกระทำที่ใช้ความรุนแรงที่มุ่งกระทำต่อเจ้าหน้าที่การทูต เจ้าหน้าที่กงสุล ผู้แทนของรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ขององค์การระหว่างประเทศ โดยทุก ๆ รัฐจะต้องหามาตรการป้องกันคุ้มครองบุคคลตามที่กล่าวไว้ข้างต้นอย่างจริงจัง

ที่ประชุมลัทธิชาตินิยมประชาธิปไตยจึงมีมติว่า

รัฐทุกรัฐมีหน้าที่และเว้นจากการใช้กำลังบังคับ ชูเกียรติในดินแดนของรัฐอื่นหรือความมึลึกลับเสรีภาพในการเมือง การปกครองของรัฐอื่น หรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการขัดต่อวัตถุประสงค์ขององค์การสหประชาชาติ รวมทั้งการกระทำทั้งหลายที่ใช้กำลังบังคับ ชูเกียรติ หรือฝ่าฝืนต่อกฎหมายระหว่างประเทศกฎบัตรและความรับผิดชอบในระหว่างประเทศ ทุกรัฐควรปฏิบัติตามพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยละเว้นจากการรวมกลุ่ม การยุยงส่งเสริม การให้ความช่วยเหลือ หรือมีส่วนร่วมในการก่อการร้าย การล้มล้างระบอบการปกครอง รวมทั้งการกระทำในรูปแบกของทหารรับจ้าง ที่มุ่งกระทำในรัฐอื่น ๆ หรือหนึ่งเลยต่อกลุ่มที่เคลื่อนไหวในดินแดนของตนแล้วมุ่งไปปฏิบัติการในรัฐอื่น จึงจำเป็นที่จะต้องมีหลักเกณฑ์ที่จะต้องละเว้นจากการชูเกียรติหรือใช้กำลังบังคับในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศซึ่งเป็นหลักสากลและปรากฏอยู่ในกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ และจะต้องคำนึงถึงการเมือง เศรษฐกิจ สังคมของรัฐต่าง ๆ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีหรือความสัมพันธ์ในฐานะพันธมิตร โดยจะไม่พิจารณาถึงข้ออ้างใด ๆ ที่ยกขึ้นมาเป็นข้อต่อสู้ในการชูเกียรติหรือใช้กำลังบังคับกันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ นอกจากนี้ประชาชนทุก ๆ คนมีสิทธิอิสระเสรีในการตัดสินใจในสถานะทางการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนาขนบธรรมเนียมประเพณี โดยปราศจากการแทรกแซงใด ๆ และจะไม่มีการเข้าครอบครอง ในดินแดนของรัฐอื่น โดยเป็นผลมาจากการชูเกียรติหรือใช้กำลังบังคับ โดยจะต้องคำนึงถึง

อนุสัญญาตามกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งว่าถึงการเข้าถือสิทธิและการครอบครองตามกฎหมาย
 ปฏิญญา⁵⁸ เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นการประกาศประกาศหลักกฎหมายระหว่างประเทศจึงมี
 ลักษณะเป็น LEX FERENDA หรือ LAW AS IT SHOULD BE

4.6.2 ปฏิญญาที่มนิลาว่าด้วยความมั่นคงและสันติภาพ⁵⁹ (MANILA DECLARATION
 ON THE PEACEFUL SETTLEMENTS. 1982)

ปฏิญญาที่มนิลา ได้มีการจัดทำขึ้น โดยคณะกรรมการพิเศษตามกฎหมายบัตรขององค์การ
 สหประชาชาติ โดยมีการเริ่มทำงานกันที่กรุงมนิลาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 และได้มีการยกร่างปฏิญญา
 ในที่ประชุมกรุงเจนีวาในปี ค.ศ. 1981 จากนั้นจึงได้มีการนำมาใช้ในวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1982
 โดยอาศัยอำนาจเต็มจากสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ จึงออกมาเป็นปฏิญญาที่มนิลาว่าด้วย
 ความมั่นคงหรือการตั้งอยู่ในสันติภาพ

โดยสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ ยังคงยืนยัน ในหลักเกณฑ์ของกฎบัตร
 องค์การสหประชาชาติ ที่ให้ทุก ๆ รัฐซึ่งมีความขัดแย้งกัน ในระหว่างประเทศจะต้องกระทำการ
 ให้เกิดสันติภาพ และความมั่นคงในระหว่างประเทศ และมีความชอบธรรม โดยจะต้องไม่ให้เกิด
 ภัยอันตรายใด ๆ นอกจากนั้นจะต้องคำนึงถึงกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติซึ่งมีโครงสร้างในการ
 ที่จะให้เกิดประ โยชน์ ในการรักษาสันติภาพอันเกิดจากความขัดแย้ง ในระหว่างประเทศและภัยอันตราย
 ที่จะบ่อนทำลายสันติภาพและความมั่นคงปลอดภัยในระหว่างประเทศ นี้จะรวมถึงความสำคัญในทาง
 บทบาทของสหประชาชาติในความต้องการที่จะส่งเสริม ให้เกิดผล ในการรักษาสันติภาพซึ่ง เกิดจากความ
 ขัดแย้งระหว่างประเทศ เพื่อความคงอยู่ของสันติภาพและความมั่นคงปลอดภัยในระหว่างประเทศ
 ซึ่งจะถูกต้องตามหลัก เกณฑ์ของความยุติธรรมและกฎหมายระหว่างประเทศและจะถูกต้องตรงกับ
 กฎบัตรของสหประชาชาติ ยังคงยืนยัน ในหลักเกณฑ์ของกฎบัตรสหประชาชาติที่ให้ทุก ๆ รัฐจะต้อง
 ละเว้นจากการชู้ ฉ้อหรือใช้กำลังบังคับในดินแดนของรัฐอื่น หรือความมีอิสรภาพ ในทางการเมือง
 การปกครองของรัฐอื่น หรือกระทำการในลักษณะใด ๆ ที่เป็นการฝ่าฝืนต่อวัตถุประสงค์ของ

⁵⁸United Nations Encyclopedia 1982, p.495 และรายละเอียดของ
 ปฏิญญาศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 703-713.

สหประชาชาติและย้าถึงการที่ไม่มีรัฐใดหรือ กลุ่มของรัฐใดจะเข้าไปมีสิทธิในการแทรกแซง รัฐอื่น ไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม หรือจะด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตามที่เข้าไปแทรกแซงกิจการภายในหรือภายนอกของรัฐอื่น ๆ ยืนยันในปณิธานว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันมิตร และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ ให้ถูกต้องตามกฎบัตรของสหประชาชาติ จะยังคงยึดมั่น ในจิตใจถึงความสำคัญของการคงอยู่และความมั่นคง ในสันติภาพและความปลอดภัยระหว่างประเทศและพัฒนาความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างรัฐ โดยจะต้องไม่คำนึงถึงระบอบการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจและสังคมหรือระบอบในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ปณิธานฉบับนี้ ยังคงยืนยันในหลักเกณฑ์ของการมีสิทธิทำเทียมกันและสิทธิในฐานะแห่งการมีศักดิ์วิญญัยของประชาชนซึ่งเป็นสิ่งที่กฎบัตรสหประชาชาติยึดมั่น ไว้และอ้างถึงปณิธานว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันมิตรและการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐซึ่งถูกต้องตามกฎบัตรของสหประชาชาติและข้อมติของสมัชชาใหญ่ที่เกี่ยวข้อง โดยตรง เน้นความต้องการที่ให้ทุก ๆ รัฐ เลิกจากการกระทำอย่างแข็งกร้าวในการขับไล่ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนซึ่งอยู่ภายใต้อาณานิคมและการปกครองที่แบ่งแยก เชื้อชาติหรือผิว หรือการครอบงำ ในรูปแบบอื่นของต่างชาติ เน้นถึงหลักเกณฑ์และสิทธิในฐานะ ในการมีศักดิ์วิญญัย การมีอิสรภาพและเสรีภาพ ซึ่งอ้างอิงตามปณิธานว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันมิตรและการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ โดยถูกต้องตามกฎบัตรของสหประชาชาติ จะยังคงยึดมั่นในความรู้สึกนึกคิดในการส่งเสริมให้มีการคงอยู่ในระหว่างประเทศด้วยการเคารพต่อหลักเกณฑ์และกฎเกณฑ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคงอยู่ของสันติภาพอันเกิดจากความขัดแย้งระหว่างประเทศ รวมทั้งการปรับใช้การแก้ไขปัญหาในท้องถิ่น สมัชชาใหญ่สหประชาชาติจึงได้ตัดสินใจเพื่อบูรณาการสนับสนุนการร่วมมือกันปฏิบัติ ในระหว่างประเทศ ในทางการเมืองและมุ่งส่งเสริมให้เกิดความพัฒนาก้าวหน้าของกฎหมายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประมวลออกมา ในรูปความสัมพันธ์เพื่อการรักษาสันติภาพหรือความมั่นคงซึ่งเกิดจากความขัดแย้ง ในระหว่างประเทศ

สมัชชาใหญ่จึงได้มีปณิธานไว้ว่าด้วยความมั่นคงในสันติภาพออกมา เพื่อรักษาสันติภาพของโลกให้คงอยู่ไว้ตลอดไป โดยกำหนดไว้ 2 ข้อใหญ่ ในข้อ 1 ใหญ่ยังแบ่งออกเป็น 13 ข้อย่อย ในข้อ 2 ใหญ่ ยังแบ่งออกไปอีก 6 ข้อย่อย โดยมีสาระสำคัญของปณิธานดังต่อไปนี้ คือให้ทุก ๆ รัฐร่วมมือกันปฏิบัติต่อกันด้วยความซื่อสัตย์จริงใจ ให้ถูกต้องตรงกับวัตถุประสงค์และหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ และจะตั้งความพยายามรักษาไว้ซึ่งสันติภาพแม้จะมีความขัดแย้ง เกิด

ซึ่งก็ตาม รัฐภาคีมีพันธกรณีในการสร้างความสัมพันธ์ภาพต่อกัน โดยปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในเรื่องอำนาจอธิปไตยของรัฐ ดินแดน ในอาณาเขตของรัฐ เป็นต้น หากรัฐภาคีมีความขัดแย้งเกิดขึ้นต่อกันจะต้องหาหนทางแก้ไขปัญหาด้วยสันติวิธีให้มากที่สุด โดยจะต้องละเว้นจากการใช้กำลังคุกคามต่อกัน และควรทำความตกลงในรูปของสนธิสัญญาทวิภาคีหรือพหุภาคี เพื่อสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้น ในระหว่างรัฐภาคี แต่ถ้าหากยังไม่สามารถเจรจาตกลงกันได้ รัฐภาคีที่มีความขัดแย้งต่อกันควรนำ เรื่องที่เป็นปัญหา เสนอต่อสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติหรือคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ

ปฏิญญานี้ก็เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นการประกาศหลักกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อให้ประชาคมระหว่างประเทศยึดถือปฏิบัติตามจึงมีลักษณะเป็น LEX FERENDA หรือ LAW AS IT SHOULD BE

4.7 ข้อมติของสมัชชาองค์การสหประชาชาติที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

นับตั้งแต่การก่อการร้ายระหว่างประเทศทวีความรุนแรงขึ้นทุกวันและสร้างความเสียหายให้กับสังคมระหว่างประเทศอย่างมาก จนทำให้ประชาคมระหว่างประเทศอยู่ในสภาวะหวาดผวาก็ทั้งผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ มักจะ ให้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์เป็นเครื่องมือ ในการก่อการร้าย และหากปล่อยให้สถานการณ์การก่อการร้ายทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ก็จะมีผลให้สันติภาพและความปลอดภัยในประชาคมระหว่างประเทศ ไม่มีอีกต่อไป องค์การสหประชาชาติโดยสมัชชาใหญ่จึงได้กำหนดหัวข้อในเรื่องที่เกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายเข้าไว้ในระเบียบวาระการประชุมของสมัชชาและได้มีข้อมติ (Resolution) ออกมาหลายข้อมติรวมทั้งข้อมติที่ออกมาก่อนที่จะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นก็ให้นำมาเป็นข้อยึดถือ ซึ่งข้อมติที่ออกมานั้นต่างก็อ้างอิงข้อมติที่ออกมาก่อนด้วย^{๕๑} เสมอ

1. ข้อมติที่ 1815 (XVII) การพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมายโครงการสหประชาชาติ (CONSIDERATION OF PRINCIPLES OF INTERNATIONAL LAW CONCERNING

^{๕๑} ดูจากข้อมติ 1966 (XVIII) 2103 (XX), 2181 (XXI) เป็นต้น

FRIENDLY RELATIONS AND CO-OPERATION AMONG STATES IN ACCORDANCE WITH THE CHARTER OF THE UNITED NATIONS) ลงมติเมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ.1962

2. ข้อมติที่ 1966 (XVIII) การพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศใน ส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การ สหประชาชาติ (CONSIDERATION OF PRINCIPLES OF INTERNATIONAL LAW CONCERNING FRIENDLY RELATIONS AND CO-OPERATION AMONG STATES IN ACCORDANCE WITH THE CHARTER OF THE UNITED NATIONS) ลงมติเมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ.1962

3. ข้อมติที่ 2103 (XX) การพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศใน ส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การ สหประชาชาติ ลงมติเมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ.1965

4. ข้อมติที่ 2181 (XXI) การพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศใน ส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การ สหประชาชาติ ลงมติเมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ.1966

5. ข้อมติที่ 2327 (XXII) การพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศใน ส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การ สหประชาชาติ ลงมติเมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ.1967

6. ข้อมติที่ 2463 (XXIII) การพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การ สหประชาชาติ ลงมติเมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ.1968

7. ข้อมติที่ 2533 (XXIV) การพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศใน ส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การ สหประชาชาติ ลงมติเมื่อ 8 ธันวาคม ค.ศ.1969

8. ข้อมติที่ 2551 (XXV) การบังคับให้อากาศยานพลเรือนเปลี่ยนเส้นทางการบิน (FORCIBLE DIVISION OF CIVIL AIRCRAFT IN FLIGHT) ลงมติเมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1969

9. ข้อมติที่ 2606 (XXVI) การสร้างความมั่นคงเพื่อความปลอดภัยในระดักระหว่าง ประเทศ ลงมติเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ.1969

10. ข้อมติที่ 2628 (XXV) ปฏิญญาว่าด้วยหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศใน
ความเกี่ยวพันกับความล้มเหลวต่อกันและการร่วมมือระหว่างรัฐในความสัมพันธ์ไมตรีตามกฎหมาย
ขององค์การสหประชาชาติ (DECLARATION ON PRINCIPLES OF INTERNATIONAL LAW
CONCERNING LAW CONCERNING FRIENDLY RELATIONS AND CO-OPERATION AMONG
STATES IN ACCORDANCE WITH THE CHARTER OF THE UNITED NATIONS) ลงมติเมื่อ
24 ตุลาคม ค.ศ. 1970

11. ข้อมติที่ 1645 (XXV) การกระทำที่เป็นสลัดอากาศหรือการแทรกแซงการเดิน
ทางอากาศของพลเรือน (AERIAL HIJACKING OR INTERFERENCE WITH CIVIL AIR
TRAVEL) ลงมติเมื่อ 25 ธันวาคม ค.ศ. 1970

12. ข้อมติที่ 1734 (XXV) ปฏิญญาว่าด้วยการสร้างความเข้มแข็งในความปลอดภัย
ระหว่างประเทศ (DECLARATION ON THE STRENGTHENING OF INTERNATIONAL
SECURITY) ลงมติเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970

13. ข้อมติที่ 3034 (XXVII) มาตรการเพื่อการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่าง
ประเทศ ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อความมีเสรีภาพขั้นพื้นฐาน และ
การศึกษาค้นคว้าเพื่อทราบถึงรากฐานของสาเหตุในรูปแผนของการก่อการร้าย และการกระทำที่
รุนแรง ซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน ความไม่ลงหวัง ซื่อซ่องใจ ลึนคิดและด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม
ให้บุคคลบางคนต้องเสียละชีวิตรวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุ
การเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความรุนแรง (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM
WHICH ENDANGER OR TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES
FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE
FROMS OF TERRORISM AND ACTS OF VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY.
FRUSTRATION. GRIEVANCE AND DESPAIR AND WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO
SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN. IN AN ATTEMPT TO EFFECT
RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972

14. ข้อมติที่ 3314 (XXIX) คำนิยามของคำว่าการรุกราน (DEFINITION OF
AGGRESSION) ลงมติเมื่อ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1974

15. ข้อมติที่ 31/102 มาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่ง
 เป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานและศึกษาถึงรากฐาน
 ของสาเหตุในรูปแบบของการก่อการร้าย และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน
 ความไม่สมหวัง ข้อข้องใจ ความสิ้นคิด และด้วยสาเหตุอะไรที่ทำให้บุคคลบางคนต้อง เสียสละชีวิต
 รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความ
 รุนแรง (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGER OR
 TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND
 STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF
 VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY, FRUSTRATION, GRIEVANCE AND DESPAIR AND
 WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN.
 IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1976

16. ข้อมติที่ 31/147 มาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่ง
 เป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานและศึกษาถึงรากฐาน
 ของสาเหตุในรูปแบบของการก่อการร้าย และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน
 ความไม่สมหวัง ข้อข้องใจ ความสิ้นคิด และด้วยสาเหตุอะไรที่ทำให้บุคคลบางคนต้อง เสียสละชีวิต
 รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความ
 รุนแรง (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGER OR
 TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND
 STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF
 VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY, FRUSTRATION, GRIEVANCE AND DESPAIR AND
 WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN.
 IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1977

17. ข้อมติที่ 34/145 มาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่ง
 เป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานและศึกษาถึงรากฐาน
 ของสาเหตุในรูปแบบของการก่อการร้าย และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน
 ความไม่สมหวัง ข้อข้องใจ ความสิ้นคิด และด้วยสาเหตุอะไรที่ทำให้บุคคลบางคนต้อง เสียสละชีวิต
 รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความ

กฎหมาย (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGER OR TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY, FRUSTRATION, GRIEVANCE AND DESPAIR AND WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN. IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979

18. ข้อมติที่ 36/109 มาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่ง
เป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานและค่านิยมรากฐาน
ของสาขาในรูปแบบของการก่อการร้าย และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน
ความไม่สมหวัง ข้อข้องใจ ความสิ้นคิด และด้วยสาเหตุอะไรที่ทำให้บุคคลบางคนต้องเสียละชีวิต
รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความ
รุนแรง (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGER OR
TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND
STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF
VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY, FRUSTRATION, GRIEVANCE AND DESPAIR AND
WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN.
IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1981

19. ข้อมติที่ 38/130 มาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่ง
เป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานและค่านิยมรากฐาน
ของสาขาในรูปแบบของการก่อการร้าย และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน
ความไม่สมหวัง ข้อข้องใจ ความสิ้นคิด และด้วยสาเหตุอะไรที่ทำให้บุคคลบางคนต้องเสียละชีวิต
รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความ
รุนแรง (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGER OR
TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND
STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF
VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY, FRUSTRATION, GRIEVANCE AND DESPAIR AND
WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN.

IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 19 ธันวาคม ค.ศ.1983

20. ข้อมติที่ 40/61 มาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นภัยต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยต่อลัทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานและศึกษาถึงรากฐานของสาเหตุในรูปแบบของการก่อการร้าย และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน ความไม่สมหวัง ที่อึดใจ ความสิ้นคิด และด้วยสาเหตุอะไรก็ตามที่ทำให้บุคคลบางคนต้องเสียสละชีวิต รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความรุนแรง (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGER OR TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY, FRUSTRATION, GRIEVANCE AND DESPAIR AND WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN. IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 9 ธันวาคม ค.ศ.1985

21. ข้อมติที่ 42/159 มาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นภัยต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยต่อลัทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานและศึกษาถึงรากฐานของสาเหตุในรูปแบบของการก่อการร้าย และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน ความไม่สมหวัง ที่อึดใจ ความสิ้นคิด และด้วยสาเหตุอะไรก็ตามที่ทำให้บุคคลบางคนต้องเสียสละชีวิต รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขา ในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลถึงการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความรุนแรง (MEASURES TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGER OR TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOMS. AND STUDY OF THE UNDERLYING CAUSES OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY, FRUSTRATION, GRIEVANCE AND DESPAIR AND WHICH CAUSE SOME PEOPLE TO SACRIFICE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN. IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGES) ลงมติเมื่อ 7 ธันวาคม ค.ศ.1987

4.7.1 ข้อความที่ 1815^{๕๐} (XVII) เป็นข้อมติที่สมาชิกใหญ่องค์การสหประชาชาติ ลงมติรับเอาเมื่อ ลงมติเมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962 และเป็นเรื่องการนิยามหลักเกณฑ์ของ กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐเพื่อให้ถูกต้อง ตามกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติที่ประชุมลงมติ ให้ยึดถือกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติที่ ประชาชนขององค์การสหประชาชาติได้ตัดสินใจ ที่จะปฏิบัติกันอย่างอดทนเพื่อการอยู่ร่วมกันด้วยสันติ และต่างก็เห็นพ้องกันว่าสิ่งที่ต้องกันทำให้เห็นว่า ความสำคัญอันยิ่ง ใหญ่ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ จะพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไปและจะสนับสนุนเกณฑ์ของกฎหมายระหว่าง รัฐ อันจะนำไปสู่ประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ของระบอบการเมือง เศรษฐกิจสังคมและการแลกเปลี่ยนทาง วิทยาศาสตร์ที่จะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในโลก นับตั้งแต่ที่ได้มีการนำกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ มาใช้และยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการเน้นถึงคุณค่าในความสำคัญของวัตถุประสงค์ และหลักเกณฑ์ของ องค์การสหประชาชาติเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เป็นเงื่อนไข ในทุกวันนี้ ควรระมัดระวังการเร่งรัดและ พัฒนาความสำคัญของการมีอยู่และความเป็นปึกแผ่น ในสันติสุขระหว่างประเทศซึ่งจะนำไปสู่ เสรีภาพ เสมอภาคและสังคมที่มีความยุติธรรม เพราะฉะนั้นการมุ่งความสงบสุข ในความสัมพันธ์ระหว่าง รัฐจึงจำเป็นที่จะต้องไม่คำนึงถึงความแตกต่างใด ๆ หรือระดับของความล้มเหลว หรือรูปแบบของ การเมือง เศรษฐกิจและการพัฒนาสังคม ให้พิจารณาถึงสถานะแห่งเงื่อนไขที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย ในโลกทุกวันนี้ ซึ่งจะเพิ่มความสำคัญของการบรรลุตามความประสงค์ที่รัฐจะต้องมีหน้าที่ปฏิบัติรวม กันให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศและความเชื่อถือนั้นต่อกัน ในความสัมพันธ์ระ หว่างรัฐ ให้คำนึงถึงการกระทำที่มีลักษณะที่จะกำจัด ครอบงำและการแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวซึ่ง จะเป็นสิ่งที่ขัดขวางต่อการให้โลกมีสันติภาพและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ควรมุ่งความสนใจในการ สร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างการพัฒนาให้กฎหมายเจริญก้าวหน้าและการสร้างเงื่อนไข ต่าง ๆ ให้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของความยุติธรรมและต้องเคารพในพันธกรณีระหว่างประเทศซึ่งกำเนิด มาจากสนธิสัญญาและข้อของกฎหมายระหว่างประเทศ อันจะนำไปสู่การสนับสนุน ในการปฏิบัติ ร่วมกัน ในระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเห็นทางเศรษฐกิจ สังคม และความสัมพันธ์ทางพื้นที่ และจะ นำไปสู่การปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชน และสิทธิขั้นพื้นฐานของความเป็นเสรีภาพ นอกจากนี้จะต้องเรียก

^{๕๐} United Nations General Assembly Resolution 1815 (XVII) และ รายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 734-737.

ร้อง ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาถึงหลัก เกณฑ์ทั่วไปของการปฏิบัติร่วมกัน ในการศึกษาถึงสัมพันธภาพระหว่างประเทศและความปลอดภัย และให้มีการยืนยันถึงวัตถุประสงค์ของการเร่งรัดพัฒนาในการประมวลกฎหมายระหว่างประเทศ ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป กล่าวคือ ให้ระลึกรถึงความสำคัญอย่างยิ่ง ในการพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศ และสนับสนุนกฎ เกณฑ์ของกฎหมายระหว่างรัฐ หลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐและให้ เป็นไปตามกฎ เกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติซึ่งเป็นพื้นฐานของหลักเกณฑ์โดยทั่วไป

ที่ประชุมลงมติ ในการยอมรับที่จะดำเนินตามมาตรา 13 ของกฎบัตรในการศึกษาถึงหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้ เป็นไปตามความมุ่งหมายของกฎบัตรที่จะพัฒนาและประมวลกฎหมาย ให้เจริญก้าวหน้าและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ ให้ ได้ผลมากยิ่งขึ้น

4.7.2 ข้อมติที่ 1966 (XVII)^๑ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1965 และเป็นเรื่องการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับมิตรประเทศและการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การสหประชาชาติที่ประชุมลงมติ ที่จะต้องดำเนินงานต่อไปตามข้อมติที่ 1815 (XVII) เพื่อให้สอดคล้องตามกฎบัตรองค์การสหประชาติมาตรา 13 โดยการศึกษาถึงหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับมิตรระหว่างประเทศ และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อการพัฒนาหลักเกณฑ์และประมวลขึ้นไว้ อันจะนำไปสู่ความมั่นคงปลอดภัยในระหว่างประเทศ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการพิเศษเพื่อศึกษาค้นคว้า ในขอบเขตของเรื่องนี้ โดยเฉพาะกล่าวคือ

1. หน้าที่ของรัฐจะต้องร่วมกันปฏิบัติต่อรัฐอื่น ให้สอดคล้องกับกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติ
2. หลักเกณฑ์ของสิทธิที่เท่าเทียมกันและหลักหรือสิทธิพื้นฐานแห่งการมีอัตตวิโนฉัยของประชาชน

^๑United Nations General Assembly Resolution 1966 (XVII) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 738-741.

3. หลักเกณฑ์ที่รัฐควรที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีอย่างเต็มที่ตามความ

มุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ

คณะกรรมการพิเศษประกอบด้วยประเทศสมาชิกดังต่อไปนี้คือ

1. อีฟกานิลถาน	2. อาร์เจนตินา
3. ออสเตรเลีย	4. คาเมรูน
5. แคนาดา	6. เซกโกสโลวาเกีย
7. คาโฮเมม	8. ฝรั่งเศส
9. กานา	10. กัวเตมาลา
11. กรีตเซีย	12. อิตาลี
13. ญีปุ่น	14. เลบานอน
15. มาดากัสการ์	16. เม็กซิโก
17. เบลเยียม	18. ไนจีเรีย
19. โบลิเวีย	20. โรมانيا
21. สวีเดน	22. สหภาพสาธารณรัฐสังคมนิยมโซเวียต
23. สหสาธารณรัฐอาหรับ	24. สหราชอาณาจักรอังกฤษและไอร์แลนด์เหนือ
25. สหรัฐอเมริกา	26. เวเนซุเอลา
27. ยูโกสลาเวีย	

รวมคณะกรรมการพิเศษ 27 ประเทศและให้รายงานผลการดำเนินการที่ประชุมสมัชชา
ครั้งต่อไป

4.7.3 ข้อมติที่ 2103 (XX)⁶² เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติ
รับเอาเมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 และเป็นเรื่องของการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมาย
ระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ฉันมิตรประเทศและการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ

⁶²United Nations General Assembly Resolution 2103(XX) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 742-746.

เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ โดยที่ประชุมลงมติเรียกร้องให้สำนักถึงจุดประสงค์พื้นฐานขององค์การสหประชาชาติที่ต้องการให้สันติภาพและความปลอดภัยเกิดขึ้น ในระหว่างประเทศ และพัฒนาความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกับระหว่างรัฐ โดยให้พิจารณาถึงรายงานของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาพิเศษ เมื่อทบทวนหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในสิ่งที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกับระหว่างรัฐ และให้คณะกรรมการพิเศษดำเนินงานต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จสมบูรณ์ โดยให้ยึดถือข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ.1962 และข้อมติที่ 1966 (XVII) เมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ.1963 ด้วย

4.7.4 ข้อมติที่ 2181 (XXI)⁶³ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ.1966 และเป็นเรื่องของการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับมิตรประเทศและการปฏิบัติร่วมกับระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ โดยที่ประชุมลงมติ ให้ยึดถือข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ.1962, 1965 (XVIII) เมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ.1963 และ 2103 (XX) เมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ.1965 ซึ่งยืนยันในความสำคัญของการพัฒนาในการประมวลหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกับระหว่างรัฐ ให้เจริญก้าวหน้า และให้คณะกรรมการพิเศษที่ตั้งขึ้นกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. หลักเกณฑ์ที่รัฐจะละเว้นในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในการที่จะชู้เช็กหรือใช้กำลังบังคับ ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ต่อความมั่นคง ในดินแดน และการปกครอง โดยตนเองของรัฐอื่น ๆ หรือการกระทำในลักษณะอื่นใดที่ไม่ถูกต้องตรงกับวัตถุประสงค์ขององค์การสหประชาชาติ
2. หน้าที่ของรัฐจะคงร่วมกันปฏิบัติต่อรัฐอื่น ให้สอดคล้องกับกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติ
3. หลักเกณฑ์ของสิทธิที่เท่าเทียมกันและหลักหรือสิทธิพื้นฐานแห่งการมีอัตตวิญฉัยของประชาชน

⁶³United Nations General Assembly Resolution 2181 (XXI) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 747-750.

4. หลักเกณฑ์ที่รัฐควรที่จะปฏิบัติตามที่สมควรพิจารณาอย่างถี่ถ้วนที่คล้อยตามความมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ

4.7.5 ข้อมติที่ 3227 (XXII)^{๑๔} เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967 และเป็นเรื่องของการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับความล้มเหลว และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติโดยที่ประชุมลงมติ ให้อยู่ที่ข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962, 1966 (XVIII) เมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963, 2103 (XX) เมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965 และ 2181 (XXI) เมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966 ซึ่งเป็นข้อมติที่ยืนยันถึงความสำคัญของการนิยามและประมวลหลักเกณฑ์ระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับความล้มเหลวและการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐให้เจริญก้าวหน้า โดยให้คณะกรรมการพิเศษที่ตั้งขึ้นและได้หารือร่วมกับคณะกรรมการที่ 6 ในการประชุมสมัชชาที่ผ่านมา โดยจะต้องกำหนดกฎเกณฑ์ให้สมบูรณ์ในส่วนที่

1. หลักเกณฑ์ที่รัฐควรจะละเว้นในความล้มเหลวระหว่างประเทศ จากการขู่ 위협หรือใช้วิธีการบังคับอันเบ็ดเสร็จคุกคามต่อดินแดน ในอาณาเขตและการปกครองอย่างอิสระ ในรัฐอื่น ๆ หรือใช้วิธีการอื่นใด อันเป็นวิธีการที่ขัดต่อจุดมุ่งหมายขององค์การสหประชาชาติ
2. หลักเกณฑ์ในการมีสิทธิเท่าเทียมกันและหลักหรือสิทธิมนุษยฐานแห่งการมีอัตตวิญฉัยของประชาชน

4.7.6 ข้อมติที่ 2463 (XXIII)^{๑๕} เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1968 และเป็นเรื่องของการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความล้มเหลวและการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้เป็นไป

^{๑๔}United Nations General Assembly Resolution 2327 (XXII) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 751-753.

^{๑๕}United Nations General Assembly Resolution 2463 (XXIII) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า

ตามความมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติโดยที่ประชุมลงมติ ให้ยึดถือข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962, 1966 (XVII) เมื่อ 16 ธันวาคม 1963, 2103 และ 2327 (XXII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967 ซึ่งยืนยันถึงความสำคัญของการพัฒนาและประมวลกฎหมายและหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ โดยให้คณะกรรมการพิเศษที่แต่งตั้งขึ้นทำงานต่อไปจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายตามข้อมติของสมัชชาที่ 2327 (XXII) โดยร่วมมือกับเลขานุการองค์การสหประชาชาติ ในการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

4.7.7 ข้อมติที่ 2533 (XXIV)^{๖๖} เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1969 และเป็นเรื่องของการพิจารณาหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติโดยที่ประชุมลงมติ ให้ยึดถือในข้อมติที่ 1815 (XVII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1962, 1966 (XVII) เมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963, 2103 (XX) เมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1965, 2181 (XXI) เมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966, 2327 (XXII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967 และ 2463 (XXIII) เมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1968 ซึ่งยืนยันในความสำคัญของการพัฒนาและประมวลหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐให้เจริญก้าวหน้า โดยให้พิจารณาจากรายงานการประชุมของคณะกรรมการพิเศษ ซึ่งประชุมกันที่นิวยอร์ก เมื่อ 18 สิงหาคม ถึง 19 กันยายน ค.ศ. 1969 และให้คณะกรรมการพิเศษปฏิบัติงานต่อไปจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายโดยให้ประสานกับเลขานุการองค์การสหประชาชาติ เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในหัวข้อนี้ให้สำเร็จลุล่วงไป

4.7.8 ข้อมติที่ 2551 (XXIV)^{๖๗} เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลง

^{๖๖}United Nations General Assembly Resolution 2533 (XXIV) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 757-759.

^{๖๗}United Nations General Assembly Resolution 2551 (XXIV) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 760-761.

มติรับเอาเมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1969 และเป็นเรื่องของการบังคับให้อากาศยานพลเรือนเปลี่ยนเส้นทางบิน โดยที่ประชุมลงมติ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องอย่างมากที่สุดคือการกระทำผิดต่อกฎหมายที่เป็นการแทรกแซงการบินพลเรือนระหว่างประเทศสิ่งที่ต้องพิจารณาคือ ให้ความสำคัญต่อผลของมาตรการที่จะกระทำต่อลี้ภัยอากาศในทุก ๆ รูปแบบหรือการกระทำผิดต่อกฎหมายอื่นใดที่ได้รับการยึดอากาศยานหรือปฏิบัติการควบคุมอากาศยานการกระทำเหล่านี้เป็นอันตรายต่อชีวิตและสุขภาพของผู้โดยสารและเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่คำนึงถึงการยอมรับสิทธิมนุษยชน และจะต้องทราบดีว่า การบินพลเรือนระหว่างประเทศ จะต้องอยู่ในสถานะเงื่อนไขที่ให้หลักประกันได้ว่าจะต้องมีความปลอดภัยในขณะทำการบินและมีอิสระเสรีภาพในการเดินทางจึงทำให้

1. ทุกรัฐต้องห้ามมาตรการที่เหมาะสมอย่างแน่นนอน ในกรณีที่จะต้องเคารพต่อกฎหมายแห่งชาติ ซึ่งมีไว้เพื่อให้เกิดผล ในทางกฎหมายที่เป็นมาตรการสำหรับ ใ้ครอบคลุมการกระทำทุกชนิดที่เป็นความผิดต่อกฎหมายอื่นเป็นการแทรกแซงยึดอากาศยาน หรือการกระทำอื่นใดที่เป็นการควบคุม โดยใช้กำลังบังคับขู่เข็ญต่ออากาศยานของพลเรือน
2. เร่งรัดให้ทุกรัฐมีความแน่นนอน ในสิ่งที่จะต้องนำบุคคลผู้กระทำความผิดมาถูกฟ้องร้อง ให้ได้
3. เร่งรัดให้มีการสนับสนุนอย่างเต็มที่สำหรับการพยายามขององค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับการเตรียมอย่างรีบเร่ง ในการจัดทำอนุสัญญาว่าด้วยมาตรการสำหรับการกระทำผิดต่อกฎหมายโดยยึดอากาศยานของพลเรือนและจะต้องลงโทษผู้กระทำความผิด โดยการนำตัวขึ้นฟ้องร้องสำหรับความผิดที่ได้กระทำ
4. เรียกร้องให้ทุกรัฐเฝ้าภาคี หรือเข้าอากาศยานวัด ในอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในเรื่องนี้ และที่แน่นอนคืออนุสัญญาว่าด้วยการกระทำความผิดบนอากาศยาน ซึ่งทำที่กรุงโตเกียว เมื่อ 14 กันยายน ค.ศ. 1963

4.7.9 ทศมติที่ 2606 (XXIV)^{๑๑} เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1969 และเป็นเรื่องของความมั่นคงปลอดภัยในระหว่างประเทศ

^{๑๑}United Nations General Assembly Resolution 2606 (XXIV) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 762-763.

โดยที่ประชุมลงมติ เพื่อกลับตีภาพและความปลอดภัยระหว่างประเทศจะต้องเป็นไปตามกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติในมาตรา 11 และ 12 ซึ่งเชื่อกันว่าความปลอดภัยระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับ การผ่อนหนักผ่อนเบาแห่งความยุติธรรมในกฎหมายของ โลกและทุก ๆ รัฐบาลจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด โดยไม่ละเลยต่อหลักการขององค์การสหประชาชาติ ปัญหาที่เกี่ยวข้องอย่างมากคือการแข่งขันด้านกำลังอาวุธอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความแปรปรวนในความเป็นมนุษย์ชาติ เป็นหลักใหญ่และการแข่งขันด้านกำลังอาวุธนั้นจะเป็นการคุกคามต่อสันติภาพและความปลอดภัยระหว่างประเทศอย่างไม่มีเงื่อนไข ที่ประชุมจึงลงมติร่วมกัน เพื่อสร้างกฎเกณฑ์ความมั่นคงและความปลอดภัย ให้เกิดขึ้นในสังคมระหว่างประเทศ

4.7.10 ข้อมติที่ 2625 (XXV)^{๑๑} เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 24 ตุลาคม ค.ศ. 1970 และเป็นเรื่องของปัญหาว่าด้วยหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ โดยที่ประชุมลงมติ ให้ยึดถือในข้อมติ 1815 (XVII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1926, 1966 (XVII) เมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1963, 2181 (XXI) เมื่อ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1966, 2327 (XXII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1967, 2463 (XXIII) เมื่อ 20 ธันวาคม ค.ศ. 1968 และ 2533 เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 1969 ซึ่งเป็นการยืนยันในความสำคัญของการผ่อนเบา และประมวลหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศในลวบทที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ ให้เจริญก้าวหน้า และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการปฏิบัติตามปัญหาว่าด้วยหลักการของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ และเป็นโอกาสที่การประชุมขององค์การสหประชาชาติ ได้ประชุมกันมาจนถึงสมัยการประชุมครั้งที่ 25 ซึ่งได้สร้างลรรค์ความมั่นคงให้กับสันติสุขของโลก และได้ดำเนินการพัฒนากฎหมายระหว่างประเทศในลวบทที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ และสนับสนุนกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำกฎเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติมาประยุกต์ใช้

^{๑๑}United Nations General Assembly Resolution 2625 (XXV) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 764-765.

ที่พิจารณา คือ ความปรารถนาที่เผยแพร่เนื้อหาสาระของกฎหมายให้ ทั่ว

อย่างทั่วถึง

1. ยอมรับปฏิญาว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่
เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายขององค์การ
สหประชาชาติ

2. ขอแสดงความยินดีอย่างแท้จริงต่อคณะกรรมการนิเทศที่สามารถทำงาน
จนกำหนดหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วม
กันระหว่างรัฐและผลงานที่ผ่านมาก็สามารถออกมาเป็นปฏิญาได้สำเร็จ

3. หักเสวนอบะจะต้องพยายามในทุกวิถีทางที่จะทำให้ปฏิญาในเรื่องนี้ เป็น
ที่ยอมรับโดยทั่วไป

หลักเกณฑ์สำคัญของปฏิญาคือ⁷⁰

1. หลักเกณฑ์ที่รัฐจะต้องละเว้นจากการบ่อนทำลายความสัมพันธ์ระหว่าง
ประเทศหรือการปกครองอย่างอิสระเสรีของรัฐใด ๆ หรือการกระทำในลักษณะอื่นใดที่เป็น
ผ่านต่อวัตถุประสงค์ขององค์การสหประชาชาติ

2. หลักเกณฑ์ที่รัฐจะไม่ก่อตั้งความขัดแย้งในระหว่างประเทศ โดยจะไม่ทำ
ให้สันติภาพ ความปลอดภัยและความยุติธรรมในระหว่างประเทศอยู่ในสภาวะอันตราย

3. รัฐมีหน้าที่จะต้องไม่เข้าไปแทรกแซงในเขตอำนาจศาลภายในของรัฐอื่น
ใด ซึ่งไม่เป็นตามความมุ่งหมายของกฎบัตรสหประชาชาติ

4. รัฐหนึ่งมีหน้าที่ร่วมมือกันกับรัฐอื่น เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายขององค์
การสหประชาชาติ

5. หลักเกณฑ์ในการมีสิทธิเข้าเทียมกันและหลักหรือสิทธิมนุษยฐานแห่งการมี
อัตตวิโนฉัยของประชาชน

6. หลักเกณฑ์ที่รัฐมีอำนาจอธิปไตยอย่างเท่าเทียมกัน

7. หลักเกณฑ์ที่รัฐจะปฏิบัติตามพันธกรณีตามความมุ่งหมายของกฎบัตร
องค์การสหประชาชาติอย่างซื่อสัตย์ต่อกัน

⁷⁰ Ibid และ รายละเอียดของปฏิญานี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ท หน้า 766-779.

4.7.11 ข้อมติที่ 2645 (XXV)⁷¹ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 25 ธันวาคม ค.ศ. 1970 เป็นเรื่องของการกระทำเป็นสลัดอากาศ หรือการแทรกแซงการเดินทางทางอากาศของพลเรือน (AERIAL HIJACKING OR INTERFERENCE WITH CIVIL AIR TRAVEL) โดยที่ประชุมลงมติประณามการกระทำเป็นสลัดอากาศ หรือการแทรกแซงการเดินทางทางอากาศของพลเรือน เรียกร้องให้ทุกรัฐทามาตรการที่เหมาะสมเพื่อขัดขวาง บ่อนักหรือปราบปรามการกระทำในลักษณะเหล่านี้ภายในเขตอำนาจของตน โดยจะต้องทำการฟ้องร้องและลงโทษบุคคลผู้กระทำความผิดให้ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด โดยจะต้องกระทำอย่างเอาจริงเอาจัง หรือปราศจากอคติที่จะต้องเป็นไปตามพันธกรณีของประเทศ ซึ่งอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เช่น การส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อการฟ้องร้องและลงโทษผู้กระทำผิด

เรียกร้องให้ทุกรัฐให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติในอนุสัญญาว่าด้วยการกระทำความผิดบนอากาศยาน ซึ่งทำที่กรุงโตเกียวเมื่อ 14 กันยายน ค.ศ. 1963 และได้ระดมลงนามในอนุสัญญาอีกทั้งให้ทุกรัฐร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติในการที่จะทำให้ผู้โดยสาร เจ้าหน้าที่และลูกเรือบนเครื่องบินพลเรือนไม่ตกเป็นเหยื่อหรือผู้บาดเจ็บอันตราย

4.7.12 ข้อมติที่ 2734 (XXV)⁷² เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970 เป็นเรื่องของปฏิญญาว่าด้วยความมั่นคงปลอดภัยระหว่างประเทศ (DECLARATION ON THE STRENGTHENING OF INTERNATIONAL SECURITY) โดยที่ประชุมลงมติ ให้ปฏิบัติตามปฏิญญาว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ⁷³ ทุกรัฐจะต้องละเว้นการกระทำความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่เป็นการ

⁷¹United Nations General Assembly Resolution 2645 (XXV) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 780-782.

⁷²United Nations General Assembly Resolution 2734 (XXV) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 783-790.

⁷³ดูข้อมติที่ 2625

คุกคามหรือให้กำลังบังคับแก่ดินแดนในอาณัติ หรือการปกครองของรัฐอื่น ๆ หรือการกระทำอื่นใดที่มีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อจุดประสงค์ขององค์การสหประชาชาติ ทุกรัฐจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไม่ขัดแย้ง ซึ่งจะทำให้สันติภาพและความปลอดภัยและความยุติธรรมระหว่างประเทศไม่ตกอยู่ในภาวะอันตราย จะต้องไม่แทรกแซงเขตอำนาจศาลภายในของรัฐอื่น เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของกฎบัตรสหประชาชาติ ทุกรัฐมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติร่วมกันตามหลักเกณฑ์ในการมีอำนาจหน้าที่โดยที่เท่าเทียมกันและหลักเกณฑ์ที่ทุกรัฐจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีต่อรัฐอื่น ให้ถูกต้องตามกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ เพื่อให้ประชาคมระหว่างประเทศมีสันติภาพและความปลอดภัย

4.7.13 ข้อมติที่ 3034 (XXV)⁷⁴ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 และเป็นเรื่องของมาตรการการปราบปรามการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์เสรีภาพ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิพื้นฐานแห่งการมีเสรีภาพและศึกษาค้นคว้า เพื่อทราบรากฐานแห่งสาเหตุของการกระทำในลักษณะการก่อการร้ายทุก ๆ รูปแบบ และการกระทำที่รุนแรงซึ่งตั้งอยู่บนความทุกข์ทรมาน ความไม่สมหวังข้อข้องใจ สิ้นคิดและด้วยสาเหตุอะไรที่ทำให้บุคคลบางคนต้องเสียดชีวิต รวมทั้งสิ่งทั้งหลายที่เป็นของพวกเขาในการพยายามเพื่อให้บรรลุผลของการเปลี่ยนแปลงที่ใช้ความรุนแรง (MEASURE TO PREVENT INTERNATIONAL TERRORISM WHICH ENDANGERS OR TAKES INNOCENT HUMAN LIVES OR JEOPARDIZES FUNDAMENTAL FREEDOM AND STUDY OF THE UNDERLYING CAUSE OF THOSE FORMS OF TERRORISM AND ACTS OF VIOLENCE WHICH LIE IN MISERY FRUSTRATION GRIEVANCE HUMAN LIVES INCLUDING THEIR OWN IN AN ATTEMPT TO EFFECT RADICAL CHANGE)

ที่ประชุมลงมติ เห็นว่าต้องหาทางแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นมาอย่างคั่งเนื่อง ในประชาคมระหว่างประเทศ ให้ยึดถือในปฏิญญา หลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ และการร่วมมือกันระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตร

⁷⁴United Nations General Assembly Resolution 3034 (XXV) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 791-793.

องค์การสหประชาชาติ⁷⁵ และยืนยัน ในสิทธิการมีอำนาจตัดสินใจด้วยตนเองอันเป็นหลักและสิทธิ
 มูลฐานแห่งการมีศักดิ์วินัยเพื่อการมีเอกราชภายใต้การตกเป็นเมืองขึ้น และระบอบการปกครอง
 ที่แบ่งเชื้อชาติหรือผิว หรือรูปแบบอื่น ๆ ที่มีลักษณะการครอบงำ โดยยืนยัน ในสิทธิการต่อสู้ที่ชอบธรรม
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของชาติ ซึ่งวิธีการต่อสู้นั้นถูกต้องตามวัตถุประสงค์ และ
 หลักการของกฎบัตรสหประชาชาติและข้อมติของหน่วยงานเครือข่ายขององค์การสหประชาชาติที่
 เกี่ยวข้องกับปัญหา^๕ โดยตรง และประณามการกระทำในลักษณะที่เป็นปฏิปักษ์กับสิทธิต่าง ๆ ข้างต้น
 ในปัญหาที่ประชุม ได้มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการพิเศษเพื่อศึกษาและหาหนทาง
 แก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะ โดยประกอบด้วยประเทศสมาชิกดังต่อไปนี้คือ

1. แอลจีเรีย	2. ออสเตรเลีย
3. บาร์บาโดส	4. แคนาดา
5. คองโก	6. เซคโกสโลวาเกีย
7. ประชาธิปไตยเยเมน	8. ฝรั่งเศส
9. กรีซ	10. ไทเนีย
11. ไฮติ	12. อินเดีย
13. อินเดีย	14. อิหร่าน
15. อิตาลี	16. ญี่ปุ่น
17. มัวร์ตาเนีย	18. นิคารากัว
19. ไนจีเรีย	20. ปานามา
21. สวีเดน	22. ซีเรีย
23. ตูนิเซีย	24. ตุรกี
25. ยูเครน	26. สหภาพโซเวียต
27. สหราชอาณาจักรอังกฤษและ ไอร์แลนด์เหนือ	28. แทนซาเนีย
29. สหรัฐอเมริกา	30. อุรุกวัย

⁷⁵ อนุสัญญา 2625 จากภาคผนวก ก หน้า 764-779.

31. เวเนซุเอลา	32. เยเมน
33. ยูโกสลาเวีย	34. แซลส์
35. แซมเบีย	

4.7.14 ข้อมติที่ 3314 (XXIX)⁷⁶ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1974 และเป็นเรื่องของคำนิยามของคำว่า การรุกราน (DEFINITION OF AGGRESSION) โดยที่ประชุมลงมติ เห็นพ้องด้วยในคำนิยามของคำว่า การรุกรานที่ให้หมายความถึง "การที่รัฐหนึ่ง ใช้กำลังคุกคามต่ออำนาจอธิปไตย, ดินแดน ในอาณาเขตหรือ การเมืองการปกครองของรัฐอื่น หรือกระทำการในรูแบบใด ๆ ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ" และเรียกร้องให้รัฐละเว้นจากการกระทำในทุกวิถีทางที่เป็นการรุกราน⁷⁷ และการให้วิธีการบังคับอื่นใดที่เป็นการขัดแย้งต่อกฎบัตรองค์การสหประชาชาติและปฏิญญา หลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศในสิ่งที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติ

4.7.15 ข้อมติที่ 31/102⁷⁸ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 15 ธันวาคม ค.ศ. 1975 และเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 3034 (XXVII) โดยที่ประชุมลงมติ ในเรื่องที่จะกระกรรมกาที่แต่งตั้ง โดยเฉพาะเพื่อนักวิทยาศาสตร์การก่อการร้ายระหว่างประเทศ

⁷⁶United Nations General Assembly Resolution 3314 (XIX) และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 794-799.

⁷⁷ลูฟง์ ไท่มุทซ์. "ปัญหาการนิยามคำว่า การรุกรานของสหประชาชาติ". วารสารกฎหมาย ปีที่ 2 ฉ.2 (พฤษภาคม 2519) : 49-57:

ดูข้อมติที่ 2625 (XXV) รายละเอียดคำนิยามว่าการรุกรานศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 764.

⁷⁸United Nations General Assembly Resolution 31/102 และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 800-802.

ตามข้อมติที่ 3034 แต่ยังไม่ถึงโศกณะกรรมการ โดยเฉพาะได้ตั้งหลักเกณฑ์อะไรขึ้นมา จึงให้คณะกรรมการดำเนินงานต่อไป

4.7.16 ข้อมติที่ 32/147⁷⁹ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ.1977 และเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 31/102 โดยที่ประชุมลงมติให้พิจารณาในข้อหลังเกตุรายงานของคณะกรรมการที่ได้แต่งตั้งขึ้น โดยเฉพาะเพื่อแก้ปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ตามข้อมติที่ 3034 (XXVII) เมื่อ 18 ธันวาคม ค.ศ.1972 โดยดูจากรายงานการประชุมสมัชชาสามัญที่ 32 เลขที่ 37 (A/32/37)⁸⁰ และให้คณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะดำเนินงานต่อไป โดยให้ศึกษาค้นคว้าถึงรากฐานแห่งสาเหตุของการก่อการร้ายระหว่างประเทศจากนั้นจะต้องให้ทุกเสนอแนะในทางปฏิบัติที่เป็นมาตรการการต่อต้านการก่อการร้าย ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิพื้นฐานแห่งการมีเสรีภาพและศึกษาค้นคว้า

4.7.17 ข้อมติที่ 34/145⁸¹ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 17 ธันวาคม ค.ศ.1979 และเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อมติที่ 32/147 โดยมีมติของที่ประชุมให้ยึดถือ ข้อมติที่ประชุมที่ 3034 (XXVII) เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ.1972. 31/102 เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ.1976. 32/147 เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ.1977 ของกฎหมายระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสงบสุขและการปฏิบัติร่วมกันระหว่างรัฐเพื่อให้ถูกต้องกับวัตถุประสงค์การสหประชาชาติ⁸² ปฏิญญาว่าด้วยความมั่นคงปลอดภัยในระหว่างประเทศ⁸³ คำนิยามของ

⁷⁹United Nations General Assembly Resolution 32/147 และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 803-805.

⁸⁰โปรดดูรายงานการประชุมสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ สมัยที่ 32 เลขที่ 37 (A/32/37) และรายละเอียดของรายงานศึกษาได้จากบทที่ 5

⁸¹United Nations General Assembly Resolution 34/145 และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 806-809.

⁸²ดูข้อมติที่ 2625 (XXV) จากภาคผนวก ข หน้า 764.

⁸³ดูข้อมติที่ 2734 (XXV) จากภาคผนวก ข หน้า 783.

ของคำว่า การรุกราน^{๑๑} นิตยสารเพิ่มเติมในอนุสัญญาเจนีวาเมื่อ 12 สิงหาคม 1977 และได้เพิ่มเติมเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 1977 นิตยสารลงฉบับนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ในการทำสงคราม^{๑๒} สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือ การก่อการร้ายที่แพร่ขยายและเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยใช้ชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์เป็นเครื่องมือที่ประทุมจึงให้ความสำคัญอย่างมากต่อความร่วมมือในระดับระหว่างประเทศเพื่อกำหนดเป็นวิธีการที่จะกระทำการต่อต้านก่อการร้ายระหว่างประเทศยืนยันอีกครั้งถึงสิทธิการมีอำนาจตัดสินใจด้วยตนเองเป็นหลักและสิทธิมูลฐานแห่งการมีอัตตวิวินิจฉัย หรือสิทธิในการเลือกปกครองตนเอง^{๑๓} เพื่อการมีเอกราชภายใต้การตกเป็นเมืองขึ้น และระบอบการปกครองที่แบ่งเชื้อชาติหรือผิว และรูปแบบอื่น ๆ ที่ลักษณะการครอบงำ โดยสิ้นพันในการต่อสู้ที่หอบธรรมของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้เพื่อการมีอิสระภาพของชาติ ซึ่งวิธีการต่อสู้นั้นถูกต้องตามวัตถุประสงค์และหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติ และข้อมติของหน่วยงานเครือข่ายขององค์การสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องกับปัญหา โดยตรงให้มีการพิจารณา รายงานการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะ

1. ให้รับรอง ในข้อเสนอกของสมัชชาใหญ่ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมาตรการการปฏิบัติเพื่อการร่วมกัน ในการกำจัดปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้เร็วที่สุด
2. ยินดีกับผลสำเร็จของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะ ในเรื่อง การก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งการประชุมครั้งหลังสุดระหว่างวันที่ 19 มีนาคมถึง 6 เมษายน ค.ศ. 1979
3. ไม่น่าสงสัยที่จะต้องคัดค้านการกระทำทุก ๆ การกระทำของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นภัยร้ายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ หรือเป็นภัยอันตรายต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน
4. ประณาม การกระทำที่เป็นการบีบบังคับอย่างต่อเนื่องและการกระทำที่เป็น การก่อการร้ายโดยพวกอาชญากรรม การปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และการปกครองในลักษณะ

^{๑๑} ดูข้อมติที่ 3314 (XXIX) จากภาคผนวก ข หน้า 794.

^{๑๒} รายละเอียดของนิตยสารทั้ง 2 ฉบับ ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 549-636.

^{๑๓} Cf. Wolfgang G. Friedmann, Oliver J. Lissitzyn, and Richard Crawford Pugh, op. cit. pp. 232-234.

ปฏิเลิศสิทธิอันชอบธรรมของประชาชน ทั้งเป็นหลักและสิทธิอันมีฐานะแห่งการมีศักดิ์วินิจฉัย⁸⁷ และการมีอิสรภาพ และสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ และความมีอิสรภาพขั้นพื้นฐาน

5. ให้มีการล้ง เกล็ด ในข้อคดีกษัตริย์ของสภา เหตุของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ที่ตั้งอยู่ในรายงานการประชุมของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมา โดยเฉพาะ

6. เร่งรัดให้ทุก ๆ รัฐที่ยังไม่ได้เข้าผูกพัน⁸⁸ ในการร่วมมือกับรัฐอื่น ๆ ให้เข้าผูกพัน⁸⁹ ตามหน่วยงานที่เป็นสาขาขององค์การสหประชาชาติ เพื่อการสร้างความก้าวหน้าในการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

7. เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐปฏิบัติตามพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งจะต้องละเว้นจากการกระทำที่เป็นการยุยงส่งเสริมให้ความช่วยเหลือหรือมีส่วนร่วมในการต่อสู้ของประชาชน หรือการกระทำอันเป็นการก่อการร้ายในรัฐอื่น ๆ หรือยินยอมให้กลุ่มขบวนการต่าง ๆ เข้ามาอยู่ในเขตดินแดนเพื่อสามารถออกใบปฏิบัติการ ได้โดยตรง

8. เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐซึ่งยังไม่ได้กระทำการพิจารณาในการเข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับแง่มุมต่าง ๆ ของปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอนุสัญญาว่าด้วยการกระทำความผิดอาชญากรรม ทำที่กรุงโตเกียวเมื่อ 14 กันยายน ค.ศ. 1963 อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำความผิดต่ออนุสัญญาในการฆาตกรรมทำที่กรุงเฮก เมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970 อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำความผิดต่ออนุสัญญาในความปลอดภัยต่อการบินพลเรือน ทำที่กรุงมอนทรีลเมื่อ 23 กันยายน ค.ศ. 1971 และอนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามและการลงโทษอาชญากรรมระหว่างประเทศเพื่อป้องกันบุคคลและรวมถึงผู้แทนทางการทูต ทำที่กรุงนิวยอร์ค เมื่อ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1973

9. ร้องขอให้ทุก ๆ รัฐหามาตรการในระดับชาติที่เหมาะสมเพื่อเร่งรัดในการกำจัดการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้หมดสิ้นไป เช่น การบัญญัติกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับอนุสัญญา⁹⁰ ระหว่างประเทศสนับสนุนให้ตระหนักในพันธกรณีระหว่างประเทศและเตรียมพร้อมในมาตรการการปราบปรามต่อองค์การในประเทศที่ไปปฏิบัติการ โดยตรงต่อรัฐอื่น

10. ให้การรับรอง ผู้แทนพิเศษและองค์การในภูมิภาคตามความเหมาะสม ซึ่งได้ดำเนินการหามาตรการในการปราบปรามและต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งอยู่

ภายใต้อาณาเขตของความรับผิดชอบในแต่ละภูมิภาค

11. เร่งรัดให้ทุก ๆ รัฐร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การแลกเปลี่ยนข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการปรามปรามและการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์พิเศษของสนธิสัญญาทั้งหลายนและหรือร่วมมือกันตามสนธิสัญญาทวิภาคีที่ได้ทำขึ้นมาก่อนไว้เป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในหลักเกณฑ์ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการปล่อยร่องพวงผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศ

12. เรียกร้องให้รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ตั้งข้อสังเกตที่เป็นของตนเอง และให้ข้อเสนอแนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสิ่งที่ต้องการเพิ่มเติม

13. ให้สำนึกถึงว่าการที่จะกำจัดสาเหตุของปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ทั้งสมาชิกและคณะมนตรีความมั่นคงควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในทุก ๆ สถานการณ์ ซึ่งรวมทั้งปัญหาสิทธิอาชญากรรม การปกครองแบบแบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และสถานการณ์การอพยพย้ายถิ่นที่อยู่ของประชาชน ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุนำไปสู่การก่อการร้ายระหว่างประเทศ และอาจเกี่ยวพันต่อสันติภาพความมั่นคงระหว่างประเทศ ซึ่งจะต้องนำหลักปฏิบัติขององค์การสหประชาชาติในลักษณะที่ 7 มาประยุกต์ใช้

14. ขอให้เลขานุการองค์การสหประชาชาติ

ก. เตรียมในการรวบรวมเนื้อหาสาระสำคัญต่าง ๆ ที่รัฐสมาชิกเสนอในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติของกฎหมายแต่ละชาติ เพื่อการปฏิบัติในการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

ข. ติดตามข้อมูลที่จะทำให้ได้เนื้อหาสาระสมบูรณ์ยิ่งขึ้นจากรายงานของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้น โดยเฉพาะที่นำเสนอต่อสมัชชาในสมัยการประชุมครั้งที่ 36

15. รวบรวมสารสำคัญของระเบียบวาระการประชุมครั้งที่ 36

4.7.18 ข้อมติที่ 36/109^{๑๑๑} เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเพื่อ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1981 และเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 34/145 โดยที่ประชุมลงมติ

^{๑๑๑}United Nations General Assembly Resolution 36/109 และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 810-811.

ยืนยันตามรายละเอียดส่วนใหญ่ของข้อมติที่ 34/145 เพียงแต่เพิ่มเติมให้พิจารณาในรายงานของคณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาเพื่อความประสงค์ในการแก้ไขปัญหานี้โดยเฉพาะ ซึ่งได้รายงานต่อสมัชชาในสมัยการประชุมที่ 34 เป็นรายงานเลขที่ 37 (A/34/37)⁸⁹ และให้ที่ประชุมลงนามรับทราบรายงานการประชุมของคณะกรรมการที่เลขาธิการในทางปฏิบัติกับเพื่อ องค์กรวิจัยศึกษาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

4.7.19 ข้อมติที่ 38/130⁹⁰ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1983 และเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 36/109 โดยที่ประชุมลงมติยืนยันตามรายละเอียดส่วนใหญ่ของข้อมติที่ 36/109 และ 34/145 และให้คณะกรรมการที่ตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อแก้ไขปัญหานี้ดำเนินงานต่อไป

4.7.20 ข้อมติที่ 40/61⁹¹ เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 และเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 38/130 โดยที่ประชุมมีข้อมติให้ยึดถือข้อมติที่ 30/34 (XXVII) ลง 18 ธันวาคม ค.ศ. 1972 31/102 ลง 15 ธันวาคม ค.ศ. 1976. 32/147 ลงวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1977. 34/145 ลง 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979. 36/109 ลง 10 ธันวาคม ค.ศ. 1981. และ 38/130 ลง 19 ธันวาคม ค.ศ. 1983 รวมทั้งปฏิญญาว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ฉันมิตร และการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐ ซึ่งถูกต้องตามกฎหมายขององค์การสหประชาชาติปฏิญญาว่าด้วยความเป็นปกติของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คำนิยามของคำว่าการรุกรานและมุ่งสังหาริมทรัพย์โดยตรงต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ด้านการรบด้วยกำลังอาวุธ

⁸⁹โปรดดูรายงานการประชุมสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ สมัยที่ 34 เลขที่ 37 (A/34/37) และรายละเอียดของรายงานจะนำไปศึกษาวิเคราะห์ในบทที่ 5

⁹⁰United Nations General Assembly Resolution 38/130 และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 812-814.

⁹¹United Nations General Assembly Resolution 40/61 และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 815-819.

ลึกทั้งฝั่ง ให้ล้าบึงกึ่งกบฏอยู่ระหว่างประเทศที่มีอยู่ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกันยุ่งเหยิง ๓ หลงใหลหา
 การก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งได้แก่ กบฏสัญญาว่าด้วยการกระทำความผิดและการกระทำหึง-
 หลายนานาชาติ ลงนามที่กรุงโตเกียว เมื่อ 14 กันยายน ค.ศ. 1963 อนุสัญญาว่าด้วยการ
 ปรามปรามการยึดอากาศยาน โดยมีข้อบัญญัติลงนามที่กรุงเฮกเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1971
 อนุสัญญาว่าด้วยการปรามปรามการกระทำความผิดต่อกฎหมายที่มุ่งทำลายความปลอดภัยของบินพล
 เรือลงนามที่กรุงมอนทรีล เมื่อ 23 กันยายน ค.ศ. 1971 อนุสัญญาว่าด้วยการปรามปรามและ
 ลงโทษอาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลในระหว่างประเทศซึ่งได้รับการคุ้มครองรวมทั้งผู้แทนทางการ
 ทูต ลงนามที่กรุงนิวเจอร์ค เมื่อ 14 ธันวาคม ค.ศ. 1973 และอนุสัญญาว่าระหว่างประเทศว่าด้วย
 การปรามปรามการจับตัวบุคคลไปเป็นประกัน ลงนามที่กรุงนิวเจอร์ค เมื่อ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979
 สิ่งที่เกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งก็คือ การก่อการร้ายที่แพร่หลายไปทั่วโลกในรูปแบบต่าง ๆ กัน และนำ
 มาซึ่งอันตรายของชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ ภัยอันตรายในเสรีภาพขั้นมูลฐานและทำให้เกิดความเสียหาย
 ต่อเกียรติภูมิในชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์อย่างจริงจัง ทำให้คณะมนตรีความมั่นคงและเลขาธิการ
 องค์การสหประชาชาติต้องประณามการกระทำในทุกลักษณะของการก่อการร้ายระหว่างประเทศจะ
 ต้องเชื่อมั่นในความสำคัญของการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐให้เจริญก้าวหน้าอย่างจริงจัง โดย
 ตั้งอยู่บนพื้นฐานในระดับทวิภาคีและพหุภาคี ซึ่งจะช่วยให้สามารถกำจัดการกระทำของการก่อการ
 ร้ายระหว่างประเทศลงได้ และสาเหตุของการกระทำเหล่านั้นเนื่องการปรามปราม และกำจัดอาช
 ญากรรมที่ร้ายกาจนี้ให้หมดสิ้นไป ยืนยันในหลักเกณฑ์ที่ว่าหลักและสิทธิขั้นมูลฐานในการมีอัตตวิ
 จ्ञัยของประชาชน โดยจะต้องยึดถือตามกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติเป็นสำคัญ รวมทั้งยืนยันในสิ
 ทธิขั้นมูลฐานแห่งการมีอัตตวิज्ञัยที่จะโชนให้กันกันได้ และสิทธิในการมีอิสระเสรีภาพของประชาชน
 ทุก ๆ คน ซึ่งอยู่ใต้การปกครองของอำนาจอธิปไตยและการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และการ
 กระทำในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งถูกครอบงำโดยชาวต่างชาติและให้ยึดถือในสิทธิแห่งการต่อสู้ด้วยความ
 ซื่อสัตย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อสู้ของขบวนการปลดแอกแห่งชาติซึ่งสอดคล้องถูกต้องตามวัตถุประสงค์
 ประสงค์ขององค์การสหประชาชาติและปฏิญญาว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่
 เกี่ยวข้องกับความล้มเหลวที่ล้มเหลวและการร่วมมือกันปฏิบัติระหว่างรัฐซึ่งถูกต้องตามกฎบัตรขององค์
 การสหประชาชาติให้มุ่งเอาใจใส่ต่อความสำคัญของความคงอยู่และความปลอดภัยในสิทธิขั้นมูลฐาน
 ของปัจเจกบุคคลซึ่งสอดคล้องโดยตรงกับการมุ่งส่งเสริมสิทธิมนุษยชนในระหว่างประเทศ และการ
 พอมรับตามกฎเกณฑ์สากลในระหว่างประเทศ จึงทำให้ ซึ่งเกี่ยวถึงความสำคัญที่แต่ละรัฐจะต้องให้

ความสนใจในกิจกรรมที่เกี่ยวเนื่องโดยตรงกับ อนุสัญญาระหว่างประเทศซึ่งจะทำให้เกิดความมั่นคง
 ในมาตรการการบังคับใช้กฎหมายและความคล่องตัวในการปฏิบัติต่อการกระทำความผิดตาม
 อนุสัญญาเหล่านั้น และเห็นว่าในระยะหลายปีที่ผ่านมา การก่อการร้ายในรูปแบบต่าง ๆ ได้ทวี
 ความรุนแรงยิ่งขึ้น อันเห็นผลให้ทำลายล้างความสัมพันธ์ในระหว่างประเทศลง ซึ่งอาจจะเป็น
 ภัยอันตรายต่อความมั่นคงในอาณาเขตดินแดนและความปลอดภัยของรัฐอื่น ๆ

ให้พิจารณาข้อสังเกตตามรายงานของเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ

1. ประณามการกระทำที่ปราศจากข้อสงสัยที่เป็นอาชญากรรมในทุก ๆ การกระทำ โดยใช้วิธีและการปฏิบัติด้วยทุกวิธีการก่อการร้ายไม่ว่าจะมุ่งทำต่อสถานที่ใด ๆ หรือ บุคคลใด ๆ ซึ่งเป็นการกระทำผิด รวมทั้งเป็นภัยอันตรายต่อความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างรัฐและความมั่นคง
2. โศกเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อการสูญเสียชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ซึ่งได้รับผลจากการก่อการร้าย
3. รวมทั้งเสียใจต่อการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่ง เป็นภัยอันตรายที่กระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ของการร่วมมือระหว่างรัฐ รวมทั้งการร่วมมือกันเพื่อการพัฒนา
4. เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐซึ่งยังไม่ได้ทำเป็นภาคีในอนุสัญญาระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับแง่มุมต่าง ๆ ของการก่อการร้ายระหว่างประเทศควรเข้าเป็นภาคี
5. ทอรั้งให้ทุก ๆ รัฐทามาตรการที่เหมาะสมในระดับประเทศอย่างรวดเร็วเพื่อกำจัดทุกการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้หมดสิ้นไป เช่น ออกกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีอยู่ ปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ และมีมาตรการปราบปรามต่อกลุ่มหรือองค์การซึ่งลึกลับในประเทศ แต่ไม่ปฏิบัติการในรัฐอื่น ๆ
6. เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐปฏิบัติตามพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ และละเว้นจากการกระทำที่เป็นการยุยงส่งเสริม ช่วยเหลือหรือมีส่วนร่วมกับการกระทำที่เป็นการก่อการร้ายในรัฐอื่น ๆ หรือ ไม่สนใจต่อการเคลื่อนไหวภายในประเทศซึ่งมุ่งโดยตรงต่อการก่อการร้าย
7. เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐจะต้องไม่ยินยอมให้มีพฤติกรรมใด ๆ ที่เป็นการขัดขวางต่อมาตรการบังคับใช้กฎหมายซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับอนุสัญญาต่าง ๆ โดยบุคคลผู้กระทำการก่อการร้ายระหว่างประเทศจะต้องถูกดำเนินคดีตามอนุสัญญาต่าง ๆ นั้น
8. เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐร่วมมือกันปฏิบัติต่อกันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะ

ค่างานฝั่งการแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจการปราบปรามและต่อต้านการก่อการร้าย เช่น การดำเนินการฟ้องร้องผู้กระทำความผิด หรือการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งควรจะมีสนธิสัญญาเป็นพิเศษ หรือร่วมมือกันจัดทำสนธิสัญญาทวิภาคี ซึ่งมีข้อผูกพันที่เกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการฟ้องร้องผู้ก่อการร้าย

9. ต้องการและเร่งรัดอย่างมากที่จะให้ทุก ๆ รัฐร่วมมือกันปฏิบัติต่อรัฐอื่น ๆ และหน่วยงานในเครือข่ายขององค์การสหประชาชาติโดยการเสริมสร้างให้ก้าวหน้าต่อไป เพื่อการกำจัดใบสาเหตุของการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และให้ความสนใจเป็นพิเศษในทุก ๆ สถานการณ์ซึ่งรวมถึงสิทธิการล่าอาชญากรรม สิทธิการกดขี่ข่มเหงและสถานการณ์อื่น ๆ และการกระทำที่มุ่งทำลายสิทธิมนุษยชนและสิทธิเสรีภาพอันพื้นฐานและรวมถึงการอพยพเคลื่อนย้ายของชาวต่างชาติ ทั้งสิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่การก่อการร้ายระหว่างประเทศ และจะเป็นอันตรายต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ

10. เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐให้ความสนใจและสนับสนุนใบข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ถูกแต่งตั้งขึ้นมาเป็นพิเศษ ในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศซึ่งได้ทำรายงานเสนอต่อสมัชชาใหญ่ในสมัยประชุมที่ 34

11. และยังเรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐหามาตรการที่เหมาะสมในการปฏิบัติตามข้อเสนอแนะขององค์การการนิรโทษกรรมระหว่างประเทศและอีก 4 อนุสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งมุ่งปราบปรามการก่อการร้ายที่เป็นปฏิปักษ์ต่อการนิรโทษกรรมและการนิรโทษกรรมในรูปแบบอื่น ๆ ของสาธารณชน

12. ส่งเสริมให้องค์การการนิรโทษกรรมเร่งดำเนินการในทางพยายามที่จะให้ทั่วโลกยอมรับและปฏิบัติตามต่ออนุสัญญาต่าง ๆ เพื่อความมั่นคงในการเดินทางอากาศระหว่างประเทศ

13. ขอเรียกร้องให้องค์การเดินเรือทะเลระหว่างประเทศศึกษาถึงปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศหรือมุ่งทำลายเรือเดินทะเลและให้ข้อเสนอแนะที่เห็นมาตรการที่เหมาะสม

14. ร้องขอต่อเลขาธิการองค์การสหประชาชาติติดตามการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมข้อคิดเห็นและเสนอรายงานต่อสมัชชาใหญ่ในสมัยประชุมที่ 42

15. ให้รวบรวมเน็คทาเพื่อร่างระเบียบวาระการประชุมชั่วคราวขึ้นในสมัยประชุมที่ 42

4.7.21 ข้อมติที่ 42/159⁹² เป็นข้อมติที่สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติลงมติรับเอาเมื่อ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1987 และเป็นเรื่องเดียวกับข้อมติที่ 40/61 โดทที่ประชุมลงมติยืนยันตามข้อมติที่ 34/145, 36/109, 38/130 และ 40/61 และให้รัฐสมาชิกเข้าผูกพันในอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการก่อการร้ายคือ

1. อนุสัญญาว่าด้วยการกระทำความผิดทางอากาศยานทำที่กรุงโตเกียวลงนามเมื่อ 14 กันยายน ค.ศ.1963
2. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการฆิตอากาศยานโดยมิชอบด้วยกฎหมายทำที่กรุงเฮกลงนามเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ.1970
3. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมายและความปลอดภัยของการบินพลเรือน ทำที่กรุงมอนทรีล ลงนามเมื่อ 23 กันยายน ค.ศ.1971
4. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามและการลงโทษอาชญากรรมในระดับระหว่างประเทศที่มุ่งคุ้มครองบุคคลและรวมถึงผู้แทนทางการทูต ทำที่กรุงนิวยอร์ค ลงนามเมื่อ 14 ธันวาคม ค.ศ.1973
5. อนุสัญญาว่าด้วยการจับตัวบุคคลไปเป็นประกัน ทำที่กรุงนิวยอร์คเมื่อ 17 ธันวาคม ค.ศ.1979
6. อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองวัตถุทางวัฒนธรรม ลงนามที่กรุงเวนิสเมื่อ 3 มีนาคม ค.ศ.1980

อีกทั้งยังเร่งรัดให้ทุกรัฐปฏิบัติตามพันธกรณีที่มีอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อจะนำไปสู่การแก้ไขกฎหมายและสร้างมาตรการอย่างเร่งด่วนที่จะยังผลให้เกิดการกำจัดปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้หมดสิ้นไป โดยมีมาตรการดังนี้คือ

1. สร้างหน่วยงานของรัฐเองเพื่อปราบปรามการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในดินแดนอาณาเขตหรือไปกระทำการนอกอาณาเขตและไปทำการกระทำการโดยตรงเพื่อลี้ภัยหรือหลบหนีการปกครองและพลเมืองของรัฐอื่น
2. ริเริ่มมาตรการที่แน่นอนในการจับตัวคนร้าย การฟ้องร้องหรือการส่งผู้ร้าย

⁹²United Nations General Assembly Resolution 42/159 และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 820-828

ข้ามแดน ในความผิดฐานก่อการร้าย

3. ให้นายยามลงมติเพื่อหาข้อตกลงพิเศษต่อการที่จะทำให้เกิดผลบังคับ
ตามข้อตกลงทวิภาคีและพหุภาคี
4. ร่วมมือกัน ในการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ในส่วนที่เกี่ยวกับการปราบปราม
และการต่อต้านการก่อการร้าย
5. ออกกฎหมายภายในรัฐของตนเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระของ
อนุสัญญาระหว่างประเทศ ซึ่งรัฐได้เข้าเป็นภาคี
และที่ประชุมส่วช่ายัง ได้แสดงความยินดีกับองค์การหรือหน่วยงานอื่นที่ได้
พยายามกำหนดมาตรการ การปราบปรามการก่อการร้ายและให้ทุกรัฐยอมรับปฏิบัติตาม
  1. องค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ
  2. การดำเนินงานขององค์การเดินเรือทะเลระหว่างประเทศ ซึ่งกำลัง
ดำเนินงานในการยกวาง การปราบปรามการกระทำความผิดต่อความปลอดภัยในการเดินเรือ
ทะเลและอาณาเขตของการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติเพื่อวัตถุประสงค์ในทางเศรษฐกิจซึ่งตั้ง
อยู่บนไหล่ทวีป
  3. สหภาพไปรษณีย์สากล
  4. องค์การพลังงานระหว่างประเทศ

นอกจากนี้ยังมีข้อที่ควรพิจารณา เป็นอย่างอื่นคือ ไม่มีข้อมติใด ในปัจจุบันที่จะ
สร้างความเสียหายให้กับสิทธิมนุษยชนแห่งการมีอัตตวิญญัยเสรีภาพ และการปกครองตนเอง ซึ่งถือ
กำเนิดมาจากกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ และด้วยความเห็นพ้องต้องกันของประชาชนจึงนำไปสู่
ปฏิญญาสากลว่าด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์และการปฏิบัติ
ร่วมกันระหว่างรัฐ ซึ่งถูกต้องตามกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนผู้ซึ่ง
ภายใต้ระบอบอาณานิคม และการปกครองที่แบ่งแยกเชื้อชาติหรือผิว และการอพยพย้ายถิ่นที่อยู่ หรือ
รูปแบบอื่นใดที่ถูกครอบงำโดยอาณานิคม ไม่แต่เท่านั้นสิทธิของประชาชนผู้ซึ่งตกอยู่จะได้รับการยอมรับ
รับและสนับสนุนหากกระทำถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของกฎบัตรองค์การสหประชาชาติและกฎเกณฑ์
ของปฏิญญาว่าด้วยสิทธิขั้นต้น โดยมีประเทศที่ออกเสียงลงมติในข้อเสนี้ 155 ประเทศ^{๑๓}

^{๑๓} Ibid. ทัศนะที่รัฐสมาชิกออกเสียงลงข้อเสนี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 827-828.

4.8 ข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ ที่ 579 (1985)⁹⁴

เป็นข้อมติที่คณะมนตรีความมั่นคงลงมติรับเอาเมื่อ 18 กันยายน ค.ศ. 1985 และเป็นเรื่องที่สืบเนื่องมาจากมีเหตุการณ์การก่อการร้ายระหว่างประเทศเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายและผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศมักจะใช้วิธีการจับตัวบุคคลไปเป็นประกันหรือลักพาตัวไป โดยเฉพาะบุคคลในวงการศึกษา ซึ่งถือได้ว่าเป็นการกระทำที่บ่อนทำลายสันติสุขในสังคมระหว่างประเทศ

คณะมนตรีความมั่นคงจึง ได้ออกข้อมติถึงความไม่สงบที่เกิดขึ้นมาอย่างมากมายและแพร่หลายอย่างกว้างขวาง ในเหตุการณ์ที่มีการจับตัวบุคคลไว้เป็นประกันและลักพาตัวไปจนเป็นเหตุให้เกิดความสูญเสียในชีวิตอย่างมากมาย จึงพิจารณาเห็นว่า การจับตัวบุคคลไปเป็นประกันและลักพาตัวไปเป็นการกระทำผิดอย่างมหันต์ต่อประชาคมระหว่างประเทศจึงต้องมีการแก้ไขในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อสิทธิของประชาชนที่ได้รับความปลอดภัย และเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ฉันมิตรและการร่วมมือกับมิตรระหว่างรัฐ โดยให้สำนักถึงข้อมติที่ 40/61 ลง 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 ของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติและประมวลการกระทำของผู้ก่อการร้ายในทุกรูปแบบรวมทั้งการจับตัวบุคคลไปเป็นประกันและลักพาตัวไป ให้ยึดถือ ในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการจับตัวบุคคลไปเป็นประกันลง 17 ธันวาคม ค.ศ. 1979 อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามและลงโทษอาชญากรรมที่มุ่งกระทำต่อบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองในระหว่างประเทศรวมทั้งผู้แทนทางการทูตลง 14 ธันวาคม ค.ศ. 1973 อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการกระทำความผิดต่อความปลอดภัยของการบินพลเรือน ลง 23 กันยายน ค.ศ. 1971 อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการยึดอากาศยาน โดยมีชื่อด้วยกฎหมาย ลง 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970 และอนุสัญญาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงนอกจากนี้ ข้อมติยังเรียกร้องให้มีการปล่อยตัวบุคคลที่ถูกจับไปเป็นตัวประกันหรือถูกลักพาตัวไปในทันที ยินยอมให้ทุก ๆ รัฐต้องปฏิบัติตามพันธกรณีในการหามาตรการที่เหมาะสมเพื่อช่วยเหลือผู้ถูกจับตัวไปให้ได้รับการปล่อยตัวอย่างปลอดภัย และจะต้องดำเนินการปราบปรามผู้กระทำความผิดอย่างต่อเนื่องด้วย เรียกร้องให้ทุก ๆ รัฐที่ยังมิได้เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาระหว่างประเทศตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ควรพิจารณาเข้าผูกพันตนตามอนุสัญญาดังกล่าวข้างต้นเร่งรัดให้มีการพัฒนาในการร่วมมือกันปฏิบัติในระหว่างประเทศ เพื่อที่จะสามารถนำมาตราการที่จะบังเกิดผลมาใช้ โดยถูกต้องตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งจะเกิดความละอายต่อตัวเองในการปราบปราม ปล่อยตัวและลงโทษการกระทำทุก ๆ รูปแบบในการจับตัวบุคคลไปเป็นประกัน และลักพาตัวไปตามที่จะมี เหตุการณ์เกิดขึ้นของการก่อการ

⁹⁴Resolution and decision of the security council 1985.

ร่ายระหว่างประเทศ

ผลทางกฎหมายของข้อมติของคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติมีลักษณะ เช่นเดียวกัน
กับผลทางกฎหมายของข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ ซึ่งผู้เขียน ได้กล่าวมาแล้ว

4.9 แนวทางการปฏิบัติและข้อมติของสมัชชาองค์การตำรวจสากล (The International Police Organization) เพื่อการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

องค์การตำรวจสากล แม้จะ ไม่ได้มีลักษณะหรือหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ
ในลุ่มที่เกี่ยวกับคดีอาญา โดยตรงก็ตาม แต่ก็อาจถือได้ว่า เป็นกลไกหรือตัวกลางที่สำคัญในการที่จะ
ปฏิบัติการ และบังคับการให้เป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อให้การปราบปรามผู้
กระทำความผิดอาญาหรืออาชญากรรมระหว่างประเทศ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น
อันเป็นจุดหมายประการสำคัญประการหนึ่งของการประชุมระหว่างประเทศที่นคร โมเนนาโค⁹⁵
(ค.ศ. 1914) ที่กรุงเวียนนา (ค.ศ. 1983) ที่กรุงลอนดอนและกรุงนิวยอร์ก (ค.ศ. 1985)

องค์การตำรวจสากลมีชื่อเต็มว่า "The International Criminal Police Organization" (คำย่อว่า I.C.P.O. หรือเรียกสั้น ๆ ว่า Interpol) สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่
ที่กรุงปารีสประเทศฝรั่งเศส มีสมาชิก 146 ประเทศ⁹⁶ รวมทั้งประเทศไทยซึ่งได้เข้าเป็น
สมาชิกประเทศแรกในภาคตะวันออกไกล เมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2494 โดยประเทศไทยได้
ตั้งสำนักงานกลางแห่งชาติ (National Central Bureau หรือ N.C.B) เพื่อติดต่อกับสำนัก
งานกลาง (อยู่ในสำนักงานใหญ่กรุงปารีส) อยู่ที่กองการต่างประเทศ กรมตำรวจ นอกจากนี้ในปี
ค.ศ. 1949 องค์การสหประชาชาติได้รับรององค์การตำรวจสากลให้มีฐานะเป็นองค์การที่ปรึกษา
คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม และมีบทบาทสำคัญในกิจการขององค์การสหประชาชาติหลายประการ

⁹⁵ Official Record. Secretarial General. The International Criminal Police Organization. 1914.

⁹⁶ Official Record. Secretarial General. Interpol. 1985 และรายชื่อรัฐสมาชิกขององค์การตำรวจสากลศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 845-848.

เช่น ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการร้องเรียนและปราบปรามอาชญากรรมระหว่างประเทศ ซึ่งรวมถึงการ
 ก่อการร้ายระหว่างประเทศด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่องค์การตำรวจสากลให้ความสำคัญและเร่งรัด ต่อ
 ด้านอาชญากรรมประเภทนี้ อย่างมาก โดยจัดให้มีการประชุมขึ้นหลายครั้งจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้
 (พ.ศ. 25312) องค์การตำรวจสากลจึงได้รวบรวมแนวทางการปฏิบัติและข้อติขององค์การเพื่อ
 ต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศขึ้น โดยกำหนดคำนิยามของคำว่าการก่อการร้ายระหว่าง
 ประเทศ ไว้ให้มีลักษณะดังนี้⁹⁷

1. การกระทำที่มีจุดหมายในการแสดงออกให้เกิดผลมากกว่า 1 ประเทศขึ้นไป
2. การกระทำความผิดที่เริ่มขึ้นในประเทศหนึ่ง และ ไปสิ้นสุดในอีกประเทศหนึ่ง
3. การกระทำของกลุ่มซึ่ง ได้รับการสนับสนุนที่มีบ่อเกิดมาจากต่างประเทศ
4. ได้มีการวางแผนหรือเตรียมการ ในประเทศหนึ่งและ ไปปฏิบัติการ ในอีกประเทศ

หนึ่ง

5. ผู้เสียหายเป็นประชาชนพลเมืองของประเทศต่าง ๆ หรือเป็นผู้เสียหายขององค์การ
 ธุรกิจระหว่างประเทศ
6. ความเสียหายเป็นสาเหตุให้ประเทศต่าง ๆ ได้รับผลร้าย หรือเกิดขึ้นกับองค์การ
 ระหว่างประเทศ

นอกจากนี้ องค์การตำรวจสากลยัง ได้มีข้อติขององค์การตำรวจสากล ในส่วนที่ เกี่ยวกับการ
 การปราบปรามหรือต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศขึ้น เพื่อให้เป็นหลักเกณฑ์กัน เป็นแนวทาง
 ให้ทุก ๆ ประเทศร่วมมือกันอย่างแท้จริงและสนับสนุน ให้มีการร่วมมือกันปราบปราม ในปัญหาการก่อ
 การร้ายอย่างจริงจัง เพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของที่ประชุมองค์การตำรวจสากล จึง ได้มี
 ข้อมติดังต่อไปนี้

การก่อการร้าย (อาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรง)⁹⁸

1. ข้อมติที่ 14 - การร้องขอเพื่อได้ล่วนระหว่างประเทศ (Lisbon, 1951)

⁹⁷Guide for combating international terrorism, I.C.P.O.
 -Interpol. General Secretariat.

⁹⁸Ibid

2. ข้อมติที่ AGN/41/Res/7 - การลี้ภัยประหัตและ การคุ้มครองผู้ลี้ภัยในลี้ภัยลี้ภัย (Frankfurt. 1972)
3. ข้อมติที่ AGN/44/Res/6 - การลักพาตัวประกัน (Buenos Aires. 1975)
4. ข้อมติที่ AGN/48/Res/8 - การกระทำความผิดต่อชีวิตการคุ้มครองโดยกลุ่ม องค์การต่าง ๆ (Nairobi. 1979)
5. ข้อมติที่ AGN/49/Res/3 - คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญอาชญากรรมที่ใช้ความ รุนแรง (Manila. 1980)
6. ข้อมติที่ AGN/50/Res/2 - สิ่งต่าง ๆ ที่ติดกับวัตถุระเบิด (Nice. 1981)
7. ข้อมติที่ AGN/52/Res/9 - ลัทธิการก่อการร้าย (Connes. 1983)
8. ข้อมติที่ AGN/53/Res/6 - การกระทำรุนแรง โดยทั่วไปที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับลัทธิ การก่อการร้าย (Luxembourg. 1984)
9. ข้อมติที่ AGN/53/Res/7 - การประยุกต์ใช้ตามความในมาตรา 3 ของธรรมนูญ ก่อตั้งองค์การตำรวจสากล (Luxembourg. 1984)
10. ข้อมติที่ AGN/54/Res/1 - การก่อการร้ายระหว่างประเทศและการเกี่ยวข้องกับ การกระทำความผิดต่อการบินพลเรือน (Washington D.C.. 1985)

ความผิดที่เกี่ยวกับบิน (Aviation)^{๑๑}

11. ข้อมติที่ AGN/36/Res/2 - การลอบวางระเบิด (Kyoto. 1967)
12. ข้อมติที่ AGN/36/Res/3 - การกระทำความผิดบนอากาศยาน (Kyoto. 1967)
13. ข้อมติที่ AGN/39/Res/3 - การกระทำความผิดต่อการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (Brussels. 1970)
14. ข้อมติที่ AGN/41/Res/6 - การกระทำความผิดต่อกฎหมายที่เป็นการแทรกแซงการ บินพลเรือนระหว่างประเทศ (Frankfurt. 1972)
15. ข้อมติที่ AGN/42/Res/6 - การกระทำความผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ระหว่างประเทศ (Vienna. 1973)

^{๑๑} Ibid.

16. ข้อมติที่ AGN/43/Res/7 - การกระทำความผิดกฎหมายที่เป็นการแทรกแซงการ
บินพลเรือน (Vienna. 1973)
17. ข้อมติที่ AGN/46/Res/3 - การรักษาสภาพปลอดภัยของการบินพลเรือนระหว่าง
ประเทศ (Cannes. 1974)
18. ข้อมติที่ AGN/47/Res/5 - การกระทำความผิดกฎหมายที่เป็นการแทรกแซงการ
บินพลเรือนระหว่างประเทศ (Stockholm. 1977)
19. ข้อมติที่ AGN/51/Res/5 - การรักษาสภาพปลอดภัยของการบินพลเรือนระหว่าง
ประเทศ (Panama City. 1978)
20. ข้อมติที่ AGN/51/Res/6 - การที่ผู้โดยสาร ไม่ปฏิบัติตามอนุสัญญากรุง โตเกียว
(Torremolinos. 1982)
21. ข้อมติที่ AGN/54/Res/1 - ความปลอดภัยของอากาศยานต่างประเทศ (Torremolinos.
1982)

ข้อมติของ INTERPOL ที่เกี่ยวกับการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศที่จะได้
กล่าวต่อไป¹⁰⁰ มีความสำคัญอย่างมากในการแก้ไข ปรามปรามอาชญากรรมประเภทนี้ กล่าวคือ
ข้อมติของ INTERPOL ถึงแม้จะมีลักษณะเป็นเพียงข้อมติแต่ก็เป็นที่มีความสำคัญทางกฎหมาย
เป็นพิเศษ เพราะเหตุที่เป็นข้อมติขององค์การอันประกอบด้วยหน่วยงานหลักของรัฐ ทางด้านการ
ปรามปรามอาชญากรรมชนิดซึ่งมีโอกาสดำเนินการจะได้รับการปฏิบัติตามอย่างจริงจัง¹⁰⁰ ในฐานะที่เป็น
หลักกฎหมายควรจะเป็นเช่นนั้น (LEX FERENDA) หรือ (LAW AS IT SHOULD BE) แม้จะมี
โอกาสที่จะเป็นหลักกฎหมายที่เป็นเช่นนี้¹⁰¹ (LEX LATA) หรือ (LAW AS IT IS) ด้วยเหตุผล
ง่าย ๆ ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจของประเทศย่อมมีผลประโยชน์ร่วมกันในกรณีที่จะป้องกัน และ
ปรามปรามอาชญากรรม ซึ่งจะส่งผลในลักษณะข้ามประเทศได้ตลอดเวลา หากกระทำโดยลำพัง
แล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจแต่ละรัฐมีโอกาสที่จะป้องกัน และปรามปรามอาชญากรรมประเภทนี้ให้มี
ประสิทธิภาพยาก

¹⁰⁰ Ibid.

¹⁰¹ Paul Reuter and Virally, op. cit.

จากนี้ไปจะกล่าวถึงสารสำคัญที่เกี่ยวข้องกับข้อมติ (Resolution) ของสมัชชาองค์การ
ตำรวจสากล โดยเริ่มจาก

การกระทำที่เกี่ยวกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ

4.9.1 ข้อมติที่ 14¹⁰² เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่
เกี่ยวกับคำร้องขอเพื่อการไต่สวนระหว่างประเทศ ซึ่งประวัติของคำร้องระดับระหว่างประเทศ
(REQUEST FOR INTERNATIONAL ENQUIRIES) เป็นการประชุมของคณะกรรมการองค์การ
ตำรวจสากล ในที่ประชุมสมัชชาระหว่างวันที่ 11-15 มิถุนายน ค.ศ. 1951 ที่กรุง Lisbon ที่
ประชุมมีมติ ให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งประวัติของคำร้องในแต่ละประเทศสมาชิกได้ เพื่อทราบ
ถึงสถานะของการกระทำความผิดและรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับการเมืองระบอบ
การปกครอง หรือในลัทธิศาสนา หรือประวัติอันชั่วร้ายของบุคคลที่จำคุก ข้อมตินี้ได้ถูกนำมาใช้
อย่างมากในประเทศสมาชิกขององค์การตำรวจสากล

4.9.2 ข้อมติที่ AGN/41/Res/7¹⁰³ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับ
เอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการจับตัวประกันและการข่มขู่ผู้อื่น เพื่อหวังสิ่งตอบแทน ในการประชุมสมัชชา
ที่ Frankfurt ตั้งแต่วันที่ 19-26 กันยายน ค.ศ. 1972 เป็นการประชุมครั้งที่ 41 ที่ประชุมได้
ลงมติ ให้ประเทศสมาชิกหามาตรการป้องกันที่เหมาะสมเพื่อที่จะปราบปราม หรือกำจัดการกระทำ
ความผิดในลักษณะนี้และให้ร่วมมือกับคฝ่างจริงจัง ทั้งในทางกลไกและการบริหาร โดยให้คำ
ญาติให้คำจำกัดความของกรรมกฎหมายที่องค์การมาตรา 2 ที่กำหนดให้ทุกประเทศร่วมมือกันปราบปราม
อาชญากรรมโดยให้อยู่ภายใต้กฎหมายภายในของแต่ละประเทศและให้สนับสนุนปฏิญามนุษยชนด้วย
และมาตรา 3 วัตถุประสงค์ให้องค์การตำรวจสากลเข้าไปแทรกแซงหรือกระทำการที่เกี่ยวข้องกับการ
เมือง การทหาร ลัทธิศาสนา หรือลักษณะทางเชื้อชาติ

¹⁰² Guide for combating international terrorism. I.C.P.O. op. cit. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 849-850.

¹⁰³ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 851-852.

4.9.3 ข้อมติที่ AGN/44/Res/6¹⁰⁴ เป็นข้อมติที่ล้มล้างองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการลักพาตัวประกันที่ถูกนำมาใช้ในรูปแบบต่าง ๆ (TAKING OF HOSTAGE : ADOPTION OF A FORM) การประชุมสมัชชาที่ BUENOS AIRES ระหว่างวันที่ 9-15 ตุลาคม ค.ศ.1975 เป็นการประชุมครั้งที่ 44 ที่ประชุมลงมติ ให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างประเทศสมาชิก และ ให้เลขาธิการองค์การตำรวจสากลกำหนดรูปแบบวิธีการในการปราบปราม หรือป้องกันอาชญากรรมประเภทนี้

4.9.4 ข้อมติที่ AGN/48/Res/8¹⁰⁵ เป็นข้อมติที่ล้มล้างองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดด้วยวิธีการรุนแรง โดยกลุ่มองค์กรต่าง ๆ (ACTS OF VIOLENCE COMMITTEE BY ORGANIZED GROUPS) จากการประชุมสมัชชาที่ NAIROBI ระหว่างวันที่ 4-11 กันยายน 1979 เป็นการประชุมครั้งที่ 48 ที่ประชุมลงมติ 1. ให้ทุกประเทศสมาชิกกำหนดมาตรการที่จะบังคับใช้กฎหมายภายในประเทศของตนเพื่อการปราบปรามและต่อต้านอาชญากรรมประเภทนี้

2. มีบทบัญญัติของกฎหมายที่จะช่วยสนับสนุนให้ประชาชนมีความปลอดภัยตามความต้องการ

3. ควรให้สัตยาบันตามอนุสัญญาว่าด้วยความปลอดภัยในการบินพลเรือน ซึ่งทำกันที่กรุงโตเกียวในปี ค.ศ.1963 กรุงเฮก ในปี ค.ศ.1970 และกรุงมอนทรีออลในปี ค.ศ.1971 เพื่อให้เกิดผลการบังคับใช้ได้มากที่สุด

4.9.5 ข้อมติที่ AGN/49/Res/3¹⁰⁶ เป็นข้อมติที่ล้มล้างองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญในอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรง (Committee of experts on crimes of violence) ที่ประชุมลงมติ

1. ตั้งคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญเพื่อศึกษาการบังคับใช้กฎหมายในปัญหาที่

¹⁰⁴ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 853.

¹⁰⁵ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 854.

¹⁰⁶ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 856.

เกี่ยวกับอาชญากรรมที่ใช้วิธีความรุนแรง คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมาจากประเทศต่าง ๆ ซึ่งถูกเลือกขึ้นมาคือ Costa Rica, ฝรั่งเศส, เยอรมัน, กิสรากอส, Ivory coast, ญี่ปุ่น, เนเธอร์แลนด์, เปรู, สเปน, อุรุกวัย, สหราชอาณาจักร, สหรัฐอเมริกา และ Zimbabwe (ไม่มีประเทศไทย)

2. คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญควรที่จะกำหนดวาระระงับการประชุมของตนเอง เพื่อที่จะได้ศึกษาปัญหาต่าง ๆ ต่อไปนี้

2.1 องค์การทางการปฏิบัติโดยเฉพาะที่จะสามารถต่อสู้กับอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงได้ และวิธีการที่ควรนำมาใช้

2.2 สิ่งที่จะเป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมประเภทลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ และการจับตัวประกันไป

2.3 วิธีการที่นำมาใช้ในการลอบวางระเบิด

3. คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญควรที่จะรายงานผลการดำเนินงาน ให้สมัชชาทราบ

4.9.6 ข้อมติที่ AGN/50/Res/2¹⁰⁷ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับไว้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการลอบวางระเบิด (TACKING OF EXPLOSIVE) จากการประชุมสมัชชาครั้งที่ 50 ที่ NICE ระหว่างวันที่ 3-10 พฤศจิกายน ค.ศ.1981 ที่ประชุมลงมติ ให้มีการเพิ่มมาตรการป้องกันตามลำดับในการที่จะควบคุมการผลิต การแจกจ่าย การขยาย และการเก็บรักษาวัตถุระเบิดในแต่ละประเทศสมาชิก ซึ่งบางประเทศยังไม่ได้ใช้ในมาตรการเหล่านี้ และยังคงมีการพิจารณาอย่างจริงจังถึงตลาดวัตถุระเบิดวิธีการทำระเบิด และการแลกเปลี่ยนข่าวสารทางด้านวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าวิจัยและการผลิตในสิ่งเหล่านี้

4.9.7 ข้อมติที่ AGN/52/Res/8¹⁰⁸ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับ

¹⁰⁷ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 857.

¹⁰⁸ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 858.

เอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการก่อการร้าย (TERRORISM) จากการประชุม สัมมนาที่ 52 ที่ CANNES ระหว่างวันที่ 18-25 ตุลาคม ค.ศ. 1983 ที่ประชุมลงมติ ให้คณะกรรมการบริหารดำเนินการศึกษาถึงคำจำกัดความของกลุ่ม หรือองค์การที่ประกอบอาชญากรรมประเภทนี้ เพื่อทราบถึงขอบเขตที่แน่ชัด และกำหนดหลักเกณฑ์ความร่วมมือกัน ในระดับระหว่างประเทศเพื่อยึดถือไว้ เป็นวิธีการในการลดค่าของการก่อการร้ายและ ให้คณะกรรมการรายงานผลการดำเนินการต่อที่ประชุมสมัชชา ในครั้งที่ 53

4.9.8 ข้อมติที่ AGN/53/Res/6¹⁰⁹ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงที่เพิ่มความผิดธรรมดาแต่อ้างว่าเป็นการก่อการร้าย (VIOLENCE CRIME COMMONLY REFERRED TO AS TERRORISM) การประชุม สัมมนาครั้งที่ 53 ที่ LUXEMBOURG ระหว่างวันที่ 4-11 กันยายน ค.ศ. 1984 ที่ประชุมลงมติ ว่าจะเคารพในบทบัญญัติมาตรา 3 ของธรรมนูญตราสารจัดตั้งองค์การตำรวจสากล โดยจะไม่เข้าไปแทรกแซงหรือเกี่ยวข้องกับการเมือง การปกครอง การทหาร และลัทธิในการนับถือศาสนา แต่ยังคงร่วมมือกันเท่าที่จะเป็นไปได้ อย่างเต็มที่ เพื่อการต่อต้านการก่อการร้ายอย่างถึงที่ลุลคนตามที่กฎหมายของแต่ละชาติจะให้อำนาจกระทำได้

4.9.9 ข้อมติที่ AGN/53/Res/7¹¹⁰ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ตามความในมาตรา 3 ของธรรมนูญตราสารจัดตั้งการประชุม สัมมนาครั้งที่ 53 ที่ Luxembourg ระหว่างวันที่ 4-11 กันยายน ค.ศ. 1984 ที่ประชุมลงมติ กำหนดหลักเกณฑ์ของวิธีการพิจารณาในปัญหาการก่อการร้ายว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะไปให้คำจำกัดความของการเมือง การปกครอง การทหาร ลัทธิศาสนา และเชื้อชาติ แต่เมื่อเลขานุการองค์การรับทราบถึงคดีซึ่งจะต้องประยุกต์ใช้ตามความในมาตรา 3 ก็จะประชุมถกเถียงกัน ในปัญหานี้ แล้วตัดสินใจไปพร้อมกันแจ้งให้สำนักงานกลางของประเทศผู้ร้องขอได้ทราบว่าคดีที่เกิดขึ้นนั้นจะเกี่ยวข้องกับบทบัญญัติตามมาตรา 3 หรือไม่พร้อมทั้งมีความเห็นไปให้ทราบ. หากเลขานุการองค์การไม่เห็นด้วยกับการตีความตามตรา 3 ของสำนักงานกลางในประเทศที่แจ้งมา เลขานุการก็จะปฏิเสธ

¹⁰⁹ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 860.

¹¹⁰ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 862.

การช่วยเหลือในคดีนี้ และหากสำนักงานกลางของประเทศใดตัดสินในไปด้วยตนเอง เลขานุการก็จะแจ้งความเห็นไปให้สำนักงานกลางองค์การได้ทราบกล่าวคือ ข้อมติในเรื่องการก่อการร้ายนั้น หากผู้ก่อการร้ายอ้างถึงความเกี่ยวพันในเรื่องการเมือง การปกครอง การทหาร หรือการศาสนา ซึ่งบทบัญญัติตามมาตรา 3 ในธรรมนูญจัดตั้งองค์การตำรวจสากล ห้ามสมาชิกทุกประเทศเข้าแทรกแซง หรือเกี่ยวข้องในกรณีเช่นนั้น ให้ประเทศสมาชิกแจ้งข้อเท็จจริงและข้อมูลต่าง ๆ ให้เลขานุการองค์การทราบ เพื่อตัดสินใจในปัญหา ประเทศสมาชิกไม่ควรไปตัดสินปัญหาด้วยตนเอง เพราะหากองค์การตำรวจสากลไม่เห็นด้วยแล้วก็จะไม่ให้ความช่วยเหลือในคดีนั้น และปัญหาอันนี้จะเกี่ยวข้องกับการร้องขอ เพื่อให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน จึงจำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างสำนักงานกลางของแต่ละประเทศกับสำนักงานกลางองค์การตำรวจสากล เพื่อให้จะได้รู้เห็นชัดว่าจะเป็นการแทรกแซง หรือเกี่ยวข้องกันบทบัญญัติในมาตรา 3 หรือไม่

ที่ประชุม ได้มีการวิเคราะห์ปัญหาในแง่มุมต่าง ๆ คือ

1. การกระทำความผิดบางอย่างก็รวมอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาของแต่ละประเทศ เช่นการกระทำความผิดทางการเมือง การทหาร ศาสนาหรือระบอบการปกครองสมาชิกองค์การแต่ละประเทศมีอิสระ ในการแสดงความเห็น โดยตรงในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ รวมทั้งการพิมพ์ การพิมพ์บรรณาธิการหน้าที่ การกระทำผิดที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของรัฐไม่ว่าจะในประเทศหรือนอกประเทศ การละทิ้งหน้าที่ทางกองกำลังติดอาวุธ ความผิดฐานกบฏ หักห้ามทางการบังคับ ศาสนา การเกณฑ์ทหาร การลี้ภัยโดยเจเนาะทางศาสนาสมาชิกของสมาคมทางเชื้อชาติ การกระทำความผิดเหล่านี้ต้องตกอยู่ภายใต้ของบทบัญญัติในมาตรา 3

2. มาตรา 3 ยังครอบคลุมการกระทำความผิดใด ๆ ของนักการเมืองที่เกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวทางการเมือง แม้ว่ากระทำนั้นจะถูกฟ้องในภายหลังที่หมดอำนาจลง และในบางคดีแม้จะหนีไปต่างประเทศ ลักษณะการผิดเหล่านี้จึงแตกต่างไปจากการกระทำความผิดโดยนักการเมืองที่กระทำไปในทางส่วนตัว

3. เมื่อความผิดที่ถูกกระทำ โดยบุคคลซึ่งมีเหตุชักจูงใจทางการเมือง แต่ความผิดที่กระทำนั้น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยตรงกับวิถีชีวิตในทางการเมืองของผู้กระทำความผิดในประเทศหรือในสาเหตุเพื่อการต่อสู้ของผู้กระทำความผิดเหล่านั้น จึงต้องถือว่าการกระทำความผิดเหล่านี้ ไม่ตกอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติในมาตรา 3 โดยเฉพาะอย่างยิ่งย่อมเป็นสิ่งที่ถูกเมื่อความผิดที่กระทำในประเทศซึ่งไม่ได้มีส่วนพัวพันโดยตรง (ในความขัดแย้งทางด้านพื้นที่จากภายใน

นลก) และเมื่อความผิดได้เกิดจากการรู้ ซึ่งถูกต้องจริงจัง ในความมีอิสรภาพส่วนบุคคล ที่คิด และ
ทรัพย์สิน

มีตัวอย่าง ในคดีให้เห็น

- เจ้าหน้าที่ตำรวจถูกฆ่าตายหรือตัวประกันถูกนำออกไปนอกพื้นที่
ของความขัดแย้ง เพื่อให้มีการปล่อยตัวผู้สมคบกับผู้กระทำความผิด
- มีการโจมตีสมาชิกของหน่วยงาน โดยทั่วไป ซึ่งอยู่นอกพื้นที่ของความ
ขัดแย้ง เช่น โยนระเบิดเข้าไปในอาคารหรือขว้างระเบิดมือเข้าไปในร้านอาหาร

4. การกระทำความผิดเกิดขึ้นนอกพื้นที่ของความขัดแย้ง เพื่อที่จะชักจูงให้
เห็นเจตนาที่แท้จริงของลาเหตุโดยเฉพาะ เช่นการกระทำความผิดบนอากาศยาน การจับตัวประกัน
การลักตัวบุคคลไปเรียกค่าไถ่ การกระทำเหล่านี้ไม่อยู่ภายใต้ของบทบัญญัติในมาตรา 3

5. กล่าวโดยทั่วไป กฎเกณฑ์จะเป็นบรรทัดฐานให้ถูกต้องตามกฎหมาย
หรือไม่นั้น ไม่ได้เกี่ยวกับตัวผู้เสียหายโดยตรง หรือไม่เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายโดยตรง หรือวัตถุประสงค์
ของการกระทำความผิดและความขัดแย้งภายในประเทศ หรือสถานะการที่เกี่ยวข้อ ในทางการ
เมือง

6. เมื่อได้มีการประเมินให้ เห็น โดยเฉพาะ ในความแจ้งชัดของบทบัญญัติใน
มาตรา 3 คำร้องขอโดยสำนักงานกลางของแต่ละประเทศ เพื่อการร่วมมือในการปฏิบัติที่เกี่ยวข้อ
กับเรื่องนี้ ควรได้รับการพิจารณา เพื่อการปราบปรามในส่วนที่เกี่ยวข้องถึงกัน ไม่มีสิ่งใดที่จะแฉ
บ่งไว้ใช่การแจ้งข่าวสารทางค่ายเทคนิคให้ทราบกันอย่างทั่วถึง แม้ว่าจะมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับคดี
ในทางการเมือง สิ่งที่ต้องกระทำคือความเข้ม ไปได้ในการแจ้งข่าวสารเกี่ยวกับแหล่งที่อยู่ของลี้ลค
ลากาศซึ่งซุกซ่อนตัวอยู่ หรือที่ผู้กระทำความผิดจับตัวประกันไว้ การจัดหาข่าวสารที่จะให้ได้อย่าง
ทั่วถึง ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการหาข้อเท็จจริง โดยลำพัง บุคคลทุกคนมีส่วนเกี่ยวข้อง ในปัญหา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเคลื่อนไหวในทางการเมือง

4.9.10 ข้อมติที่ AGN/54/Res/1¹¹¹ เป็นข้อมติที่มีชของค์การตำรวจสากลลงมติรับ
เอาไว้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศและการกระทำความผิดกฎหมายที่เป็นการ

¹¹¹ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ก หน้า 866.

แทรกแซงการวิพากษ์วิจารณ์ ที่ประชุมลงมติ

1. ให้มีคณะกรรมการถาวรเพื่อทราบถึงข่าวสารทางด้านเทคโนโลยีรวมถึงการทำงานเพื่อรักษาความปลอดภัย โดยมีเครือข่ายขององค์การตำรวจสากล ทำที่จะเป็นไปได้ และให้ข้อเสนอแนะต่อคณะกรรมการบริหาร เพื่อร่วมมือปฏิบัติในการต่อต้านการก่อการร้ายในคดีต่าง ๆ

2. เพื่อให้ กิตติมศักดิ์การสนับสนุนข้อมติที่ AGN/53/RES/6 (LUXEMBOURG, 1984) เลขานุการจึงยืนยัน ให้มีการร่วมมือกันตามข้อมติ และร่วมมือกันปฏิบัติในการต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ให้มีสมรรถภาพยิ่งขึ้น จึงควรที่จะมีหน่วยตำรวจพิเศษขึ้นในแต่ละประเทศสมาชิก

3. ให้บรรจุกฎบัตรต่อต้านการก่อการร้ายเข้าไว้ในระเบียบวาระการประชุมของสมัชชาและคณะกรรมการบริหารรวมทั้งในการประชุมภูมิภาคต่าง ๆ ด้วย

4.9.11 ข้อมติที่ AGN/36/RES/2¹¹² เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการลอบวางระเบิด (BOMB HOAXES) จากการประชุม สมัชชาครั้งที่ 36 ที่ เกียวโต ระหว่างวันที่ 27 กันยายน - 4 ตุลาคม 1967 ที่ประชุมลงมติ ปรารถนาให้มีการศึกษาและช่วยเหลือ ในด้านผู้เชี่ยวชาญต่อกัน ในเรื่อง

1. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเทคโนโลยีของการเรียกขานทางโทรศัพท์ที่เป็นความลับ
2. กำหนดกฎเกณฑ์มาตรฐานของวิธีการสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการติดต่อกับโทรศัพท์ด้วยวิธีการลับ
3. หากเป็นไปได้จะสามารถสืบหา การลอบวางระเบิดให้ได้

4.9.12 ข้อมติที่ AGN/36/RES/3¹¹³ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดบนอากาศยาน (AIRCRAFT HIJACKING) จากการ

¹¹² Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 868.

¹¹³ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 869.

ประชุม สมัชชาครั้งที่ 36 ที่ เกียวโต ระหว่างวันที่ 27 กันยายน - ตุลาคม 1967 ที่ประชุมลงมติ ให้เลขานุการขององค์การศึกษาค้นคว้าวิจัยในปัญหาการกระทำความผิดบนอากาศยาน และการบังคับที่ภาคพื้นดิน โดยวิธีการที่ผิดต่อกฎหมาย เพื่อที่จะทามาตรการที่ควรจะนำมาใช้โดยกำลังตำรวจ เพื่อการปราบปรามอาชญากรรมในรูปแบบนี้

4.9.13 ข้อมติที่ AGN/39/RES/3¹¹⁴ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อกฎหมายการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (UNLAWFUL AS TO AGAINST INTERNATIONAL CIVIL AVIATION) จากการประชุม สมัชชาครั้งที่ 39 ที่ BRUSSELS ระหว่างวันที่ 5-10 ตุลาคม ค.ศ. 1970 ที่ประชุมลงมติ

1. ควรมีการร่วมมือกันระหว่างองค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (INTERNATIONAL CIVIL AVIATION ORGANIZATION) และสมาคมขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ (INTERNATIONAL AIR TRANSPORT ASSOCIATION) ในปัญหา

2. ควรมีการทบทวนถึงบทบัญญัติของกฎหมายประจำทุกยี่สิบที่เกี่ยวข้องกับปัญหา และควรมาตรการที่มีข้อผูกพันร่วมกัน ในแต่ละประเทศ

2.1 จะทำให้มีความแน่นอนในความปลอดภัยของระบอบที่วางไว้และการบริการที่สามมิถ และความปลอดภัยของอากาศยานทั้งภาคพื้นดินและบนอากาศ

2.2 จัดทามาตรการ การลงโทษและการฟ้องร้องที่แน่นอน และการลงผู้ร้ายข้ามแดนที่เหมาะสมถูกต้องต่อการกระทำผิดกฎหมายที่ผิดอากาศยาน หรือการกระทำความผิดอื่น โศกผิดต่อกฎหมายการบินพลเรือนระหว่างประเทศ

4.9.14 ข้อมติที่ AGN/41/RES/6¹¹⁵ เป็นข้อมติที่สมัชชาองค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำที่เข้าในแทรกแซงอันเป็นความผิดต่อกฎหมายการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (ACTS OF UNLAWFUL INTERNATIONAL WITH INTERNATIONAL CIVIL AVIATION) จากการประชุม สมัชชาครั้งที่ 41 ที่ FRANKFURT ระหว่างวันที่ 19-26 กันยายน ค.ศ. 1972

¹¹⁴ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 870.

¹¹⁵ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 873.

ที่ประชุมลงมติ ให้ประเทศที่ยังไม่ได้ทำผูกพันตามอนุสัญญาภาคีที่ว่าด้วยการกระทำที่เป็นการแทรกแซงและกระทำผิดกฎหมายการบินพลเรือนระหว่างประเทศควรลงนามตามอนุสัญญา เพื่อให้อยู่ในความอุปถัมภ์ขององค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศด้วย และนำหลักเกณฑ์อีกทั้งมาตรการป้องกันตามอนุสัญญามาใช้อย่างจริงจัง

4.9.15 ข้อมติที่ AGN/42/RES/6¹¹⁶ เป็นข้อมติที่สมัชชອງค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำที่ผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกันในระดับระหว่างประเทศ (UNLAWFUL ACTS OF INTERNATIONAL CONCERN) จากการประชุม สมัชชาครั้งที่ 42 ที่เวียนนา ระหว่างวันที่ 2-9 ตุลาคม ค.ศ. 1973 ที่ประชุมลงมติ สมัชชาที่จะแก้ปัญหาการกระทำที่เป็นการใช้กำลังและแทรกแซงด้วยการบังคับให้กฎหมายและปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ

4.9.16 ข้อมติที่ AGN/42/RES/7¹¹⁷ เป็นข้อมติที่สมัชชອງค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำที่ผิดกฎหมายโดยการแทรกแซงการบินพลเรือน (UNLAWFUL INTERNATIONAL WITH CIVIL AVIATION) จากการประชุม สมัชชาครั้งที่ 42 ที่เวียนนา ระหว่างวันที่ 2-9 ตุลาคม ค.ศ. 1973 ที่ประชุมลงมติ ให้แต่ละประเทศมีหน่วยรักษาความปลอดภัยในเรื่องนี้ โดยตรง โดยมีมาตรการที่เข้มแข็งทั้งที่สนามบินและบนอากาศยาน นอกจากนี้ประเทศสมาชิกขององค์การตำรวจสากล ควรเข้าผูกพันตามอนุสัญญากรุงโตเกียว กรุงเฮก และกรุงมอนทรีล หรือ ภาคยานุวัติตามอนุสัญญาดังกล่าว เพื่อที่จะได้มีความแน่นอนตามหลักเกณฑ์ของกฎหมาย อีกทั้งยังเป็นการสร้างการคลั่งกันขึ้นพื้นฐานต่อการกระทำที่ผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นอันตรายในความปลอดภัยของการบินพลเรือน

4.9.17 ข้อมติที่ AGN/43/RES/3¹¹⁸ เป็นข้อมติที่สมัชชອງค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยในการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (SAFE

¹¹⁶ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 874.

¹¹⁷ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 876.

¹¹⁸ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 878.

GUARDING OF INTERNATIONAL CIVIL AVIATION) จากการประชุม ลัมัสซาคครั้งที่ 43 ที่ CANNES ระหว่างวันที่ 19-25 กันยายน ค.ศ. 1974 ที่ประชุมลงมติ ให้ทุก ๆ ประเทศสมาชิก ขององค์การตำรวจสากลควรจะทำ การที่เป็นการสนับสนุนทางยุติของกฎหมายที่มีอยู่ใน เรื่องการรักษาความปลอดภัยขององค์การ การบินพลเรือนระหว่างประเทศเพื่อความปลอดภัยของ การบินพลเรือนระหว่างประเทศ ต่อการกระทำที่เป็นการแทรกแซงกฎหมาย

4.9.18 ข้อมติที่ AGN/46/RFS/5¹¹⁹ เป็นข้อมติที่สภาองค์การตำรวจสากลลงมติรับ เอาใน เรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดกฎหมายที่เป็นการแทรกแซงการบินพลเรือนระหว่าง ประเทศ (UNLAWFUL INTERNATIONAL WITH INTERNATIONAL CIVIL AVIATION) จาก การประชุม ลัมัสซาคครั้งที่ 46 ที่ STOCKHOLM ระหว่างวันที่ 1-8 กันยายน ค.ศ. 1977 ที่ประชุม ลงมติ ยืนยันที่จะ ให้มีมาตรการการปราบปรามที่มีคุณค่า เพื่อให้เกิดความสอดคล้อง ในการปฏิบัติ แต่ละ รัฐดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบผู้โดยสารและกระเป๋าเดินทาง ไม่แต่เฉพาะการบินระหว่าง ประเทศเท่านั้น แต่ให้รวมถึงการบินภายในประเทศด้วย
2. ตรวจสอบสิ่งของที่บรรจุในกระเป๋าเดินทาง ในกรณีที่มีการทักท้วงว่าจะ ก่อวินาศกรรม
3. ควรมีการควบคุมระมัดระวัง ไว้ล่วงหน้าต่อการขนส่งและการขนส่ง ผู้โดยสาร รวมทั้งกระเป๋าด้วย
4. กำหนดระเบียบกฎหมายที่ การปฏิบัติ การระมัดระวัง และการตรวจสอบ ทดลองเครื่องมือแก่ระยะ ๆ รวมทั้งการฝึกฝนผู้เกี่ยวข้องเข้าเป็นรายบุคคล ให้มีความรับผิดชอบ ในการตรวจสอบอย่างละเอียด
5. ตรวจสอบคุณสมบัติและชีวประวัติของลูกจ้างสนามบินอย่างเคร่งครัด
6. ให้ความระมัดระวัง ในจุดที่มีความสำคัญต่อการเข้าไปถึงตลอดทั้งทุก ๆ สิ่งที่มีความสำคัญต่อการบังคับการบินทั้งขึ้นและลงสนามบิน และควรมีมาตรการป้องกันผู้ที่ไม่หวังดี ที่เข้าไปในอากาศยาน ควรมีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดในการแลกเปลี่ยนความรู้ทางด้าน

¹¹⁹ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 879.

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิชาการปฏิบัติ และการร่วมมือกันควรรออยู่ภายใต้ การบังคับใช้กฎหมายที่มีกติกากฎบัตรร่วมกัน ซึ่งรวมทั้งเจ้าหน้าที่การบินพลเรือนและบริษัทสายการบิน

4.9.19 ข้อมติที่ AGN/47/RES/5¹²⁰ เป็นข้อมติที่สมัชชອງค์การตำรวจสากลลงมติรับ เล่าในเรื่องที่เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยในการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (INTERNATIONAL CIVIL AVIATION SECURITY) จากการประชุม สมัชชาครั้งที่ 47 ที่กรุงปานามา ระหว่างวันที่ 19-26 ตุลาคม ค.ศ.1978 ที่ประชุมลงมติ

1. ให้ผู้แทนของรัฐบาลมีความตั้งใจอย่างแท้จริงที่จะ พิจารณาการกระทำใด ๆ ที่เป็นความจำเป็นในการปราบปรามภายในอาณาเขตนั้นที่ของตน สำหรับ ภาวะการณ์ที่เป็นการแทรกแซงต่อการบินพลเรือน และไม่ควรที่จะมีเหตุอ้างอิงในการหลีกเลี่ยง การฟ้องร้องอาชญากรรมเหล่านี้

2. ส่งเสริมให้ผู้แทนของรัฐบาลกระทำการใด ๆ ที่เห็นว่ามี ความจำเป็นและแน่นอน ในการที่จะให้เกิดผลการบริหาร รมัควาระวังมาตรการความปลอดภัยใน การขนส่งระหว่างประเทศ อย่างข้อยกเว้นที่มีคุณค่าเพียงพอเท่ากับมาตรฐานขั้นต่ำของการปฏิบัติตาม กฎสัญญา หรือสาระสำคัญของความปลอดภัยของการบินพลเรือนระหว่างประเทศ

4.9.20 ข้อมติที่ AGN/51/RES/5¹²¹ เป็นข้อมติที่สมัชชອງค์การตำรวจสากลลงมติรับ เล่าในเรื่องที่ เกี่ยวกับการที่ผู้โดยสารไม่ปฏิบัติตามสัญญาการคุ้มครองผู้โดยสาร (DISOBEYANCE OF PASSENGERS IN APPLICATION OF THE TOKYO CONVENTION) จากการประชุม สมัชชา ครั้งที่ 51 ที่ TORREMOLIONS ระหว่างวันที่ 5-20 ตุลาคม ค.ศ.1952 ที่ประชุมลงมติ ควร พิจารณาให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบของสำนักงานกลางแห่งชาติขององค์การตำรวจสากลมีการบังคับ ใช้กฎหมายที่ลงนามในระหว่างประเทศในเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมและเจ้าหน้าที่ของแต่ละชาติที่จะบัญญัติ กฎหมายให้ เป็นไปตามสัญญา

¹²⁰ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 881.

¹²¹ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 883.

4.9.21 ข้อมติที่ AGN/51/RES/6¹²² เป็นข้อมติที่ลี้ภัยขององค์การตำรวจสากลลงมติรับเอาในเรียงที่เกี่ยวกับอาวุธทั้งหลายที่อยู่บนเครื่องบิน (WEAPONS ON BOARD AIRCRAFT) จากการประชุม สมัชชาครั้งที่ 51 ที่ TORREMOLIONS ระหว่างวันที่ 5-12 ตุลาคม ค.ศ. 1982 ที่ประชุมลงมติ ให้สำนักงานกลางแห่งชาติขององค์การตำรวจสากลพิจารณาให้มีเจ้าหน้าที่ความเหมาะสมของแต่ละประเทศให้ความสำคัญต่อข้อเสนอนี้ดังต่อไปนี้

1. อนุญาตให้บุคคลที่กำลังอยู่ในระหว่างการบินพกพาอาวุธขึ้น ไป หรือมีอาวุธที่มีอันตรายซึ่งรวมทั้งจะเปิดเผยหรือไม่เปิดเผยก็ตาม ยกเว้นจะได้รับอนุญาตโดยตรงจากเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ
2. อาวุธที่เก็บลับตราและได้รับอนุญาตให้นำขึ้นไปได้ ควรเก็บไว้ในที่ที่ไม่สามารถจะเข้าไปถึงห้องบังคับการบินได้
3. อาวุธเหล่านี้จะส่งคืนให้กับผู้เป็นเจ้าของ ได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเท่านั้น
4. ไม่มีสิ่งใดในข้อมติที่นี้จะ ไปล้มล้างบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนของต่างประเทศได้

สรุป ผลทางกฎหมายของข้อมติขององค์การตำรวจสากลมีลักษณะเช่นเดียวกับข้อมติของสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติดังที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์การตำรวจสากล เป็นหน่วยงานเครือข่ายขององค์การสหประชาชาติที่ให้ความสำคัญต่อปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ และมีระเบียบวาระการประชุมเพื่อแก้ไขปัญหการก่อการร้ายระหว่างประเทศมาโดยตลอด ดังนั้นข้อมติขององค์การตำรวจสากลจึงมีความสำคัญอย่างมากที่รัฐสมาชิกขององค์การตำรวจสากลจะต้องปฏิบัติตาม เพื่อการแก้ไขปัญหการก่อการร้ายระหว่างประเทศให้หมดสิ้นไป

¹²² ibid. และรายละเอียดของข้อมติศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 884.

4.10 ปฏิญาและข้อมติขององค์การระหว่างประเทศในระดับส่วนภูมิภาค

ดังที่ได้เคยกล่าวมาแล้วว่า องค์การระหว่างประเทศที่ทั้งระดับสากลและระดับส่วนภูมิภาค ซึ่งทั้งองค์การระหว่างประเทศในระดับสากล และในระดับส่วนภูมิภาค เช่น สภายุโรป และองค์การรัฐอเมริกัน ต่างก็ให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศกับอย่างจริงจัง โดยมีการจัดการประชุมเพื่อแก้ไขอาชญากรรมประเภทนี้ และผลจากการประชุมที่ประชุมมักจะมีสรุปผลการประชุมออกมาในรูปข้อมติ และปฏิญา ซึ่งผลทางกฎหมายของข้อมติและปฏิญาขององค์การระหว่างประเทศในระดับส่วนภูมิภาคมีหลักการเช่นเดียวกัน ผลทางกฎหมายขององค์การสหประชาชาติซึ่งได้เคยกล่าวมาแล้ว เน้นแต่มีความแตกต่างกันตรงที่ผลทางกฎหมายขององค์การระดับส่วนภูมิภาคจะก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่เฉพาะรัฐสมาชิกในองค์การระหว่างประเทศระดับส่วนภูมิภาคเท่านั้น เพราะเป็นความตกลงเพื่อลงมติในระดับของประเทศสมาชิกในองค์การระหว่างประเทศส่วนภูมิภาคด้วยตนเอง¹²³

ปฏิญาและข้อมติต่าง ๆ ของสภายุโรปในการประชุมระดับรัฐมนตรี

สภายุโรปประกอบด้วยกลุ่มประเทศในภาคพื้นทวีปยุโรปที่ใช้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ประกอบไปด้วยประเทศสมาชิกรวม 16 ประเทศ คือ เบลเยียม, เคนมาร์ค, ฝรั่งเศส, สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน, ไอร์แลนด์, อิตาลี, ลักเซมเบิร์ก, เนเธอร์แลนด์, สหราชอาณาจักร, สวีเดน, ออสเตรีย, มอลต้า, ตุรกี, ไชปรัส, สเปนและโปรตุเกส มีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมมือกันในการเมือง, เศรษฐกิจ และสังคม¹²⁴

¹²³ Noyes E. Leech, Cover T. Oliver, and Joseph Modeste Sweeney, op. cit. pp. 931-948.

¹²⁴ คุ้ได้จากการประชุมของสภายุโรปเพื่อขจัดวางกฤษฎา European Convention on the Suppression of Terrorism, Concluded at Strathourg on 27 January 1977.

สภายุโรป ได้จัดให้มีการประชุมระดับรัฐมนตรี เพื่อกำหนดแนวทางและความรับผิดชอบ
เพื่อต่อต้านการก่อการร้าย โดยจัดขึ้นที่ ลตาร์สเบิร์ก ระหว่างวันที่ 4-5 พฤศจิกายน ค.ศ. 1986
จึงมีปฏิญญาและข้อมติออกมาดังนี้คือ

4.10.1 ปฏิญญาในการประชุมสภายุโรประดับรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ เพื่อการป้องกันและ ปราบปรามการก่อการร้าย¹²⁵

เป็นปฏิญญาที่สภายุโรป ได้ลงมติรับเอา ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับลัทธิการก่อการร้าย
ในรูปแบบต่าง ๆ กำลังเป็นสิ่งที่คุณความและรุกรานอย่างต่อเนื่องต่อสถาบัน ในระบอบประชาธิปไตย
ในทุก ๆ หนึ่งของสภายุโรป ทุก ๆ รัฐซึ่งเป็นภาคีของสภายุโรปจึงควรร่วมกันปกป้องสิทธิมนุษยชน
และสิทธิเสรีภาพขั้นมูลฐานและควรหามาตรการการปฏิบัติร่วมกันทั้ง ในระดับชาติ และ ในระดับระหว่าง
ประเทศเพื่อให้เกิดผลบังคับ ในการต่อต้านการก่อการร้ายและให้เกิดความตกลงการการร่วมกัน เพื่อให้
จะส่งเสริมระบบความปลอดภัยและมาตรการร่วมกัน ในทางกระบวนการยุติธรรมและทางการทูต
จึงมีข้ออีกครึ่งหนึ่งที่ทุก ๆ รัฐจะต้องต่อสู้ต่อลัทธิการก่อการร้าย ซึ่งปรากฏขึ้นในทุก ๆ รัฐ โดย
เชื่อ ได้ว่า เป็นการก่อการร้ายเน้น ให้มีการวิเคราะห์ถึงการก่อการร้ายในทุก ๆ รูปแบบซึ่งเกี่ยวข้อง
กับกลุ่มองค์กรอาชญากรรมระหว่างประเทศจึงเรียกร้อง ให้รัฐสมาชิกของสภายุโรป

4.10.1.1 ร่วมมือกันปฏิบัติเพื่อการพัฒนาให้เกิดผลบังคับทั้ง ในระดับ
ทวิภาคีและพหุภาคี เพื่อการต่อต้านการก่อการร้าย

4.10.1.2 ให้ความร่วมมือในการดำเนินการเพื่อส่งผู้ร้ายข้ามแดน
และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการฟ้องร้อง

4.10.1.3 ร่วมมือกันปฏิบัติอย่างใกล้ชิดเพื่อการแก้ ไขปัญหาเรื่องเขต
อำนาจศาลในคดีต่าง ๆ ซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องกับหลาย ๆ รัฐ

4.10.1.4 มีการกำหนดนโยบายที่แน่นอนและเกิดผลต่อการก่อการร้าย
โดยไม่มีการหลอกลวงกัน

¹²⁵ Report of the Secretary General. A/42/519. 8 September 1987.
p.14-20. และรายละเอียดของปฏิญญาฉบับศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 831.

4.10.1.5 มีการกระทำที่แน่นอนว่าการก่อการร้ายได้มีส่วนเข้าไป
 นัวเนียกับสิทธิและความคุ้มกันทางวงการทูตและกงสุล และการก่อการร้ายก็มุ่งจะทำโดยตรงต่อผู้
 แทนทางการทูตและกงสุล

4.10.1.6 จะต้องพยายามหามาตรการโต้ตอบในการที่รัฐใด ๆ ให้
 การช่วยเหลือหรือสนับสนุนการก่อการร้าย โดยให้ละเว้นจากการกระทำเหล่านั้นเสียและให้ปฏิบัติ
 ตามกฎหมายที่ลงกฎหมายระหว่างประเทศ

4.10.2 ข้อคิดที่ 1 ความเกี่ยวพันในการร่วมมือกันปฏิบัติอย่างใกล้ชิดระหว่างรัฐสมาชิก
 ของสภายุโรปในทุก ๆ พื้นที่ที่มีความสัมพันธ์กัน ในการป้องกันและปราบปราม
 การก่อการร้าย¹²⁶

เป็นข้อคิดที่สภายุโรปลงมติรับเอาในเรื่องที่เกี่ยวกับความร่วมมือกันปฏิบัติใน
 ระหว่างรัฐสมาชิกของสภายุโรป เพื่อกำหนดมาตรการและพัฒนาความแข็งแกร่งต่อกัน อีกทั้งต้อง
 การให้สาธารณชนได้ทราบถึงความร้ายกาจของการก่อการร้ายที่มุ่งคุกคามต่อระบอบการปกครอง
 ในรูปแบบประชาธิปไตยจึงมีข้อเสนอแนะให้รัฐสมาชิกของสภายุโรปต้องร่วมมือกันปฏิบัติอย่างใกล้ชิด
 ที่คิดว่าจำเป็นในระดับทวิภาคีหรือตามโครงสร้างของกลุ่มสมาชิก อีกทั้งจะต้องพัฒนาความร่วมมือกัน
 ให้เกิดผลอย่างจริงจัง ทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเสนอแนะให้ที่ประชุมระดับรัฐมนตรี
 ต้องมอบหมายให้ที่ปรึกษาที่ใกล้ชิดของรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบในการต่อต้านการก่อการร้ายต้องศึกษา
 ทาวิธีการที่จะส่งเสริมสนับสนุนให้คำประกาศ และข้อคิดของที่ประชุมนี้ถูกนำมาใช้ให้ได้ผลอย่าง
 จริงจัง โดยได้ริ้วการสนับสนุนจากเลขานุการสภายุโรป โดยหาหนทางให้มีการปฏิบัติร่วมมือกัน
 อย่างใกล้ชิดชัดเจนการเคลื่อนไหวของผู้ก่อการร้ายจากประเทศหนึ่งและจะไปปฏิบัติการอีกประเทศ
 หนึ่งมีการสืบสวนฟ้องร้องลงโทษการกระทำของการก่อการร้าย มีกฎหมายภายในประเทศที่จะ
 สามารถนำมาบังคับใช้ต่อผู้ก่อการร้ายได้ให้มีการตรวจสอบทำที่จะเป็นไปได้ในการขยายขอบเขต
 ของการร่วมมือ ในระหว่างภาคีรัฐบาลไปยังรัฐอื่นที่มีได้เห็นภาคีของสภายุโรปในพื้นที่ต่าง ๆ ซึ่ง
 สามารถครอบคลุมโดยข้อคิดที่ออกมาในครั้งนี้

¹²⁶ Ibid. และรายละเอียดของข้อคิดนี้ศึกษาได้จากภาคผนวก ข หน้า 833-835.

4.10.3 ข้อเท็จจริง 2 ความผันแปรในการยึดมั่นที่จะเป็นสิ่งสนับสนุน ในความร่วมมือ
ระหว่างประเทศ¹²⁷

เป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏในรายงานของไอโอเอ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือกันอย่าง
จริงจัง ในการต่อต้านปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ที่ประชุมจึงมีข้อเสนอแนะให้รัฐสมาชิก
ที่ยัง ไม่ได้เป็นภาคีตามอนุสัญญาของสภายุโรป ต่อไปนี้

1. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้าย ลง 27 มกราคม ค.ศ.
1977
2. อนุสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ลง 13 ธันวาคม ค.ศ. 1957
และพิธีสารฉบับเพิ่มเติม
3. อนุสัญญาว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในปัญหาอาชญากรรม ลง
เมษายน ค.ศ. 1959 และพิธีสารฉบับเพิ่มเติม
4. อนุสัญญาว่าด้วยการบังคับผลในระหว่างประเทศตามคำนิยามในคดี
อาชญากรรม ลง 28 พฤษภาคม ค.ศ. 1970
5. อนุสัญญาว่าด้วยการแลกเปลี่ยนวิธีพิจารณาความอาญา ลง 15 พฤษภาคม
ค.ศ. 1972
6. อนุสัญญาว่าด้วยการแลกเปลี่ยนตัวนักโทษ ลง 21 มีนาคม ค.ศ. 1983
7. อนุสัญญาว่าด้วยการลดใช้คำลบลัษณ์ โทมกอตแทน ให้กับผู้เสียหายทั้งประล
ษะตากรรรมจากอาชญากรรมอย่างรุนแรง ลง 24 พฤศจิกายน ค.ศ. 1983 และที่ยังไม่ได้เข้า
เป็นภาคีสมาชิกตามอนุสัญญาระหว่างประเทศคือ
  1. อนุสัญญากรุงโตเกียวว่าด้วยการกระทำความผิดและการกระทำ
ความผิดอื่น ๆ ในอากาศยาน ลง 14 กันยายน ค.ศ. 1963
  2. อนุสัญญากรุงเทกัวว่าด้วยการปราบปรามการยึดอากาศยาน โดย
มิชอบด้วยกฎหมาย ลง 16 ธันวาคม ค.ศ. 1970
  3. อนุสัญญากรุงมอนทรีลว่าด้วยการปราบปรามการกระทำความผิด
ต่อความปลอดภัยของการบินพลเรือน ลง 25 กันยายน ค.ศ. 1971

¹²⁷ Ibid. และรายละเอียดของข้อเท็จจริงได้จากภาคผนวก ข หน้า 836-838.

4. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามและการลงโทษอาชญากรรมที่มุ่งกระทำต่อบุคคลซึ่งได้รับการคุ้มครอง ในระหว่างประเทศรวมถึงผู้พมทางการทูต ลง 14 กันยายน ค.ศ. 1973

5. อนุสัญญาว่าด้วยการจำกัดบุคคลไปเกินประกัน ลง 17 กันยายน ค.ศ. 1974

6. อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองทางกายภาพจากวัตถุนิวเคลียร์ ลง 3 มีนาคม ค.ศ. 1980

ทั้งอนุสัญญาของสภายุโรปและอนุสัญญาระหว่างประเทศรัฐสมาชิกของสภายุโรปควรเข้าเป็นภาคีตามอนุสัญญาดังกล่าวข้างต้นนอกจากนี้รัฐภาคีไม่ควรจะมีการตั้งข้อลงวนตามอนุสัญญาดังกล่าว และรัฐสมาชิกยังอาจทำความตกลงในระดับทวิภาคีได้อีกหากเห็นว่ามีควมสำคัญ เช่น การลงผู้ร้ายข้ามแดน หรือมีข้อตกลงอื่น ๆ เพื่อการร่วมมือกันปราบปรามการก่อการร้ายอย่างจริงจัง

4.10.4 ข้อที่ 3 ความล้มเหลวในการร่วมมือกันปฏิบัติในการกำหนดมาตรการที่
ต้องเผชิญกับการก่อการร้ายที่มีส่วนพาดพิง ไปถึงการ ใช้สิทธิและความคุ้มกัน
ทางการทูตและกงสุล ไปในทางที่ผิดและการก่อการร้ายที่มุ่งกระทำโดยตรง
ต่อผู้แทนทางการทูตและกงสุล¹²⁵

เป็นข้อที่ที่สภายุโรปลงมติรับเอา ในเรื่องการประชุมระดับรัฐมนตรีของรัฐสมาชิกของสภายุโรปได้ร่วมประชุมกัน ในระดับรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ เพื่อการลดความการก่อการร้าย จัดขึ้นที่สตาร์เบิร์ก เมื่อวันที่ 4-5 พฤศจิกายน ค.ศ. 1986 เพื่อกำหนดมาตรการร่วมกัน ในการแก้ไขกฎหมายการเผชิญการก่อการร้ายที่มีส่วนพาดพิงถึงการ ใช้สิทธิและความคุ้มกันทางการทูตและกงสุล จึงมีข้อมติให้รัฐสมาชิกควรมีการรักษาความปลอดภัยอย่างใกล้ชิดต่อคณะทูตและกงสุล ที่อยู่ในประเทศมีการแลกเปลี่ยนข่าวสารกันอย่างใกล้ชิดต่อคณะทูตและกงสุลที่อยู่ในประเทศจะต้องไม่ยอมรับผู้แทนทางการทูตหรือกงสุลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย จะต้องปฏิบัติตามอนุสัญญากรุงเวียนนา ค.ศ. 1969 มาตรา 11 ว่าด้วยความล้มเหลวทางการทูต และมาตรา 20 ของ

¹²⁵ Ibid. และรายละเอียดของข้อมติที่กล่าวได้จากภาคผนวก 7 หน้า 839-841.

อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล ค.ศ. 1969 ในกรณีที่เจ้ากักตขหรือจับตัวอยู่
 แทนทางการทูต หรือกงสุลไว้ในรัฐของตน หากรัฐหนึ่งรัฐใดที่เ็นภาคีสมาชิกของลกาญยุโรปได้รับ
 ผลร้ายจากการกระทำของรัฐที่ส่ง เลริมลยับเลขบการก่อการร้าย รัฐสมาชิกจะต้องพิจารณาหา
 มาตรการที่ถูกต้องตามกฎระเบียบระหว่างประเทศและกฎหมายภายใน รัฐสมาชิกอาจจะร่วมกันหรือ
 แล้วแต่รัฐที่จะมีส่วนร่วมดำเนินการ เพื่อให้เกิดความแจ้งชัดในการกระทำความผิดของรัฐอื่น ซึ่ง
 การประพฤติปฏิบัติไม่สามารถยอมรับได้ และตามอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ในทาง
 การทูตและกงสุลสามารถถูกนำมาใช้ได้ เพื่อความพยายามร่วมกันในการต่อต้านการก่อการร้าย

สรุปผลทางกฎหมายของปฏิญญาและข้อมติของสภายุโรปมีลักษณะความผูกพันที่
 แทนเคียงกับผลทางกฎหมายของทอมติลมีชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติดังที่ ได้กล่าวมาแล้ว แต่จะ
 มีสิ่งที่แตกต่างกันอยู่ตรงที่ปฏิญญาและข้อมติของสภายุโรปจะสร้างพันธกรณีให้กับเฉพาะประเทศสมาชิก
 ของลกาญยุโรปเท่านั้น

4.11 ข้อมติขององค์การนาาาารัฐอเมริกัน

องค์การนาาาารัฐอเมริกันจัดว่าเป็นองค์การส่วนล่วนภูมิภาคที่มีพื้นฐานมาช้านาน มีอายุ
 มากกว่าองค์การอื่นใดระกอบด้วยเรตรากลุ่มรัฐต่าง ๆ จากทวีปอเมริกาเหนือและใต้ ถือว่าเป็น
 การเสริมสร้างความสัมพันธ์กันของรัฐในแเทศีกโลกตะวันตก มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความร่วมมือ
 มีลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมระหว่างประเทศสมาชิก¹²⁹

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹²⁹United Nations Encyclopedia, pp.138-144. and p.577. องค์การ
 นาาาารัฐอเมริกัน (Organization of American States) ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม
 ค.ศ. 1948 มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดีซี ประกอบด้วยรัฐสมาชิกดังต่อไปนี้

1. แอนติกัวและบาร์เบโดดา	2. อาร์เจนตินา
3. บาฮามาส	4. บาร์มาโดส
5. โบลิเวีย	6. บราซิล
7. ชิลี	8. โคลัมเบีย

สหประชาชาติขององค์การนาบารัฐอเมริกัน ได้มีมติประณามวิธีล้มการปฏิวัติของการก่อการร้าย เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1985 โดยพิจารณาตามการประณามสหประชาชาติขององค์การสหประชาชาติ สหประชาชาติ 40 ในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ซึ่งเห็นว่าการกระทำของผู้ก่อการร้ายในทุก ๆ รูปแบบเป็นอันตรายต่อชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์และเป็นเหตุที่นำมาซึ่งความ

9. คอลดา ริกา	10. โดมินิกา
11. สาธารณรัฐโดมินิกัน	12. เอกวาดอร์
13. เอลซาลาดอร์	14. กัวเตมาลา
15. กัวเตมาลา	16. ฮอนดูรัส
17. จาไมกา	18. เม็กซิโก
19. นิคารากัว	20. ปานามา
21. ปารากวัย	22. เปรู
23. เซนต์ ลูเชีย	24. เซนต์ วินเซนต์ และกรีนดีน
25. ซูรินาม	26. ไคริบเบียนและโตบาโก
27. อูรักวัย	28. สหรัฐอเมริกา
29. เวเนซุเอลา	

นอกจากนี้ยังประกอบไปด้วยผู้สังเวยการฉาว คือ

1. ลอนดอน	2. เบลเยียม
3. แคนาดา	4. กรีซ
5. ฝรั่งเศส	6. สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน
7. กรีซ	8. กูยานา
9. อิตาลี	10. อิตาลี
11. ญี่ปุ่น	12. สาธารณรัฐเกาหลี
13. เนเธอร์แลนด์	14. ไอร์แลนด์
15. ซาอุดี อาราเบีย	16. สเปน
17. สวิตเซอร์แลนด์	18. รัฐวาติกัน

สูญเสียในชีวิต คุณค่าต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน และความเข้มแข็งของชุมชนซึ่งได้ทวีความรุนแรง
 ขึ้น ๆ ขึ้นทุกวัน ในประชาคมระหว่างประเทศ องค์การนาาารัฐอเมริกันมีความต้องการที่จะรักษา
 ไว้ซึ่งสิทธิขั้นพื้นฐานของปัจเจกบุคคล และมุ่งส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ในระหว่างประเทศ ให้คงอยู่
 ตลอดไป¹³⁰

- 4.11.1 สนับสนุนข้อคิดพิจารณาของสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ สมัยประชุม
 ที่ 40 ที่ให้ข้อคิดในปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ
- 4.11.2 แสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งต่อการสูญเสียของชีวิตมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ซึ่ง
 มาจากการกระทำของผู้ก่อการร้าย
- 4.11.3 ประณามการกระทำในทุก ๆ รูปแบบที่ปราศจากข้อสงสัยว่าเป็นวิธีการและ
 การปฏิบัติของลัทธิการก่อการร้ายไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใด หรือกระทำโดยบุคคล
 ใดก็ตาม รวมทั้งประณามการกระทำที่เห็นการทำลายความสัมพันธ์อันดี
 ระหว่างรัฐ และความมั่นคงโลกสมัย
- 4.11.4 เร่งรัดให้ทุก ๆ รัฐ ร่วมมือกันปฏิบัติต่อรัฐอื่นอย่างใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งการแลกเปลี่ยนข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการปราบปรามและต่อต้านลัทธิ
 ก่อการร้าย ควรทำความเข้าใจ ในการฟ้องร้องหรือผู้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่ง
 ผู้กระทำความผิดเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สรุปรออกมาเป็นรูปสนธิสัญญา
 ในระดับภูมิภาคเพื่อการฟ้องร้องและส่งผู้ร้ายข้ามแดน ในความผิดที่เกิดจาก
 การก่อการร้าย

¹³⁰ Report of the Secretary General, A/42/5/9, 8 September
 1987. pp. 20-21. และรายละเอียดของข้อคิดพิจารณาได้จากภาคผนวก ข หน้า 842-843.

4.11.5 ให้ส่งข้อคิดนี้ไปยังประธานสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติและเลขานุการ
องค์การสหประชาชาติ เพื่อแสดงท่าทีขององค์การนาาารัฐอเมริกันต่อนักทนาย

สรุปผลทางกฎหมายของข้อคิดองค์การนาาารัฐอเมริกันมีลักษณะความผูกพัน เช่นเดียวกับ
ผลทางกฎหมายของข้อคิดสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติตั้งที่ได้กล่าวมาแล้ว เพียงแต่มีสิ่งที่
แตกต่างกัน คือ ผลที่ข้อคิดขององค์การนาาารัฐอเมริกันจะสร้างพันธกรณีให้กับประเทศสมาชิกของ
องค์การนาาารัฐอเมริกันเท่านั้น

4.12 สรุปแนวความคิดขององค์การระหว่างประเทศเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการก่อ
การร้ายระหว่างประเทศ

การที่ต้องวิเคราะห์ความผูกพันของข้อคิดองค์การสหประชาชาติ องค์การตำรวจสากล
สภายุโรป และองค์การนาาารัฐอเมริกัน มาอย่างยืดเยื้อเช่นนี้ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับ
การทำความเข้าใจในเหตุผลและบทวิเคราะห์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ทั้งนี้เพราะเหตุว่ากรรมสาร
ต่าง ๆ ซึ่งมีคุณค่าทางกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ใน
แนวโน้มของกฎหมายระหว่างประเทศยุคปัจจุบัน ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปข้อคิดขององค์การสหประชาชาติ
องค์การในเครือข่ายองค์การสหประชาชาติ และองค์การระดับประเทศในส่วนภูมิภาค ซึ่งถือว่าเป็น
สิ่งที่สะท้อนให้เห็นแนวโน้มของมติมหาชน ระหว่างประเทศในเรื่องนี้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็
คือเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า หลักกฎหมายควรเป็นเช่นนั้น (LEX FERENDA) หรือ (LAW AS IT
SHOULD BE) ในเรื่องนี้มีว่าอย่างไรในยุคปัจจุบัน และโดยที่บรรดาข้อคิดเหล่านี้มีอยู่เป็นจำนวน
มากมาย และผู้เขียนก็ได้จัดรวบรวมเรียงลำดับก่อนหลังให้เห็นวิวัฒนาการของแนวความคิดเกี่ยวกับ
เรื่องนี้ โดยชัดเจนแล้วจึงไม่น่าจะจำเป็น ต้องมาแยกวิเคราะห์ในรายละเอียดว่าข้อคิดแต่ละฉบับ
มีความแตกต่างกันอย่างไร เพราะถ้อยคำในข้อคิดแต่ละฉบับย่อมแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดอยู่แล้ว
ถึงความแตกต่างซึ่งผู้อ่านย่อม่าจะมาเปรียบเทียบกับเองได้โดยไม่ยาก จึงน่าจะเป็นการเพียงพอ
ที่จะวิเคราะห์ โดยสรุปว่า นับตั้งแต่มีข้อคิดฉบับแรกมาจนถึงฉบับล่าสุดมีแนวความคิดที่เปลี่ยนแปลง
อย่างไรในเนื้อหาและสาระที่แตกต่างกันอย่างไร โดยผู้เขียนจะนำไปวิเคราะห์กันในรายละเอียด
ในบทที่ 5 อันถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เพราะหลังจากที่ได้ศึกษาข้อคิดขององค์
การสหประชาชาติซึ่งมีความสำคัญที่สุดแล้ว ก็จะสามารถได้ว่าประเด็นหลักของปัญหาในข้อคิดจะอยู่ที่

การกระทำของผู้ก่อการร้ายระหว่างประเทศที่กระทำในรูปแบบของขบวนการปลดแอกประเทศชาติ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลักการมีสิทธิในการเลือกปกครองตนเอง (THE RIGHTS OF SELF DETERMINATION)¹³¹ และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน¹³² (THE UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS)

ในขั้นต้นน่าจะเป็นการเพียงพอที่จะสรุปแนวโน้มในลักษณะกว้าง ๆ ของข้อคิดต่าง ๆ ขององค์การระหว่างประเทศและโดยเฉพาะอย่างยิ่งขององค์การสหประชาชาติตั้งแต่วันที่ 1815 (XVII) จนถึงฉบับที่ 42/159 ว่า ในตอนต้น ๆ หลักการที่จะให้มีการประชุมพิจารณาปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ยังมีการต่อต้านกันอย่างกว้างขวางจนถึงขนาดที่อาจจะแสดงให้เห็นเจตนารมณ์อันแท้จริงของกลุ่มประเทศอาหรับและโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศซีเรียซึ่งเป็นแกนนำของการผนวกรวมให้มีการประชุมสหประชาชาติในเรื่องนี้ก็จะทำให้ไม่มีโอกาสที่จะเกิดมีการประชุมขึ้นได้เลย ลักษณะถ้อยคำที่ใช้ในข้อคิดฉบับแรก ๆ จึงมักจะเขียนเป็นหลักการอย่างกว้าง ๆ ที่ย่ำถึงหลักการอันเป็นรากฐาน (FUNDAMENTAL) ของสังคมระหว่างประเทศในยุคปัจจุบัน อาทิ เช่น หลักการในความเสมอภาคของรัฐ หลักการว่าด้วยสิทธิที่จะเลือกสภาพความเป็นอยู่ของตนเอง (SELF-DETERMINATION) หลักการที่จะดำรงไว้ซึ่งสันติภาพของโลกตลอดจนหลักการที่จะไม่รุกรานซึ่งกันและกัน เป็นต้น ต่อมาในฉบับหลัง ๆ จึงค่อย ๆ เผยให้เห็นจุดมุ่งหมายของการที่จะให้มีการประชุมสหประชาชาติที่เกี่ยวกับปัญหาการก่อการร้ายระหว่างประเทศ โดยเขียนในทำนองประการการก่อ

¹³¹Cf. Louise Henkin, Richard Crawford Pugh, Oscar Schachter, and Hans Smit, op. cit. pp. 209-215.

Burns H. Weston, Richard A. Falk, and Anthony A.D' Amato, International Law and World order (St. Paul, Minn : West Publishing), pp. 533-540.

¹³²Noyes E. Leech, Cover T. Oliver, and Joseph Modeste Sweeney, op. cit. pp. 606-628.

โกศล โสภาควิจิตร, "หลักการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ, "วารสารกฎหมาย, ปีที่ 3 ฉ.2 (พฤษภาคม - สิงหาคม 2520) หน้า 26-41.

การร้ายระหว่างประเทศก่อน แต่ก็น่าสงสัยคำที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายอันแท้จริงของผู้เสนอที่จะให้ประชาคมระหว่างประเทศยอมรับเป็นหลักการว่าการกระทำใดอันมีลักษณะเป็นการต่อสู้กันรบเพื่อปลดแอกประเทศชาติมิให้ถือว่าเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศทั้งนี้โดยมุ่งสร้างภาพพจน์ของความน่าเห็นอกเห็นใจของผู้ที่ต่อต้านทุกซ์ทนมานต่อการถูกขดขี่ข่มเหง โดยประเทศที่เข้ายึดครองดินแดนและเห็นว่าผู้ที่ถูกข่มเหงย่อมน่าจะได้รับความเห็นใจและการอภัยที่ต้องต่อสู้โดยทุกวิถีทางเพื่อปลดแอกประเทศชาติจากการยึดครอง โดยไม่เป็นธรรมของผู้ที่มีกำลังเหนือกว่า ทั้งนี้กลุ่มประเทศที่สนับสนุนหลักการดังกล่าวต่างก็หวังจะให้เป็นที่ยอมรับกันว่าผู้ที่อ่อนแอกว่าย่อมไม่สามารถที่จะเผชิญและต่อต้านผู้ที่มีกำลังเหนือกว่ามากโดยซึ่ง ๆ หน้าได้ ดังนั้นจึงน่าจะมีสิทธิที่จะกระทำทุกวิถีทางที่จะบีบบังคับให้ผู้ที่มีกำลังเหนือกว่าต้องยอมปลดปล่อยให้ผู้ที่ถูกยึดครองเป็นอิสระเพราะเห็นว่าผลได้ไม่เท่ากับผลเสีย

ช่วงอันเป็นหัวใจของแนวคิดของแนวความคิดในเรื่องนี้เท่าที่ปรากฏจากถ้อยคำในข้อคิดต่าง ๆ ตลอดจนการระงัดในสหประชาชาติที่เห็นชัดที่สุดคือ ช่วงที่เริ่มมีแนวความคิดอย่างชัดเจนว่าวัตถุประสงค์หลักของการประชุมก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าการกระทำใดที่ไม่เข้าช่วยของการปลดแอกประเทศชาติ ซึ่งแสดงความโหดเหี้ยมทารุณจนเป็นที่หวาดกลัวของสาธารณชนเป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศและในช่วงนั้นเป็นที่ปรากฏแน่ชัดว่า กลุ่มประเทศตะวันตกมิใช่คอมมิวนิสต์มีความเกรงกลัวและหวาดระแวงต่อการที่จะยอมให้มีการประชุมสหประชาชาติในลักษณะที่กลุ่มประเทศอาหรับ ผลักดันให้มันจึงเริ่มมีการต่อต้านจนทำให้ถ้อยคำในข้อคิดเริ่มเบี่ยงเบนไปจากเดิมจนกระทั่งในช่วงหลัง ๆ ฝ่ายที่ต่อต้านแนวความคิดที่จะให้มีการประชุมดังกล่าวเริ่มเห็นช่องทางที่จะป้องกันอันตรายที่หวาดระแวงจึงได้ยื่นหลักการ ซึ่งมีแนวโน้มอย่างแน่ชัดว่าจะกลายเป็นกรอบและหลักการของการประชุมนั้นว่าจะมุ่งทำให้วัตถุประสงค์อันแท้จริงของกลุ่มประเทศอาหรับหมดอันตรายลง โดยหันไปนิยามคำว่า การปลดแอกประเทศชาติในลักษณะที่จะไม่มีทางตีความให้สอดคล้องกับการก่อการร้ายระหว่างประเทศได้เลย กล่าวคือจะยืนยันว่าการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศชาติจะต้องกระทำต่อผู้ที่เข้ามายึดครองดินแดนของตนโดยมิชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น และจะต้องเคารพกฎหมายสากลสงครามในส่วนที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ในการทำสงคราม (JUS IN BELLO) ด้วย ซึ่งเงื่อนไขเหล่านี้จะทำให้การก่อการร้ายระหว่างประเทศตามความหมายปกติ ไม่อยู่ในข่ายที่จะถือว่าเป็นการต่อสู้เพื่อปลดแอกประเทศชาติ เพราะถึงหากจะกระทำเพื่อปลดแอกประเทศชาติจริง ๆ ถ้าไม่เคารพกฎหมายสากลสงครามก็ไม่เข้าช่วยยกเว้นของกฎหมายและถือว่าเป็นอาชญากรรมระหว่างประเทศยกตัวอย่างเช่น การ

วางระเบียบศูนย์การค้าของประเทศอื่น หรือจีเค่เครื่องบินโดยสารของพลเรือนและมาตรการผู้โดยสารเพื่อบินบังคับให้ประเทศต่าง ๆ ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของตนย่อมขัดต่อกฎหมายสากลสงครามและหลักการดังกล่าวเพราะมิได้กระทำต่อผู้ยึดครองดินแดนโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการกระทำต่อเป้าหมายพลเรือน (CIVILIAN TARGET) ซึ่งย่อมขัดต่อกฎหมายสากลสงครามด้วยประการทั้งปวง

โดยที่ข้อเท็จจริงที่ได้อธิบายมานี้มีอยู่เป็นจำนวนมากหลายฉบับและมีข้อความที่หากได้ทำการศึกษาและนำมาเปรียบเทียบกับทุกตัวอักษรก็จะสามารถเห็นแนวโน้มในวิวัฒนาการของความคิดและหลักการดังที่ได้วิเคราะห์มาข้างต้น โดยไม่ยาก จึงไม่จำเป็นที่จะต้องชี้ให้เห็นในรายละเอียดเป็นแต่ละถ้อยคำไป

ศูนย์วิทยพัทธยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย